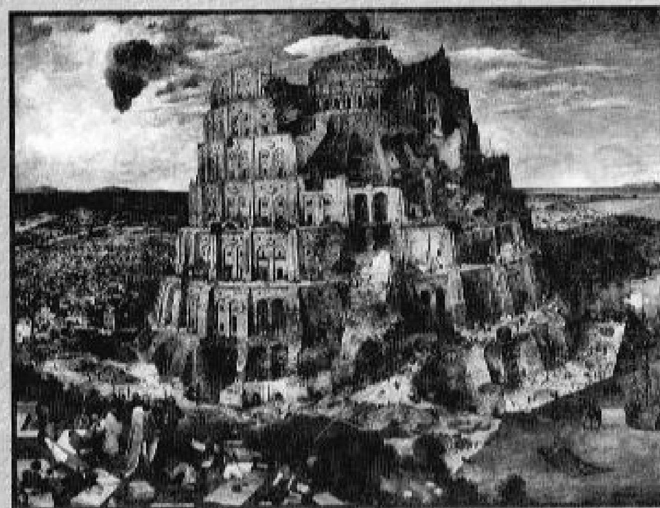
Сергей Иванов

ПРЕДИСТОРИЧЕСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

МЕЖДУНАРОДНА АКАДЕМИЯ
ПО БЪЛГАРОЗНАНИЕ, ИНОВАЦИИ И КУЛТУРА

акад. Сергей Иванов

ПРЕДИСТОРИЧЕСКИ КУЛТУРИ И ЦИВИЛИЗАЦИИ

София, 2007

ISBN: 978-954-91707-9-5

акад. Сергей Иванов
Предисторически култури и цивилизации

Българска
Първо издание
Редактор акад. Владимир Цонев
Формат 60/84/16
Печатни коли 7
Предпечатна подготовка "ПАМАР"
Печатница "Виктория - Друг"
Издава: Международна академия по българознание, иновации и култура

ВЪВЕДЕНИЕ

Всяко проявление на човека и неговия дух от изначалието (появяването) му на Земята досега поетапно преминава в неговата и на обществото, в което живее, прото (най-древна, неписана) праистория и история. Периодът на историческото развитие на човека е толкова хилядолетия назад във времето, колкото е хоризонтът на познанията на съвременника, който го изучава.

В резултат на "*отключване*" на общочовешката и преди всичко на българската историческа памет, чрез все по-успешното преодоляване на "*амнезията*" по тези проблеми, в последните две десетилетия се доближихме много по-близо до пълната, всеобхватна, историческа истина.

Плод на всеотдайния, упорит, безвъзмезден, изследователски труд на стотици научни дейци и обикновени граждани от различни клонове на науката и обществото са множеството, изплуващи като на кинематографическа лента от забравата факти и събития - невероятни за голяма част от съвременниците ни, но реални и достоверни. Хоризонтът на познанието ни за нашите най-древни предци се измести далеч назад, във времето на изначалните хора (именците - Хор - мизи и фризи) в зората на найранния първолит (палеолит) на близо половин милион години. Всичко това поставя въпроса за задълбоченото изучаване, групиране, анализиране и периодизация на хилядолетния път на развитие на първите хора - нашите предци с родоначалник "*бащата на народите*", "*бащата на боговете*" - мизиецът Зиези (на гръцки Зевс), от родовете Имен и Синд. Първите шати (шоти) - днешните шопи, фирболгите, "хората на Болг", северните фригийци - кимбри, кимври, кимерийци и южните фригийци - атлантите, са някогашните най-древни в историята на човечеството изначални мизи - хора именци ("*именците Хор*").

Техните имена, както и тези на родоначалниците им - богочовеците Зиези и брат му Посейдон (родоначалник на атлантите фризийци), Болг и Брен, Имен и Синд, Кимер, Форней - Борей, на първородните територии - Асгард, Митгард, Атланд, Болгард, Туат, Кимерия, Хиперборея, Брен- (Грен-) ландия, Шат- (Шот-) ландия, Исландия, Ирландия, са врязани дълбоко в общочовешката и общоисторическата памет и културно-историческото наследство така, че ходът на реалното историческо време - епохи, хилядолетия, столетия, години, не може да ги отпрати в пълно забвение. Тяхното достолепие и величие на балагури (големите гури/ учители) на човечеството, е изначално и вековечно - неизменно.

Именската бяла раса, нейната история и цивилизация, както и по-късната й спътница - лемурийската - на древните ни изначални предци - аз и бол гардите/ болгарите, са първоосновата на всички последващи древни култури и цивилизации по времето на старокаменната и среднокаменната първолитни (палеолитни) и мизолитни (мезолитни) епохи.

От това изначалие, далеч по-късно във времето, възникват Атлантическата и Муанската, Имено-синдийската, Хиперборейската (Хайборейска), Асирианска (Озирианска) и Древноиндийската (Рама) цивилизации на прединдоевропейците (именци - мизийци) и на бялата именска, лемурийска и атлантическа раса от Северното и част от Южното земно полукълба.

Няма и никога не може да има земна сила, която да изтрие възродената историческа памет българска, на познанието ни за тази вълнуваща, величава древност на духа, творчеството и съзиданието на най-ранните ни предци - именците прединдоевропейци, създатели на първите в човешката история култури и цивилизации.

След Потопа от 9570 г. пр.н.е. оцелелите дакомизийци, шопи и синди-арии създават мизийско-арианската древнобългарска култура и цивилизация през преходната, предисторическа, мизолитна епоха към древната Нова ера - неолитната. С края на Ледниковата епоха (6200 г. пр.н.е.-5800 г. пр.н.е.) настъпва краят на мизолита (мезолита). В отделни места от българските земи край Черно море - древният библейски рай, наново се възражда култура и цивилизация - продължение на предисторическите - Варненска цивилизация, на древните болги и арии - пелгари - българи.

Този голям хилядолетен кръговрат от живота на човека в Северното полукълбо е характерен не с великите преселения на народите, а с преселенията на древнобългарските племена - носители на високи светогледни, строителни, воински, държавнически, културни и цивилизационни традиции, качества и талант.

Спокойно, без притеснение, на базата на безкрайните доказателства, артефакти и културни паметници, въпреки мълчанието на представителите на държавната наука и некоректните изкази на отделни нейни дейци, като персонално мнение и стремеж за монопол върху историческата истина, можем сега да заявим: най-древните ни предци "*именците - Хор*" с родоначалник Зиези, Болг и Брен - болгардите/ болгарите са изначалните хора - мизи (фризи), кимври, кимбри и шати, шоти - шопи, с най-древен светоглед Пан, Бан, Тангра. Изначалната ни страна - Фирболг и родът на болгите дават още в дълбока древност нашето име и името на най-древния, изначален култ към Бог (от Болг), който и сега стои в

основата на всички религии, религиозни култове, вери и вероизповедания.

Всичко създадено през първолита и мизолита - светоглед, астрономично и астрологично, техническо и медицинско познание, вяра, култ, религия, организация на родово-племенни и военно-племенни съюзи и държави от конфедеративен тип, преселения и завоюване на територии, мегалитно и друг вид строителство, най-ранни култури и цивилизации, е дело на първобългарите болги, бол гури, балагури, болгари - ариани, мизи, фризи и шопи.

Прединдоевропейците от първолита (палеолита) синдоевропейците от мизолита (мезолита) и първите евроазиатци и европейци от неолита са с древнобългарски - болгарски (български) произход.

Всичко това нито един наш съвременник - далечен потомък на изначалния ни родов мизийско-фризийски, шопейски (шопски), азиано-болгарски корен никога, нито за минута, не бива да забравя и подценява. Тази историческа истина е перманентният жив факел, камбана - пантеон на най-ранните ни предци, вековечен огън и пламък, звън и култ към и за богочовеците - хора на Болг (Бог), тръгнали от изначалието и преминали през хилядолетната праистория на човечеството, през Античността и Средновековието и достигнали без прекъсване до съвременността. Няма друг съвременен народ с толкова трайна и хилядолетна история, култура и цивилизация.

Благодарност и дълбок поклон към първостроителите и създателите на хилядолетната, прединдоевропейска, индоевропейска и европейска култура, цивилизация, духовност - древните ни предци. Гореща благодарност и към хилядите съвременници изследователи, научни, културни и образователни дейци - интелектуалци, строители на съвременна България и поклонници на хилядолетната ни древност, история и култура.

Авторът

ПЪРВОЛИТНИ (ПАЛЕОЛИТНИ) ЦИВИЛИЗАЦИИ И КУЛТУРИ

Напредъкът на съвременната научна мисъл и личният ни човешки опит сочат ясно, че Вселената, от която Земята и човекът са видими частици всеобхватно без начало и край, видимо и невидимо образувание, намиращо се в перманентно движение и в постъпателно развитие, е в резултат от процесите на непрекъснатото преобразуване на частите на единното цяло под влиянието на взаимодействията на отделните безбройни съставящи го материални и интелектуални частици и явления.

В хода на това непрекъснато преобразуване се намесват и въздействията на живите същества, притежаващи интелектуален разум. Тези въздействия, включително и процесите, които се развиват целенасочено, под влиянието на човешкия разум, в строго определен ред на зараждане, видоизменят известните на науката процеси и явления, протичащи в рамките на определен природен ред, закономерност.

Непрекъснатият стремеж на човешкия разум за усъвършенстване на процесите на взаимодействие на човека с природата и за променяне хода на развитието на човешката история тласкат това развитие по строго определен начин. Всичко това е натрупване във времето и в пространството, създаващо реална основа за човешкото развитие по строго определен начин, по закона за еволюционното развитие.

Колкото и закономерни да са обаче процесите на взаимодействие на човека и природата, поради безкрайната сложност на елементите образуващи Вселената, човешкият разум не е в състояние да види и целенасочи всички тях в единен процес, поради което в хода на природното и човешко развитие се проявяват спадове и възходи, неподвластни на еволюционното развитие.

Това налага науката да не изостава от протичащите процеси и явления в природата и човешкото общество, а приоритетно да ги предсказва и направлява. Налага се по възможно най-бързия начин да се преодоляват консервативно-догматичните подходи на научните работници, облечени в правата да формират държавната политика в областта на науката и научното обслужване.

Колкото по-бързо се преодолява догматизмът в науката, толкова по-успешни ще са целенасочените взаимодействия на обществото с природата и по-успешно и ускорено ще се осъществява реализирането на натрупания опит и разширяването хоризонта на познанията в направления, водещи до прогрес и просперитет.

Всичко това особено важи за достиженията на историческата наука и развитието на историята и историческото развитие на обществото и народите.

Ходът на общественото и природно-исторически развитие е в зависимост от развитието на човека, на неговата мисловна дейност и градивно-творческа функция. **Развитието на човека е в пряка зависимост от натрупаните познания и опит, съхранени в неговата памет в хода на еволюционното му развитие.**

Човешкият мозък е така устроен, че в определен момент да изключва или изтрива първоначално натрупаната информация, при приемането на нова такава.

Тъй като натрупването на информация расте перманентно, то и старата информация постоянно избледнява и изчезва от човешката памет. В хода на своя живот човекът постепенно забравя своите детски познания за природата и обществото, за времето в което са придобивани тези познания. В края на своя съзнателен живот, освободен от събирането на информацията, свързана пряко с производството и с обществото и неговото ускорено развитие като цяло, на мястото на което се натрупва информацията, се появява наново тази от неговото най-ранно съществуване - неговото детство.

Така стои въпросът и с общородовата и общочовешка памет за развитието на обществото. Ето защо хоризонтът на познанията на човека и обществото за неговото далечно минало се свежда до достиженията на неговия родов корен. Всички предшестващи го събития, времена и достижения, предхождащи неговите и на неговия родов корен достижения, изчезват от паметта му и се считат за несъществуващи, нереални и следователно неисторически.

Всичко това показва, че **най-дълбока е историческата памет на племената, народите,обществото и индивидите с най-ранен изначален родов корен.** Оттук произтича характерът на перманентното взаимодействие на човешките индивиди и народи за по-голямо количество информация, нейната преработка и присвояване, на достиженията от всякакъв вид в полза на отделните народи, общности и индивиди.

Това води до отрицание на съществуването и до пълна амнезия в историческата памет на съответните човешки общности. Оттук следва изкривената представа за явленията, процесите и историческите събития в хода на човешката история.

Въздействайки съзнателно за прикриване и изкривяване на част от информацията, човекът вреди със своите действие на взаимоотношенията между отделните народи от една стра-

на и на природата и обществото от друга страна. Натрупването на такава съзнателна целенасоченост информация, мисъл и действия в посока, несъответстваща на процеса на еволюционното развитие, води до нарушаване на баланса човек - природа и до редица поредни диспропорции в развитието на този баланс. От тук се стига до прекомерно нарушаване на природните дадености, климата, екологията и в крайна сметка до катаклизъм в природата, който видоизменя начина на живот на оцелелите човешки индивиди, животински и растителни видове. Новите условия водят до ускорено изтриване от историческата памет на човека, на неговото културно-историческо наследство и свежда дейността му до ново преоткриване на вече съществуващи достижения в предхождащи го периоди от неговото развитие.

Ускорената работа по възстановяване на постигнатото чрез научни и други способи по липса на достатъчно информация става за по-къс период, отколкото в далечните изначални времена на съществуването на човека и човечеството, но не изведнъж, поради което в много по-късна епоха от историческото си развитие човекът няма онези умения, технически и други, включително и научни познания. Човекът няма тези познания и умения, които са съществували в дълбока древност, за които има доказателства за съществуването при предците му. Това са причини, които водят до обявяване на мистерии, загадки и други определения за реално съществуващи факти, събития и достижения в развитието на човечеството, народите и човешките индивиди. За това съвременната цивилизация се счита за върха на човешките достижения в историческото развитие. Много често тя е изненадана от убедителните доказателства за съществуващи преди нея общества, култури и цивилизации с невероятни достижения, голяма част от които са все още недостижими дори и за обяснение от съвременните хора и наука.

Науката, въпреки огромните си постижения, проявява пълна амнезия към откритията, доказателствата и изследователската активност на голямата част от обществото с поетапна отключена памет за възстановяване на далечното минало и развитие на своите най-ранни предци. Дълбокият консерватизъм на хората от държавната (платената) наука води до задушаване на историческата истинност на развитие на обществото и Вселената, плод на откритията и доказателствата на независими организации и изследователи - научни работници и обикновени граждани.

Само няколко века след откриване на колелото скокът на съвременното общество е безпрецедентен и е показван в научните дисциплини като цивилизационен.

Всичко това навежда представителите на съвременната наука в отделни периоди от развитието на човешкото общество, да отрича упорито съществуването в по-далечно време на древна цивилизация, издигналата се над висотата на съвременната. Мотивът на науката е, ако такава е съществувала, то при сегашната степен на развитие на човешкото общество, тази култура и цивилизация е невъзможно да не бъде открита. А щом не е открита, значи не е съществувала.

Въпросът опира до това, дали уважаваме достижения по-различни от нашите, като например такива от един древен свят, който бил в състояние да произвежда и да пренася електроенергия, без съвременната наша електропреносна мрежа или пък да прави сложни изчисления, свързани с науката за земята и небесната шир, без наличието на компютъра.

Дали съвременниците ще уважават тези постижения или съгласно нашите стереотипи ще продължат да обявяват предците ни като по-примитивни, абстрахирайки се от неспособността да проумеем техните достижения. В сегашния етап от човешкото развитие е необходимо доказателствата - един забравен извор на съвременната ни цивилизация, да получат подобаващото се място в историята. Силно се налага тезата, че утвърдената в съвременната ни наука концепция за ограничаване на праисторическото общество по времетраене, произход и достижения е като брънка от цяла верига заблуди в обществото, които обслужват определени среди от населението - глобални, национални, политически, икономически и други групировки и отделни индивиди, особено тези с държавни постове в науката.

Според Имануил Беликовски, американски учен от руски произход: "*... Психологическата кондиция и заболяването на планетата Земя сочат недвусмислено достигнатата "амнезия" - планетата ни се намира почти в психотично състояние, вследствие на катастрофични събития, които благодарение на колективния психологически защитен механизъм отказваме да си спомним*".

Вярно е, че неохотата да се заемем с честно и съвестно изследване на миналото е довела до много злини за човечеството и особено на българите. Много често колективно сме принудени да затворим сетивата си за някои реалности и се разграничим от тях, като оставим затворени вратите на историята, която да остане забранена зона.

За да се избегне тази дилема е нужно да следваме парадигмата, начертана от нашите митове, легенди и сънища, защото истинският разказ за нашата планета и човешкия живот на нея е скрит именно в тайнствените послания на дълбоката ни древност.

От наличното в наследство от предците ни огромно количество познание следва да подчертаем всичко, което е от жизнена важност за човечеството и неговата истинска история. Няма как ние, съвременните хора, да се откажем истинската си история, от непознатите напълно праисторически цивилизации с разпилени за тях познания в митове и легенди за Лемурия, Атлантида и Хиперборея, за Итил, Идел, Шамбала и Самара, в тибетските мантри и индийските веди, египетските пирамиди и тайнставата, в древнобългарския тангристки мироглед, в познанията - строителни, технически, астрономически, астрологични, в календарни символи и знаци, руническо и санскритско писмо.

Праисторията ни не е идентична с тази, която е показана с обременената от догми модерна съвременна наука. Събраните разнообразни интердисциплинарни доказателства, изобилстващи не само с легенди, но и с убедителни свидетелства за наличието на древни цивилизации, между които и такива, унищожени от Потопа, са една обективна реалност.

Генетични изследвания нееднократно потвърждават, че предците на българите от праисторическата епоха са с най-дълбоки назад във времето следи и корени от предците на всички народи от бялата човешка раса. Недвусмислени са доказателствата, че древните ни предисторически предци от Земята Пангея - именците (първите) водят началото си още от годините на ранния палеолит (първолит). Това е времето, за което историческите доказателства сочат, че те са най-древните земни жители със съвременен облик и интелектуален потенциал.

Известия сочат поселения на древните именци-мизи, сепейци, сапи (шопи) и драки на Балканския полуостров по поречието на река Итил (Дунав) през 53 хил. пр.н.е. Тези известия са потвърдени по категоричен начин и от съвременния най-известен наш носител на "*Арката на Европа*", специалист по разкриване на природни, археологически и културно-исторически богатства Йордан Иванов (Боянският маг). **Посочените в историческите извори сведения са за същите племена и родове - именци, създателите на Итилската култура, със селища от двете страни на Итил при Никопол и Свищов още преди 150-200 хил. г.пр.н.е., а по късно между Малу Рошу и Въдастра (днешна Румъния).**

Такива са и сведения от и на вавилонския историк Бероз, сочещ владетеля на тези племена от единен родов корен Зиези (Миези) - мизиеца - "*баща на народите*". Следователно първите (именците) са мизи и кимерийци, а техните действителни братя са шопите и драките (даки).

Най-много следи за периода 120-140 хил. г. пр.н.е. се намират в пещерите. Те са преди всичко кремъчни оръдия на труда. Тези жители са носели черти и на съзнателен духовен живот - погребения, религиозни представи и обреди. Такива находки по българските земи са намерени в пещерата "Бачо Киро" - Дряновско, "Самуилица II" - Врачанско и Деветашката пещера.

В началния период тези жители на древните ни земи - именците, продължителите на ранния пещерен начин на живот, са живеели в благоприятна среда около Итил (Дунав) и Витоша планина.

В периода 53 хил. г. пр.н.е. те - жителите на древните ни земи - именците - кимерийци, мизи, сапейци/ сапи (шопи) и драките (даки), продължителите на пещерния начин на живот, вече живеели в благоприятната среда на извънледниковите райски земи на Балканите и Северното Причерноморие покрай река Итил, която по това време тече чак до р. Волга, с която била свързана в единна речна система.

Родовете вече претърпели първите си структурни промени и сформирали своя древен, праисторически общинен строй. Още в средния палеолит те завзели земите на днешна Северна България, Софийско, Румъния и Причерноморието.

Това им давало възможност за развитие и усъвършенствуване. Характерно за тези най-древни поселници на Европа е, че те били със силни астрономически и астрологически познания и наченки за племенни формирования. Около 33 хил. г. пр.н.е. те заемат огромни пространства на Балканите (Малък Рум) и Мала Азия (Голям Рум).

Появяват са и първите им жилища - землянки, покрити с кожа. Използвали груби кремъчни "*юмручни клинове*", като средство за нападение и отбрана, за лов и придобиване храни.

В годините на късния палеолит (първолит) - 40-10 хил. г. пр.н.е. нашите древни предци изграждат своя древна първолитно-антична култура на своите племена и племенни съюзи. Част от тези съюзи са с военен характер, за отбранителни действия срещу други племена, появили са на Балканите около 22 хил. г. пр.н.е. Тези племена идват на Балканите поради катастрофичния начин на живот, който се наложило да водят след ядрените войни между Лемурия и Атлантида.

Тези предисторически древни и среднопърволитни (палеолитни) племена са между изначалните, съществуващи в Стария свят, формирани в племена и племенни съюзи. Те са тези племена и родове, близките родственици на легендарните лемурийци от земите на днешна Индия - велик и недостижим пример за най-древните жители на Земята. Историята им е запазена в предания и легенди, които по-късно са били значително изменени. За тях са запазени макар и малък брой, но силни и категорично доказателствени писмени документи.

В Анонимния римски хронограф, в качеството му не само на религиозен, но и на исторически документ, името на българите - преките наследници на исконните богочовеци, следи от които днес се намират в естествения природно-исторически некропол - Бакаджика, се сочи, че то е било широко известно. Действително предисторическото развитие на древния свят е, пряко свързано с това на българите - багатури (/балагури, бого гури, балагури, бългури). Този некропол и големите гробове на балагурите (големите гури) - исполините по ръст, дух и древност са именно от родовете и племената на легендарните именци (Първите) - изначалните в хилядолетната древна човешка история. Тези именци - кимерийци и мизи, шопи и браки (даки), са именно първочовеците - достойни продължители на рода на своя исконен родоначалник - мизиеца Зиези.

От Вавилонскиям жрец и историк Бероз (330 г. пр.н.е.) научаваме, че Зиези е реална историческа личност, а Потопът е реална историческа действителност.

Според, него *"... спряганият надълго и нашироко Зиези, според индийски и други източници е начало и край на космически цикъл от 432 хиляди години*". Според запазени от него данни царете преди Потопа са царували един космически цикъл.

Влизането в нов космически цикъл е с последица - появяването на нови хора, религии и традиции, в резултат на масовото изтребление на хората от Потопа. Това говори, че в резултат на Черноморския потоп е имало такива екологични изменения, които са предизвикали у хората усещането, че всичко живо е погинало и се е зародило отново.

На древните ни предци е бил известен и така нареченият "*Звезден*" (астрономически) цикъл за измерване на времето, равен на 25920 години. Този цикъл бил пропорционален на небесния цикъл на планетата Юпитер (Сюб-дра - звезден цар).

Родоначалникът на древните ни предци Зиези е бил "*баща на всички хора*", "*човекът, дал живота*", най-великият

владетел и върховен бог на народите от древността. Той е абсолютният владетел в историята на човечеството, признат за върховен бог Зиез (Зевс) - "*бащата на боговете и хората*".

От всичко това следва, че близо половин милион години преди Потопа от 5508 г. пр.н.е. в Черно море е съществувала човешка раса. Това е раса на племената на древните ни мизийски предци, за които по-конкретни сведения за съществуването им в рамките на определена територия, с конкретните имена на племената имаме в земите тук, на Балканите, от преди 55 хиляди години.

Тази именно древна човешка глобална раса - бялата от първолита (палеолита), предвестник на предисторическите индоевропейци, е отбелязана в отделни митове, легенди, но и в реални писмени източници и сведения и е оставила артефакти и други доказателства за нейното първосъществуване в района на Балканите, Мала Азия, Волгоуралието, Близкия изток, Индия, а по -късно и в Мезо (Мизо) Америка.

В хода на нейното историческо развитие са известни няколко природни катаклизми и сблъсъци, включително с представители на извънземната площ, т.е. от други планети във Вселената. **Най-известните ни сега сред тях са предизвиканите от действията на човека Космически катастрофи от 23 хил. г. пр.н.е. и от 11650-11542 г. пр.н.е., и потопите от 9570 г. пр.н.е., 5508 г. пр.н.е., 3761 г. пр.н.е., природните катастрофи с изместване на земните полюси от 54 хил. пр.н.е. и 17 хил. пр.н.е.-16 хил. пр.н.е.**

Най-съществеността от известната част на този космически цикъл от Първолита е съществуването на предците ни имен-ците и синдите - арии и ази (аси) във Волгоуралието. Успоредно обаче с тях, в далечна Индия (Синдия), живеят от 33 хил. пр.н.е. и племената на родствениците им - предците на древните индийци - синдите етиопи (гети и шопи). Широко мащабни изселвания на по-късен исторически етап са засвидетелствувани в региона на Мизоамерика. Тези изселници са от имено-синдийски или прединдоевропейски родов корен.

Най-древни исторически сведения показват съществуването на древна цивилизация в царство Пандая (Индия) в периода 30000-16500 г. пр.н.е. За поселения в древния материк Лемурия (Му) на хора от високоразвита в технологично отношение раса има сведения за времето от 30 хил. г. пр.н.е. Това разбира се станало в резултат на придвижвания на предците ни, наложило се от изменения в климатичните условия, придружени с търсене на нови земи и места с благоприятни климатични условия

за препитание и развитие. Така първите известни ни жители на Балканите (тяхната прародина) живеели по онова време в днешните български земи (екваторът през това време е преминавал в земите на днешния град Перник). След природния катаклизъм от 54 хил. г. пр.н.е. те разширяват обхвата на териториалните си поселения чак до далечна Синдия. За тези поселения в периода след 35 хил. пр.н.е. от Атлантическия океан до Енисей и Индонезия и от Северния ледовит океан до Индийския океан са засвидетелствани данни в източници на десетки народи - индийски, китайски, месопотамски, скандинавски, италиански, френски, немски, египетски, персийски, сръбски, вавилонски, гръцки и много народи в Средна Азия. Те обаче дават данни за съществуването на племена и народи без да изхождат от фактите за едновременното им появяване в различни краища на Северното полукълбо с достиженията на култура и цивилизация с една и съща степен на развитие в повечето случаи едновременно.

Това се дължи главно на единния център на народите, произтичащи от общ родов корен с хилядолетни традиции и мъдрост, водещи до знания за произхода на човечеството и за изгубени континенти и първите предисторически цивилизации. Днес някогашната идея за двата континента Гондвана и Пангея (земята Пан, Бан) е отправена от представители на науката назад във времето на 180-2000 млн. години.

Геологически и археологически доказателства за съществуването на огромен континент в Индийския океан наречен Лемурия и главният откривател на континента полковник Джеймс Чърчуад говорят за наличието на златна цивилизация. "*В далечните времена, цитаделата на Рована (цитаделата на Ланка) с 35 плата и 400 хиляди улици била погълната от морето*" - сочи древен цейлонски текст.

Тамилският епос "*Силападхикара*" споменава многократно за обширна земна повърхност, наречена Кумари Наду (Кумари Кондам), по-късно наречена от европейските учени Лемурия, която се простирала далеч отвъд днешните брегове на Индия, дълбоко навътре в Индийския океан. В този епос се говори за планински вериги, богати със скъпоценни камъни (днес Шри Ланка) и части от Индия, в които имало държава с 49 провинции, наречена Пандия (от Пангея, Бангея).

Това е периодът на общата глобална имено-синдийска (прединдоевропейска) култура и цивилизация. Нейната първородина - днешните Дунавско-Черноморски и Волжко-Уралски региони, е описана в най-ранния арамейски (древнобългарски) сборник "*Библия*". Западни учени са открили, че корените на древния индийски език се ползват в почти всички основни световни езици по схема, която според видния индийски премиер от близкото минало Джавахарлал Неру и редица академични учени в древността, доказва съществуването на индоевропейска раса. От нея в целия древен свят, включително и в Индия, черпят не само лингвистичното си, но и генетичното си богатство. Това заключение не намира обаче докрай взаимовръзката с реалната историческа действителност и с истинските, изначални носители на културата на именосиндийците.

От непознаване или прекрояване на историческите факти са "*лишени*" от първородина не само именците - мизи и кимерийци, сапеите (шопи), драките (даки), но и ази, аси (арии - по-късните арийци, обявени за митични).

Както на територията на Балканите, така и на територията на Индия има артефакти от предисторическата древност, изразяващи се в каменни оръдия на труда, скални и пещерни рисунки. В Бхимбетке на 45 км от Бхопол има 750 пещери, от които 500 са украсени със скални рисунки.

В Карнатака са открити множество отломки от обработка на камък. Не са открити обаче огнища, което пречи да се възстанови начина на живот на древните лемури върху субконтинента.

Според древните легенди във времето на първолита Кумари Кондам, великият южен континент Лемурия, се е простирал между днешните Мадагаскар и Австралия. Възрастта му е преди 30 хил. г .пр.н.е. Тук се развива културата и цивилизацията на древните лемури. Те били обединени в царството Пандия (Бандия) в периода до поредната смяна на земните полюси. Нейната култура и цивилизация се развива паралелно с културата и цивилизацията на най-ранната за Балканите и цялото Северно полукълбо именска родовоплеменна общност на предисторическите първобългари.

Двете култури и цивилизации са паралелни и са с единен център Балканите. Те са продукт на развитие на древните хора балагурите, които са големите хора великани от най-древния субконтинент Пангея (Бангея).

Хората на Миези са с половин милион години история на древните племена и царства на предисторически родово-племенни общности.

Временната загуба на информация в историческата памет на човечеството води до пълна забрава за съществуването и начина на живот, на технологичните, астрономически и други познания на

древните жители на Земята. **Следи от преди близо 400 хиляди години на поселения има в земите на древна Лемурия. Всичко това води до извода, че събраните планини от доказателства в азиатските и европейските земи, сред които и в пещери за останки от разнообразни предисторически животни по земята, говорят за огромен катаклизъм, при който масово те са измирали. Други доказателства говорят за наличието на високо напреднала високотехнологична култура - цивилизация на мореплаватели и въздухоплаватели.**

Идентичните по характер ръкописи в долината на Инд и Великденските острови от другата страна на Тихия океан така наречената Западна Индия, написани на един и същ език, говорят за еднаквостта на културата на тези две крайни точки на безспорно съществуващия субконтинент Лемурия. Културата на Великденските острови с прочутите си мегалитни статуи е свързана с културата на древна Южна Индия.

Знаците по стените, земята и в древните текстове започват да се материализират един след друг и да сочат забравеното минало от предисторическата древност на човечеството. Хронологията на историческите събития сочи, че всеки етап от развитието на човечеството през съответната ера има в резултат от дейността си ново по-високо стъпало на човешкото общество, независимо от прекъсванията, които настъпват в неговото развитие поради измененията в климатичните условия, начина на живот в резултат на катастрофичните събития. Това подсказва, че наново се възражда степента на дълбокото познание от по-далечни времена, но не изведнъж, а в резултата на продължително време на съществуване на човешкото общество в новите условия.

Първолитът (палеолита) в ранния си стадий е на първобитно общество, за което нямаме достатъчно данни за еволюционното му развитие. През средния първолит се появяват на историческата сцена именците - мизийци, носители на изначалното родословно общество в първородината си Балканите.

Вече са налице различни племена, произлезли от единния именски родов корен - мизи, кимерийци, сапейци, сепи и драки.

Първоначално те живеят в поречието на река Итил (Дунав) - голяма и единствена река в света, течаща на изток на територията на Северния субконтинент Евразия. Тук те създават свое родово-племенно обединение, общност, а по-късно царство от предисторически тип под името на реката Итил. Населението на тази най-древна в историята на човечеството държава, заемало територии на Балканите, Южна Русия и Украйна, Мала Азия.

След 3 хилядолетия в 30 хил. г. пр.н.е. се появява държава с подобен предисторически тип в Лемурия - най-южните части на Северното полукълбо. Този субконтинент обхващал земите на днешна Индия, Пакистан, Шри Ланка и земите, останали по островите след потъването на голяма част от земната суша.

Първото условие за създаването на тези най-древни родово-племенни обединения -общности, е напредналият стадий на духовното им развитие и разширеният хоризонт от познания, като реална предпоставка за появата на древната им култура и цивилизация. Паралелно със създадената най-древна в предисторията на човечеството култура и цивилизация на именците на Балканите, само 3 хилядолетия по-късно се появява такава във Волго-Уралието и в Лемурия.

Тези две цивилизации - именската и лемурийската, са плод на хилядолетното развитие на човешките родове и племена. Преди това, за което съобщава и Бероз, мизийците - народа на Зиези - "*бащата на всички народи*", са с царство от близо 400 хил. години преди итилското от периода на ранния първолит. Тези именци - мизите от ерата на първите, са с предисторическо царство с изначална общност (държавност) от родов тип. Периодът на съществуване и на населението на Лемурия от клона на синдийците - арии и етиопи започва също далеч назад, във вековете от ерата на първолита.

От изключително важно значение за възстановяване историческата истина за древните ни предци именците - дако-мизийци, са намерените надписи на ранно династичния период в Урук, от 2900 г. пр.н.е. От тези писмени източници и по специално от "*Списък на шумерските царе*" (владетелите на Акад и Шумер) личи безспорното съществуване и на редица династии, които са описани в него.

В този списък се говори за съществуването преди Потопа от 3761 г. пр.н.е. на 5 града - Ериду, Бад-Тириба, Ларак, Сипар и Шурупен. В текста на списъка четем: "*Когато царската власт беше дадена свише, тя беше в Ериду. В Ериду цар беше Алулиум и той властвува 28800 години. Алалгар царува 36000 години. Двамата царе властвуваха общо 64800 години.*

Приключвам с (царското коляно в) Ериду. Неговата царска власт беше прехвърлена в Бад -Тириба. Според споменатите царе на Бад-Тириба е и "божественият Думузи пастор" властвувал 35000 години." Същото име намираме и сред владетелите на Урук.

Този разказ на династиите отпреди Потопа завършва така: "***Пет града бяха те. Осем царе царуваха 241200 години. Потопът помете всичко.***"

Времетраенето на това царуване в 5-те града превишава времетраенето на съществуващата сега в историческата наука първолитна периодизация, започваща от 200 хил. г.пр.н.е. с поселения по днешните български земи със селища от двете страни на р. Итил (Дунав) от бащите на дако-мизийците и ясно определената тяхна пpoтородина край Никопол и Свищов преди 55 хиляди години. Явно е, че хипотезата за тяхното съществуване от преди 250 хил. години е съвсем реална, което личи от съществуващите от двете страни на р. Итил селища от преди повече от 200 хил. г. пр.н.е. и поселенията на около 100 хил. г. пр.н.е. в днешна Република Татарстан на синдиарии. Според официални сведения на държавното й ръководство и официалната им историческа наука: "*тези поселения на древните ни предци са реални и обособени териториално*".

Тези аргументи са още по-силни с доказателствата, че живоът в пещерата "Козарника" край Белоградчик според изследователите на БАН и Френската Академия на науките е от преди 200 хил. г. пр.н.е. и, че следи от човешко присъствие на Балканите има от преди 1-1.4 млн. години. За да ги определим като именци (първи) ни дават основание писмените източници и на вавилонския историк Бероз за произхода на първия народ - този на мизиеца Зиези, от преди 432 хил. г. пр.н.е.

Това са факти и доказателства все още оспорими, но реално съществуващи. Те не са възникнали случайно, но все още не са успели да убедят представителите на официалната държавна наука да разширят хоризонта на познанията си за произхода и развитието на толкова древния ни изначален родов корен.

Доказателствата за съществуваща древна култура и цивилизация в земите на Шумер се потвърждават по категоричен начин от Епоса на Гилгамеш (Билгамеш). Още по-фрапантно, дори шокиращо доказателство за всичко това, са геномните изследвания на наши и чуждестранни учени и публикациите за това в последните 1-2 години на "*Нешънъл Итернейшънъл*". Само един щрих от тях показва убедително съществуването на древни култури и цивилизации в ранното предисторическо време. "***Досега останки от примитивни хора са откривани в различни части на континента, например в Испания отпреди 800 хиляди години, в Турция отпреди 400 хиляди години***" сочи Николай Сираков от Института по археология при БАН, ръководител на българо-

френския проект за изучаване историята на пещерата "*Козарника*" край Белоградчик. По-нататък той ни съобщава: "*Първата вълна на заселване е засегнала само южните части на континента Европа, където климатът е бил подобен на този в изходните райони. Намерихме зъб, за който е сигурно, че е на представител на рода Homo.*"

Обяснението на учения от БАН, че ние нямаме нищо общо с това, не е доказателство, защото липсват аргументи в подкрепа на неговата теза.

Според. изследванията на ДНК от учени от Пенсилвания, всички хора на Земята водят началото си отпреди 150 хиляди години от африканските събирачи на храни и в периода от 70 хил. г. пр.н.е. напредват към Европа, като част от същата група остава в Близкия изток, а оттам, през 40 хил. г. пр.н.е. достигат Южен Сибир, а малко преди това - Балканите и Мала Азия. **Макар неокончателни и противоречиви, тези данни са поредно доказателство за действителното съществуване на древнобългарска, дако-мизийска и сапейска цивилизация.**

За първата българска държава от първолитен тип Итил се знае, че се е намирала по поречието на река, течаща на изток, пътят от изворите на която, до мястото но вливането й в морето, можело да се измине пеш за около 4 месеца.

Генетичното не се губи и е невъзможно главно чрез доказателства и артефакти, откривани от археолозите, без интердисциплинарни изследвания да се определя родоначалието, етносът, родословието, расовата принадлежност на предците. Ето защо е невъзможно да се отрече кръвната връзка между ариите по света - старите болги - мизийци, сапи, сепейци, даки с татари, хазари, авари, савири, ахази (казахи), балто-илири и други наши родственици.

Според древната пророчица Сибила:

"*Деветте слънца са девет рода. Първият род били българите-даки, сапейци, мизийци, шопи - добри, гостолюбиви, горди у истински и незлобиви ... Вторият род били грузинците ... Третият род били елините - гърците. Самохвалци били те, разместваhли историята и царете. Нарочно се смесвали с всички народи, за да крадат от тях истина, а същевременно да си приписват заслуги на другите племена и народи. Четвъртият род били библейски евреи ...*" (*Панагюрски апокрифен сборник от XVI век*

Генът на исконното местно дако-мизийско население имат днешните шопи. Видният наш етнолог проф. Петър Петров определя дако-мизийския генотип като непроменяем с чистота от вся-

какъв вид и род 6900 години назад във времето. Владетелите на дако-мизийците (хилядолетия преди Черноморския потоп) и на траките са били в четирите посоки на света (от 123-те етноса живели на днешната българска територия, дако-мизийците, армените и балто-илирите са най-старите).

Периодът на именската култура и цивилизация е най-далечният в човешката история. В "*История на света*" от праисторически времена до наши дни на френските историци Жан Клод Бардо и Гийом Биго се сочи, че праисторията е много по-продължителна от историята. Авторите на тази своевременна актуална книга сочат, че **история може да се състави само за народите със собствена писменост. Притежаването на тази писменост от даден народ е в зависимост от възможностите на съвременниците да я открият и дешифрират. Ето защо историята на човешкия род - героична и трагична, абсурдна и изпълнена със смисъл, все още се счита в рамките на неолита, а останалата част от тази история се прехвърля в периода на праисторията - т.е. безписмената човешка история.** Възникват въпросите - що е това писменост? Нима хилядолетните знаци, символи и архетипи, оставени от древния свят, наистина не могат да служат на съвременният човек за разгадаване на неговите послания. Налага се и въпросът как при "*Примитивността*" и липсата на писменост древните ни предци са достигнали до такива върхове в своето технологично, техническо и астрономо-астрологично познание и развитие.

В основата на развитието на човека и неговите първи родови и родово-племенни образувания стои откриването на езика. Чрез него по-старият човек е предавал наученото на по-младия. В тези времена комуникацията, връзката между ученици и учители, е била основополагаща за развитие на обществото. Заради езика мутациите на човечеството вече не са генетични, а езикови. За тях вече не са нужни хилядолетия, а години. С непозната дотогава бързина, заради езика, човешкият род е изпълнил Земята, като коренно се е преобразил. Човешкият род, в това число и именският (първобългарски), е не само "*природен*", той е и "*културен*".

За периода от над 200 хил. години - времето на именолита (първолит, палеолит на гръцки) генетичните мутации довеждат до промяна в цвета на кожата и до създаването на расите, в това число и на северната бял раса, чиито първи представители са класическите прединдоевропейци - именците (фризийци) кимери, шопи, даки и мизи. Те са основата на първолитната именска дако-мизийска култура и цивилизация край

р. Итил, развитието на която преминава през няколко етапа. Най-напред това е окончателното им установяване на територията на прародината им - Малък Рум (Балканите) и Голям Рум (Мала Азия), поетапно в Малък Рум по поречието на р. Итил - 53 хил. г. пр.н.е. и 20 хиляди години по-късно - през 33 хил. г. пр.н.е. във Волго-Уралието и Лемурия. Даже името на двете територии е сходно - Рум и Мур (на санскрит).

Двете древни царства Итил и Пандия от дълбока древност са заселени с племена от първия засега известен в историята на човечеството суперетнос, населявал земите от Балканите до Лемурия при подходящи климатични условия на живот, даващ възможност и за целенасочена интелектуална дейност за културното му и духовно развитие.

В тези далечни времена се заражда и най-ранният в историята култ и почит на човека към Вселената, Слънцето, Луната, звездите, Небето. Заражда се и непрекъснатият стремеж у човека да изучава Вселената, природата и обществото и да се самоорганизира. Високата степен на познанията - главно астрономически и астрологични, и първите стъпки в медицината на тези първи цивилизатори на Земята от само себе си не се появяват изведнъж, а са пряка последица на еволюционното развитие на природата и населяващия я животински свят, а по-късно и на хилядолетното развитие на човечеството.

Тези именно племена и общности са носители на най-древните човешки познания и опит, доразвити и усъвършенствани в условията на сравнително добре познатите климатични условия на обитаваните от тях земи.

В същото време, когато именците-мизи са край река Итил (Дунав), иделците-аси и арии, носещи името по-късно на съплеменниците си от Лемурия синди, живеят в планините на Урал, а по-късно слизат около поречието на Волга. За техния живот и развитие има много сведения. Тези племена от втория клон на общия древен общобългарски имено-синдийски корен - иделци (уралци), според Кул Гали, поради лошите климатични условия, все още живеят в пещерни условия в планините на Урал.

Според българския летописец Бахши Иман в "*Джагфар тарихъ*": "*Преди 33 хиляди години предците на хоните (хунорите) именците са живеели в Голям Рум (Мала Азия) и Малък Рум (Балкански полуостров) ...*"

Жреците-царе на тези именски племена от Балканите и Лемурия били пазители на уникални знания за Космоса. Те умеели да медитират, а със силата на мисълта си са умеели

да строят и съзидават. Те били посветени мъже, които организирали живота на племената в състава на общността в древното им царство, като определяли правилата на взаимодействие и забраните, табутата, както и високо моралните ценности на предисторическото първолитно именско общество. Оцеляло и досега през хилядолетията от тогава досега, днешното шопско население е най-силно устойчивото племе в човешката история на Северното полукълбо.

От познанията на древните мизи, сепейци, сапеи и драки заимствали и други племена, включително и живелите по-късно по древнобългарските земи предци на арменците, балто-илирите. Техният език и древна знаково-писмена система са в напреднал стадий на развитие.

Успоредно с тях се развива и високо развитата цивилизация на лемурийците в земите на днешна Индия. Тези земи получават сегашното си име благодарение на развитието на културата на населяващите ги племена, под въздействието на културата на първите (именците) - дако-мизийци. Така именно **на територията на Северното полукълбо в 30 хил. г. пр.н.е. функционират две паралелни цивилизации на племената от изначалния ни родов корен - на дако-мизийците и лемурийците - по-късните синди.**

Още когато на Балканите и в Мала Азия съществува царството Итил във взаимодействие и широко мащабно усвояване на космологични знания и прилагането им в практиката развиват своя светоглед и култ към небето, Слънцето, Луната и цялата природа и синдите-арии, и аси от Волго-Уралието. Животът на тези северни племена и култът им към планините най-ярко са описани от Кул Гали и Херодот.

В основата на всички тези древни култури и цивилизации и двата наши изначални родово-племенни съюзи (общности с най-ранен първолитен държавностен характер) са балагурите - дако-мизийци (именци) и синдийците - два клона на един същ изначален родов корен с родоначалник мизиеца Зиези. В началото на историческия древнобългарски паметник "*Джагфар тарихъ*" се казва: "*Началото на нашите начала е в племената имен и синди*". В другия писмен паметник "*Хон Китаби*" на сейд Гали се съдържа известието за произхода на българския народ: "*Преди тридесет и три хиляди години предците на хоните - именците живеели в Големия и Малкия Рум, а народът на синдийците - на бреговете на Идел, тогава наричана "Ура"*."

Хронологията на развитието и живота на изначалните хора, родове, племена и общности, култури и цивилизации, включително

и на изначалните ни предци от първолита е подредена логически и в съответствие с историческата истина, доказана от родолюбивите, български, стотици на брой учени и изследователи от различни клонове на науката, работещи всеотдайно, извън държавната, консервативна наука. Тя сочи:

432 хил. г. пр.н.е. - Именците - Хор (Първите хора) от Асгард, Митгард и Болгард са мизите (северни фризи - кимерийци). Те поставят началото на човешкия род в Северното полукълбо. Тези хора аси (ази), мизи, фризи, шати (шоти, шопи), болги, кимбри, кимври - именци са известните в историята прединдоевропейци - автохтонните жители на Северното и част от Южното земни полукълба.

250-150 хил. г. пр.н.е. - Изначалните (първите "*разумни*" хора на земята се формират в три човешки раси - черната в Африка с родоначалничка майка Лида, жълтата - с родоначалничка майка Финда и бялата - именска (бригийска), фригийска (мизийска), известна по-късно като кимерийска и хайборейска, с родоначалничка майка Фрея (Брея/ Борея) от Олдланд - Старата северна земя. Първите хора от бялата раса са от рода Имен (Кимен/ Кимер) и са известни в историческите източници като кимерийци (кимври, кимбри, фризи, мизи, бриги) - хората на Болг (болги, бореи) с родоначалник мизиеца Миези (Зиези, Зевс). Първият известен бог на хората от бялата раса е Болг (Бр'алда), а първият научен светоглед - Тангра.

225 хил. г. пр.н.е. - В Шумер и Акад владетели са асирийските царе.

150-120 хил. г. пр.н.е. - Раздвижване на именците (първи) от далечния север - Туат в Арктика, по името на който те са известни и като туатайците болги, бореи, шапеи (сапеи) - шопи, мизи, фризи и фриги - кимерийци и борейци. Част от тези древни изначални хора достигат земите на север от река Итил (Дунав), други живеят в пещерата "*Козарника*" край Белоградчик.

120-55 хил. г. пр.н.е. - Първи поселения на бан (пан)- гури (гари), бангури (болгари) - именци от кимеро-мизийския родов корен на родоначалника Миези (Зиези) при Свищов и Никопол.

55 хил. г. пр.н.е. - Плод на стотици хиляди години еволюционно развитие, напълно изправеният човек от бялата раса достигнал Балканите на юг и на север от р. Итил (Дунав) и р. Искър, включително до планината Верегава (Витоша). Тези хора са представители на дако-мизийския именски корен - мизи, фир-болги, атланти и кимерийци (северни фризийци). Далече на юг до Лемурия достигат южните фризи (бриги, бореи, хиперборейи), етиопи (гети и шопи/

сапеи) - известни в източниците с името на родоначалника Синд.

54 хил. г. пр.н.е. - Достигната е висока степен в развитието на протоисторическия кроманьонец в Лемурия, Атлантида и Северна Арктика. Крупна природна катастрофа променя земните полюси, разкъсва земната суша в Лемурия на две континентални части - Му и Слънчевия остров, а част от Атлантида се отделя като остров Антилия близо до брега на Америка. Атлантида и Антилия са населени от атланти (туатайци), родствени на мизите и кимерийците - фризийци, фир-болгите и хиперборейците. В края на палеолита те се смесват с индиански племена, баските и берберите Появява се океанът Му (сегашният Индийски океан), който залива огромни територии от сушата на Лемурия. Предците на древните българи - първобългарите от родовете Имен (Първи) и Синд остават върху територията на империята материк Му, а част от тях - етиопи-кушити се преселват далеч на Север, при родовете и племената на първобългарите кимери край Асгард. Името на племето мурдаси достатъчно ясно говори за техният произход от империята Му и добавката аси, дошла от по-нататъшното им пребиваване на Север. По-късните промени в климата - силни заледявания и застудявания и последвалите ги затопляния, водят до крупни разселвания на всички древни човешки индивиди, родове и племена, в това число и тези на ари, аси и именци.

53 хил. г. пр.н.е. - Именците - дако-мизийци и сапи (шопи) се разполагат в земите на днешните Румъния и България - непосредствено до р. Итил (Дунав), с. Мусалиево - Плевенско, до планината Витоша и Бояна, както и до гр. Батак - местността Кременете.

35 хил. г. пр.н.е. - Хората на Болг - арии (аси, ази) населяват планините в Урал, а именците - дако-мизийци - Кавказката планинска верига.

33 хил. г. пр.н.е. - Именците (дако-мизийци и сапеи) населяват Голям Рум (Мала Азия) и Малък Рум (Балканския полуостров). **На Балканите и в Мала Азия е създадена първата в света цивилизация - Именската (дако-мизийска).** Земите на предците на маите в Мексико - Чичен Итца стават колония на лемурийците (муанци).

30 хил. г. пр.н.е. - **Населяващите Му именци и синди (арии) създават Лемурийската цивилизация,** няколко хилядолетия по-късно наричана Муанска. Тя се оформила като самостоятелна имено-синдийска култура и цивилизация на ведите Рама след хилядолетия на прогресивно развитие.

23 хил. г. пр.н.е. - Природен катаклизъм, предизвикан от **военен сблъсък между Атлантическата цивилизация, формирала**

се в периода 27-23 хил. години пр.н.е. и Муанската (наследница на Лемурийската) цивилизация с използването на атомно оръжия. Променят се земните полюси.

20 хил. г. пр.н.е. - Китаите (тюркмени), живеещи в Алтай, нападат арии и аси в района на Волго-Уралието, но са разбити. Голяма част от тях търсят убежище при имените в Мала Азия.

17 хил. г. пр.н.е. - Афроазиийски семитски племена (араби), разбиват именците при река Куврат (Ефрат) и в Мала Азия, и ги принуждават да отидат на Изток заедно с преселилите се при тях китаи, като последните при преминаването им през Балканския полуостров се заселват там под името *"тор-мени"* (*"хора на владетеля"*). Именците начело с владетелския род Дулу (Дуло) се преселват далеч на изток, в Манджурия. Преминавайки през земите на ариите, част от тях остават да живеят при тях. **Началото на Първата величествена азиатска епопея (епоха) на нашите древни предци продължила повече от 7 хилядолетия. Започва ерата на бел- (пел-) гурите, бел- (пел-) гарите.**

17-16 хил. г. пр.н.е. - Обърнати са земните полюси в противоположна посока. Големи групи острови край Атлантида и Слънчевия остров потъват. **Престава да съществува империята Му, като живеещите на нейна територия синди-пелеги се преселват на север и запад.** Заедно с тях далеч на север отиват и мурдасите. По-голяма част от хиперборейците се преселват също на север, а от атлантите - в Америка. Атлантическата цивилизация е във възход.

Започва египетската античност. Период на окончателно утвърждаване на днешното ни име.

16 хил. г. пр.н.е. - Под въздействието на живеещите при тях именци, родовете и племената на ариите предприемат поход срещу семитите за освобождаване на именските земи, разделяйки се по пътя на две части. Част от тях завладява Междуречието, създавайки родово племенен съюз - единна общност Самар (Шумур). Друга част от ариите остава да живее в Седморечието под името масгути - масагети, даки (потомци на драките) и други племена. В Египет от север пристигат и управляват бого-човеците фризийци - Шемсу Хор (последователи на Хор)

Някои племена от арите и именците населяват котловините на планините Имеон (Памир и Тян-Шан), като част от тях се установяват в Северна Индия, където по-късно се смесват с лемурийци и хиперборейци от империята Му и Слънчевия остров, и продължават пътя си заедно с другите ни предци - етиопи почтени (лелеги) - пелеги. Тук те приемат името синди и пребивават хилядолетия на

тази територия. **Формира се имено-синдийската цивилизация, обхващаща земите от Балканите до древен Китай и на север до Асгард.**

Атлантида е първостепенна световна сила в конкуренция с наследниците на Лемурия в империята Му и Хиперборея, съответно от цивилизацията Рама - древноиндийска цивилизация, Хиперборея - древната хиперборейска цивилизация на Слънчевия остров.

15 хил. г. пр.н.е. - Наред с Атлантида, съществуват древните Атлантическа и Хиперборейска на север и от Слънчевият остров цивилизации, както и тази на древносиндийската цивилизация Рама - наследница на синдийците от Му.

Предците ни - **древните българи именци и лелеги (наричани вече кари) създават най-древното в света родовоплеменно обединение от нов тип - Шам (Шам бала) на територията на днешните Сирия, Йордания, Ирак, Иран и Ливан, начело с жреца цар Шам от рода Имен.** Това е обединение на етиопи, лелеги, кушити и аги. По-късно в него ще се влеят и идващите от далечната страна Самар (Мустанг) именци и арии, преселници от държавата Идел и поради влошените природно-климатични условия, ще изградят в планините на Йордания град Петра - бъдеща столица хилядолетия по-късно на набатеите, известна като пещерния град. Държавата съществува до Потопа от 9570 г.

В области като Индия, Китай, Перу, Мексико и Асирия (Озирия) процъфтяват търговски центрове с много големи градове.

12100 г. пр.н.е. - Седем арийски племена създават родовоплеменен съюз (държава) Идел в равнините на Волго-Уралието (цялата територия на Ара-Ура), начело с цар Джам от рода Аудан, Газан (Дуло). Етноним на иделците става булгар - черноглави (вълчи) хора.

12 хил. г. пр.н.е. - Островната древна цивилизация в Атлантида, оказваща голямо влияние върху Южна и Северна Америка - днешни Британия, Ирландия и Средиземноморието, се намира в средата на Атлантическия океан в района на Бахамските и Азорските острови. Асирийската цивилизация в Средиземноморието, Египет и Северна Африка и империята Рама в Индийския полуостров се намират в небивал разцвет. В Индонезия и Югоизточна Азия се развива наследницата на империя Му - Рама - древносиндийската култура и цивилизация, а на територията на Слънчевия остров - древната цивилизация на Хайборея достига високи технологични достижения.

11650-11542 г. пр.н.е. - Начало и край на Космическата катастрофа. Започва Великата Хайборейска епоха и цивилизация, продължила до края на Ледниковия период 8300 г. пр.н.е. Хиперборея е главен център и водеща в технологично отношение северна страна. Тя е с непосредствени съседи Кимерия, Скандинавия, Асгард и други северни народи, между които ари и аси от Идел (Волго - Уралието), с които хиперборейците са преминали на север хилядолетия преди това.

11400 г. пр.н.е. - На Балканския полуостров се заселват аргийците - праотци на жълтата раса, а в района на Странджа Сакар се заселват етиопо-кушити, дошли от Кения под името лелеги и кушити. Друга част от лелегите - фини (угри, кари и угури) се заселва в Алтай.

11300-9570 г. пр.н.е. - Големи войни между Атлантида, Рама и Хиперборея. Древноиндийската цивилизация Рама е унищожена и престава да съществува. Атлантида става колония на Хиперборея. Части от атлантите се заселват в централна Тракия. Атлантите - фризийци овладяват земите на днешна Гърция и създават град Атина, а по-късно и Египет, където основават град Сайс. На територията на днешните наши земи има постоянни сблъсъци между аргийци, лелеги и кушити за завладяване на по-плодородни земи на Балканите. Под натиска на лелегите, местното население от именци от Странджа Сакар преминава и трайно се заселва по поречието на река Нил. Лелегите се разделят на няколко части и приемат имената кари, лиди, лики, писди капкадони, ликаонци, с общо наименование пеласги (пелгари) за живеещите на Балканския полуостров и Мала Азия. Една част от карите и финските племена (угри, угори и други) се заселват в Скандинавия непосредствено до Идел.

Поставено е началото на величествената втора историческа епопея на предците ни в Азия (Китай, Тибет, Тян-Шан, Таджикистан, Узбекистан, Мала Азия и Близкия Изток), продължила 10 хилядолетия.

10462 хил. г. пр.н.е. - Част от атлантите последвали фризийците и се пренесли в Египет. Заедно с тях пристигат богочовеците Изида и Озирис. Начало на Озирианската култура и цивилизация.

10300 г. пр.н.е. - Гражданска война в Идел. Спорът между братята Алмъш и Хазан разделя на два народа на ариите. С помощта на мурдасите Хазан е победен и част от ариите тръгват с него, придружени от съседните им племена - фините (кари, угури и угри). Ариите на Хазан, заедно с придружаващите го съседни племена, след престой в новия Туран - земите между Каспийско море и Амударя, преминават през Централна Азия и Алтай, където са

запазени и пирамидите на техните кагани. Те преминават през пустинята Гоби, където се заселват балагурите - хурити балкарис, покрай Кубан су (Хуан хъ) великата река, която нарекли жълта, а земята около нея Монголия, на името на почитания от тях дух Маг синдиу, синдби. В каря на X хил. пр.н.е., след Потопа от 9570 г. пр.н.е., достигат Манджурия, река Одрос и отсядат в областта Мустанг (пространството между Индия, Непал, Бутан и Тибет) където се смесват с местните племена и народи, завладяват Тян-Шан и Тибет. Част от тях - двата рода Май и Ацтек, и именци от Алтай достигат Америка през Беринговия пролив и създават свои империи. Групата, останала между Амударя и Сърдаря, основава градовете Бухара и Самара (днешният град Самарканд).

Друга част от фризийците-атланти достига Америка на запад, през Атлантическия океан.

Кимерийци, арии, аси преминават по-на юг и се смесват в конгломерата от родовоплеменния съюз Идел - държавата, носеща различни имена, но продължаваща да съществува през цялата древна епоха на човечеството преди Новата ера.

Произходът, прародината и името български на предците ни са изначални за човешкия род от бялата раса. Прародината ни северна част (полукълбо) на Пангея (Бангея), Земята Туат - Асгард, Мисгард и Брен (Грен) Ландия е първородината на изначалните хора - именците - хор. Това са хората от бялата раса на мит (миз) гардите, мизгарите (мизи) и асгардите (азгардите/ азгарите/ азите гари/ асите гари). Те са хората на Болг (Бог) и Брен (от страната Бренландия/ Гренландия), болгарите болги и белги.

Тези изначални хора - именците - хор са известни в историята като северни фризи - кимерийци или кимври, кимбри (северните бриги, фриги) и южни фризи - атланти (шотланди, шотланти, шотландци и шопландци) - шоти (шопи), по-късно известни като сати, сапи, сопи, сепи, сепеи, сапейци.

Северните фризи се разселват и обитават огромните пространства от Далечния Север до Балканите и Мала Азия, а южните от Балканите, през Кавказките планини, Волга и Урал, до Далечния изток, както и в Северна Африка, Близкия изток, Индийския полуостров до Северна Америка.

Прародителят ни е родоначалникът на предците български Зиези (Мизиецът Миези, на гръцки Зевс). Директните му наследници кимерийците - северните фризи, в периода на първолита от преди 432 хил. г. пр.н.е. (по сведение на вавилонския историк Берош) са изначалните прединдоевропейци, с единен език, произход, прародина, светоглед, вяра, по-късно с единен култ, бог и религия.

Те са монотеисти, езичници, тангристи. В древната земя на Шумеристан (Шам) владетели са асирийските царе от 221 хил. пр.н.е. Създатели са на първите (според "*Списък на шумерските царе*") в човешката история родове, племена, общности, съюзи, култури, раси (от аси) и не случайно се наричат азианци и азиатци в по-късни от изначалието им времена и епохи.

Техните мизийски (фризийски, кимерийски) и други имена са различни в отделни периоди и по местоположения в Северното и част от Южното полукълбо, където са били принудени да живеят в зависимост от природно-климатичните условия, катаклизми и катастрофи, потопи, земетресения, вулкани и други и от наличието на храна и условия за нейното производство, преработка и придобиване. Доказано е, че именно те са с най-дълбоко запазени във времето генетични корени.

Българите (именци - хор) от север по-късно, отивайки далеч на изток, са известни като балгурите (големите учители), във връзка с предаването на богатите им, натрупани във вековете, опит и познания.

Във връзка с влошаване на природните условия (в повечето случаи не без човешка намеса) - настъпващи заледявания и други климатични явления, изчерпване на ресурси от храна, вода и т.н., както и поради промяна на магнитните земни полюси, се извършват и разселванията на хората - най-древните ни предци болгардите (болгарите) - балагури, болгари.

Северните фризийци - кимерийците, са създателите на Именската (Итилска), Лемурийската, по-късната Имено-Синдийска, както и Хиперборейската (Хайборейската) първолитни култури и цивилизации, както и на мизопотамската мизолитна цивилизация.

Южните фризийци от страната Атланд са в основата на Атлантическата, на Озирис (Асирис) - Озирианската и по-късните Асирийска, Шумерска (част от Мизопотамската), Кемурийската (Южномуанска, Мурийска - Древноегипетска), Синдийска - Рама първолитни, както и Арианската мезолитна и по-късните Арийска и Древноиндийска култури и цивилизации. Те са известните в историята Шемсу - хор (последователите, деца на Хор) и са с родоначалник брата на Зиези - богочовека Посейдон.

Често между северните и южните именци (мизи, шати/ шоти/ шопи, фризи - атланти и фризи - кимерийци, атиняни) се водят ожесточени битки за храна, териториии и владения.

Северните фризи - кимерийците, първите мизолитни индоевропейци, начело с богинята си Миневра (Мисевра, откъдето е и името на Европа и Евразия) са създателите на първата предисто-

ическа (през 9500 г. пр.н.е.) Атина и са известни в историята като първите атиняни. Те са създатели и на най-древния ном в Черната (Кем) - Южна земя Египет - град Сайс (8500 г. пр.н.е.) и основатели на Древен Египет.

Южните фризи от Атлантида и страната Ат-Аталан (Атланд) често воюват със северните си събратя и овладяват територии, които преди това са техни владения. Последователите на Хор, първите индоевропейци на юг, са владетели на Кем, по-късно Египет и част от Егея, както и на Синдия в периода от XVI хил. пр.н.е. до IV хил. пр.н.е., както и на Волго-Уралието (Идел - Урал, Арал, Ария). В отделни периоди от своето господство те биват измествани от тези територии от събратята си от север - кимерийците, като в Египет - област (ном) Сайс, града - държава Атина, които изграждат наново след катастрофалните земетръси след 8300 г. пр.н.е. и други части на Егея. На други места те пък са в общо владение с тях в държавите с конфедеративен характер - Шам (на територията на днешните Ирак, Ливан, Сирия, Йордания, Палестина и Иран) и Волго-Уралието (държавата Идел) заедно с аси, кари, ари, лелеги, пелеги (пелгари/ белгари - все болгари - древни българи).

По-късните движения на древните ни предци, при които те приемат различни имена и водят битки помежду си, както и създават свои общи съюзи - родово-племенни, племенни, както и общности на балагурите, самарянците (шумери) и други, са по-отчетливи и ясни за по-широк кръг от всички нас. Това се дължи на по-широкия кръг от явни, а не скрити познания за тях и на по-близката отдалеченост на епохата, в която се развиват тези племена, култури и цивилизации.

Хората на Болг (фир-болгите) и Брен са автохтонни жители на днешна Великобритания, Гренландия, Белгия, Шотландия, Ирландия и Исландия.

Именците - хор (първите хора) на родоначалника мизиец, богочовека Зиези (Зевс) и брат му Посейдон, са хората на първолита (старокаменната ранна епоха) - прединдоевропейците.

Името българско (болгарско) води началото си от най-дълбока древност, още от зародиша на предците ни, от зората на праисторията. То е толкова древно, колкото са древни и предците ни, и родоначалникът ни Зиези и неговите потомци Болг и Брен, Боян Имен, Синд, Форней, Борей. Когато родовете и племената след нашето изначалие са променяли местоживеенето си и начина си на живот, те самите или техните събратя и съседи са ги наричали с имена, съответстващи на същността на настъпилата промяна в тяхното историческо развитие.

Впечатляващо е многообразието от културни пластове в българските земи, в които има следи от живот отпреди десетки хиляди години. Богатите археологически открития непрекъснато променят представите ни за нашето историческо развитие. Те говорят за богатата праисторическа, антична и средновековна история на човека и конкретно на древните българи. Откритията в пещерата Козарника при гр. Белоградчик показват, че групи от прачовеци преди повече от милион и половина години са преминали през Балканите и са се заселили в цяла Европа. Тук са открити следи от човешко присъствие отпреди 1-1.4 милиона години, с изработени примитивни сечива от кремък и кост. В пещерата в периода на средния палеолит (200 хил. г.пр.н.е. - 45 хил. г.пр.н.е.) са живеели неандерталци. Намерени са редица украшения от кост и много мъниста, изработени от тях. Краят на този период се характеризира с появата в поречието на р. Дунав на първите известни ни древните българи (първобългарите от Итил на племената Имен (първи). Находките в Козарника са най-ранните следи от човешко присъствие в Европа.

Въпреки, че следите от най-ранния период на човешко присъствие и в нашите земи са незначителни, както и в целия свят, главно поради малочислеността на древното население, те са първостепенни доказателства за древните хора. Сред обектите с такива находки трябва да посочим пещерата Бачо Киро край Дряновския манастир, обитавана в периода 90 хил. г.пр.н.е. - 50 хил. г.пр.н.е., пещерата Темната дупка, обитавана в различни периоди между 180 хил. г.пр.н.е. - 15 хил. г.пр.н.е., намираща се в долината на р. Искър, до с. Карлуково (Врачанско), неолитното находище с работилница - 45 хил. г. пр.н.е., в която са работели кроманьонци, недалеч от с. Мусалиево, Плевенска област и неолитното селище при с. Градешница - Врачанско. Недалеч от находището при с. Градешница е намерено глинено съдче (плочка) от IV хил. пр.н.е. с врязани 24 знака по външната му повърхност, разположени в 4 реда. По значение това откритие се сравнява с прочутия диск от Фест на о. Крит и селищните могили при с. Караново, обл. Стара Загора с богатите глинени находки от VII хил. пр.н.е. - VI хил. пр.н.е. Керамиката, намерена в с. Караново е близка до съдовете от културния пласт на Омирова Троя. Най-голямото обиталище на праисторическите хора на Балканите безспорно е пещерата при с. Деветаки, обл. Ловеч, обитавана преди 200 хил. г. пр.н.е. до X хил. пр.н.е.

Въпреки стотиците хилядолетия съществуване, новите имена на нашите предци никога не са давали възможност да се загуби смисълът, заложен в тяхното изначално име и смисъл на "*първите хора - учителите*" (гури). И днес съставката "*гари*" на името ни има дълбоко символичен смисъл - на спирка, разпределител на пътуващите, движещите се хора и продуктите на техния труд - стоки, материали, ценности. То има смисъла на отправни точки на развитието на живота и човека по света. Множественото число - гари, означава, че това е символ за умножаването на човешките ресурси - хората по земята, на тяхната материална и духовна култура, и цивилизация като цяло. Всички те - отделните човешки индивиди, се включват в общата историческа съдба на човечеството от разумни отправни точки с изначални български (балгарски) - големи гари, отправни точки на общочовешката жизнена сила.

Това име носели още от Асгард (града на асите), Митгард (града на мизите), Болгард (града на болгите) - изначалните страни и градове на величавата ни северна страна Кимеру (Кимерия). От тук тръгва и народът на Шам, Сам, Сумер, Шумер - древните шумери - южните мизопотамци (мисопотамци). **Древното ни име ще кънти по пътищата на цялата предистория (праистория) на бялата прединдоевропейска раса, ще премина през среднокаменната индоевропейска мизолитна епоха, през неолита, енеолита и бронза, през античността и средновековието, та чак до днешните ни дни.**

Поради невникването в дълбоката древност на праисторическата, първолитна, предисторическа епоха, досега не е било възможно да се осъзнае и изведе коренът и същността на нашия род и име, дълбоко замразени в историческата памет на човечеството.

Задълбоченото изучаване на праисторическата ни същност, произход, светоглед, вяра, религия, език, писменост, култура и цивилизации ни води към убедителните доказателства за изначалието на нашите предци, родов корен, прародина и предистория, за тяхната истинска същност, стойност, достолепие и величие.

Индоевропейците от Х хил. пр.н.е. до края на мизолита (мезолита) (6200 г. пр.н.е.) говорят на един език и са от една раса - бялата, с единна древнобългарска писменост - бустрофедон.

През късния първолит (40 хил. г. пр.н.е.- 10 хил. г. пр.н.е.) било поставено началото на изобразителното изкуство, скулптурата, танците и музиката. В обширната територия от Атлантическия океан до езерото Байкал са намерени паметници на изкуството.

Първолитното изкуство било свързано с трудовата дейност на предците ни. Появили се и са разпространени различни форми на религиозни вярвания като анимизъм, фетишизъм, тотемизъм, магия и други. Мъртвите били погребвани единично или групово, свити (хокери) или в седящо положение.

В днешните български земи населението се увеличило значително. В Итил (земите около Дунав) и в Идел в Урал е съхранен етнонимът на индоевропейското население "*болгари*" (черноглави хора) с редица фонетични варианти: бул, бол, бур, болкер, буляр, бояр, баяр, бухар, биер, бегер, мелкор, локар.

Пропускайки съществуването на древните ни предци с родоначалник Болг (Бог) - българи, съставителите на подправената Библия наричат своя народ "*богоизбран*". Всъщност като найблизки съседи и родственици на Шемсу-хор, оцелели след Космическата катастрофа, евреите (израилтяни) били наречени от самите българи и родоначалника им Бог (Болг) "богоизбрани". Използвайки това, евреите - юдеи, се наричат изначални, "*богоизбрани*" хора.

Раждането на човешката цивилизация става в далечната предисторическа среда - епохата на първолита, в резултат на силно развитите материална и духовна култура. Най-ранните - именска (дако-мизийска) и лемурийска (тихоокеанска) цивилизации, възникват през 33 и 30 хил. г. пр.н.е.

По своя характер предисторическите цивилизации се различават от съвременните цивилизации в няколко аспекта:

1. Жителите на тези цивилизации са с по-висока степен на астрономически, космологични, математически, геолого-биологически и други познания от тези на съвременните жители на планетата Земя. На преден план стоят и изключително високо развитите им ясновидски способности.

2. Праисторическите хора имат широко развит светоглед за единството на Вселената, в която е създаден и се развива общовселенският живот. Според тях, човешкият живот е производен на общовселенския. Произходът на човека от Северното полукълбо и неговите култура и цивилизация са с един и същ родов първолитен корен - именския (дако-мизийски).

3. Предисторическите жители на Итил и Лемурия, а непосредствено след тях и на Атлантида и Хайборея, участвували много посвободно и умело в духовния живот на Вселената, чрез инстинктивно осъзнаване на енергии, които я проникват изцяло. В основата на познанието си залагали широко възможности на мисълта и действието,

4. Характерно за цивилизациите от предисторията е свободното движение на хората и ползване безвъзмездно благата на природата във времето и пространството. Изградените от тях сплотени общности не са ограничавани да живеят в строго определени граници от териториалното земно пространство.

5. Обмяната на информация е организирано чрез родови съюзи и общини, родово-племенни съюзи и племенно-конфедеративни организации от раннодържавен, предисторически тип, с първобитен начин на разпределението на храната, дрехите, средствата за производство и природните богатства - вода, земя, минерални и лечебни извори и други.

6. Ходът на развитие на древните цивилизации изменя и характера на вътрешната организация на труда и взаимодействието с други племена и родове. Силно се развили средствата за защита на човека от природните стихии и дивите зверове, усилено се работело за развитие на духовното общуване и развитие на способностите на жителите на отделните общности - музикални, песенни, танцови, художествено-изобразителни и други. Появяват се и първите произведения на изобразителното изкуство - скалните рисунки.

7. Върха на достиженията на древните цивилизации от далечните хилядолетия на първолита (палеолита) са усъвършенстваните оръдия на труда, начините на ловуване, производството на храни, отглеждането на животни и начините на обработка на земята. Още в 15 хил. пр.н.е. древните именци - дако-мизийци, произвеждали хляб от коило и див овес, добивани във воднистите места по наносите на реките. Производството на хляб водело до демографското развитие на древните племена.

8. В наличност е създадената първа човешка каста на жреците (по-късните шамани), която оглавявала (родовете, племената и родово-племенните съюзи в различните им по характер структурни формирования. Тези посветени в знанията хора били особено важни за формиране на човешките ресурси, със съответните права и свободи в съответствие с древния човешки светоглед - Тангра (Бангра, Бангри, Тенгри) и почит към Вселената, Слънцето, Луната.

9. Появяват се начални форми на култ не само към природата, небето и космоса, но и към човека. В края на първолита (палеолита) се появява култът към бога-небе. Първият бог на именци и синди е техният космологичен светоглед (бог) Тангра.

10. Израз на първоначално държавно строителство са образуваните Итилско и Лемурийско (Пандея) царства. Върхът на развитие на държавността в този древен период са първите конфедеративни общности на българите - Шам (Шамбала) от 15 хил. г. пр.н.е. и Идел във Волго-Уралието от 11 хил. пр.н.е.

Това са най-характерните черти на първочовешките предисторически цивилизации на именци, лемурийци и синди, както и на атланти и хайборейци, създадени под въздействието и по опита на именците - дако-мизийци, в състава на които имало племена от именската и лемурийска цивилизации.

Широки сведения за това черпим от древнобългарския летопис "*Джагфар тарихъ*":

Преди 15 хиляди години (13 хил. г. пр.н.е.), още по време на ледниковия период седем арийски племена сключили съюз. Този съюз бил наречен Идел (от иде - седем и ел - племена), със собствена държава Идел - първата на север в северното полукълбо. Тя била основана от цар Джам от рода Хазан. Етноним на иделците става Булгар, което означава черноглави или вълчи хора.

Протодържавата на конфедеративен принцип на северните племена Идел била щастлива страна на горди, волни хора Бог-ари (болги арии) под синархично управление (единство на държавната и духовната власт, образци на което по-късно създават в Индия и Египет).

През суровата ледникова епоха ариите - иделци станали не само първите металурзи, но и най-добрите майстори на света на кожени изделия и особено на обувки от кожа. Те измислили сгъваемия стол, изобретили кирпича, парите (кожени парични знаци, които наричали "*туран*"), стремето, шашката и пушката (първоначално за мятане на камък). Широко известна е днес знаменитата башкирска пещера Шулгенташ или Коновая, която е съхранила по стените си от преди 33 хил. г. пр.н.е. рисунки на мамонти, коне и носорози. Още тогава иделците са вярвали в бог Тангра. При слизането си от планините в Камските равнини (в периода след Космическата катастрофа) за поклонение пред бога и за погребенията на своите вождове почват да строят пирамиди с пещерни гробници и храмове в тях, както и със седем стъпала (свещената за българите цифра 7).

Тези събития са от преди Потопа от 9570 г. пр.н.е. След него, в резултат на благоприятните условия, които се създават на Балканския полуостров, живеят голям брой първобългари, включително дошли от Идел.

През XI хилядолетие пр.н.е. оцелелите от Космическата катастрофа атланти - главно фризийци (фризи) се заселват в Централ-

на Тракия, носейки със себе си високо развита култура. Много преди Потопа пришълците се смесват с част от местното население, създавайки по този начин протобългарския етнос.

За най-сигурни географски райони, населени с първичното индоевропейско население, се считат териториите на днешна България, Румъния, Унгария и поречието на река Дунав до Германия.

Това ясно личи от картата на англичаните Колин Макивиди и Джон Удкок, които не изключват възможността от разсейки на индоевропейската група в околни райони на тази територия. Почти същите предели, но по езиковедски признаци посочва руският лингвист И. М. Дяконов.

В борбата през следкатастрофичната епоха са впрегнати знанията, уменията и достиженията на човешката мисъл и научното познание. Непосредствено след края на Ледниковата епоха 8300 г. пр.н.е. е сразена империята на Ахерон - Хайборейската империя. Въдворен е нов нордически ред под непосредственото ръководство на хипербореите. Планината Урал била родината на северната цивилизация, която достигнала своят зенит на развитие по време на хайборейската (хиперборейска) епоха.

Цивилизацията на хипербореите успяла да изучи и наруши последователността в кръговрата на вселенските катастрофи. За древната държава на маговете засега са достигнали само легендите.

На хипербореите станал известен законът за циклично повтарящите се земни катастрофи и фаталната роля, която играел ледът, натрупан на полярните области. Целият полярен континент Арктика, който тогава не бил залят още с вода и не бил покрит с ледена шапка, бил преобразен от титаническата дейност на хиперборейците, които построили в него Вътрешно море с правилна кръгла форма, наречено въртящо се езеро. Водите на това море не познавали бурите, били постоянно въртящи се и съвпадали в центъра му точно с полюса, като гигантска падина на земната кора. Те потапяли всеки кораб, попаднал в морето.

През падината - гигантска пропаст, водите на океана минавали, като през земните недра и нагрявайки се приели топлината на земното ядро, преминават през подземните морета и пещери. От пещерите през устията на подземните реки водите излизали на повърхността на Земята.

Циркулацията на топлите течения пречела около полюса да се образуват големи количества лед. **Хилядолетия Арктика властвала над древния свят под властта на полярната хиперборейска цивилизация.**

Колонията на Хиперборея - Атлантида се опитала да оспори властта ѝ и в резултат на изкуствено предизвикан Потоп, а според някои исторически източници и от съпътстващо падане на космическо тяло върху Земята, през 9570 г. пр. н. е. тя потъва, а Арктика е въвлечена в предишния полярен водовъртеж. Десетки векове след това нарастващият леден щит по полюсите постепенно скрил всички свидетелства за миналото величие и на Хиперборея.

Редица сведения и свидетелства показват, че древната хиперборейска цивилизация е правела опит да контролира планетарния процес. Запазилите се карти на Меркатор, известни от средните векове, показват Арктика с правилна, кръгла форма на вътрешно море и четири мощни симетрични потока от водата на океана, насочени към полюса. На тези карти бреговата линия на континентите и островите имат същите очертания, които те са получили преди повече от 10 хиляди години.

Не по-маловажни са и доказателствата на скандинавския летопис (епос), в който се изразява теорията за повтарящите се катастрофи. В легендата за демона Лъки и вълка Фенрире, неуморният "*леден часовник*", водите сеещи смърт, дългите застудявания, като следствие от топенето на полярните ледове на екватора, има и много съществени доказателства за асовете, които спасили света от гибел. Асовете са хората, живеели около оста - хиперборейците.

Самият факт, че поредният апокалипсис не става в определеното време, е доказателство, че в резултат на дейността и на създадения от гения на древните хипербореи арктически регулатор и до днес ледът все още е недостатъчен, за да предизвика поредната катастрофа.

Природно-историческият некропол Бакаджика ("*гърбица на арските гробища*") величествена гърбица със светилище, запазените и досега дълги гробове на богочовеците исполини - свещените фризи, мизи, шопи (сапеи), кимерийци и арии, в с. Люлин, Ямболско, селата Дражево, Могила и Кабиле (древният град Кабиле край Ямбол), Западните Родопи, с. Тополница - Петричко и гр. Банско, **са прекрасен пантеон от древни светини на достолепието първобългарско и на първочовешките общество и цивилизация. Такива следи от светини има на много места по древно българския път на развитие на първите човешки култури и цивилизации, във Волжка България и в Северен Китай. Това са следи от древен народ от титани - балагури (големите българи - име, отредено им за историята от техните**

най-близки родственици и постоянни съседи оногурите. Този народ е известен и като бел, пел, бъл, пъл, пелазги, пелгари, белазги, белгар - българи. Далеч във времето на първолита те носят името българи, непрекъснато и до днешни дни.

Когато внимателно се вгледаме в името на Зиези - Думузи, записано от вавилонския жрец Бероз като Бегаларос, ще видим, че той е искал да го запише като Болгар или българина Зиези. Като се има предвид неговото име - мизиец Думузи, Дамузи (предмизиец), става ясно, че това име на родоначалника ни е било широко известно в древността.

Тези записи означават равностойното на мизите и ариите име - българин. И това е повторено, прието от различни култури - шумерска, халдейска и латинска и в твърде отдалечени помежду си епохи - XXI в. пр.н.е. и IV в. пр.н.е. Налице са ярки примери в световната историческа литература с пряко обвързване на българското име с мизийския ни родоначалник Зиези "*баща на народите*" - Змузин.

За взаимовръзката на древните дако-мизийски и синдийски цивилизации на двата клона на племената от един същ изначален, древен, родов корен съдим и от това, че те развиват своя цивилизация и в далечна Лемурия на територията на днешна Индия - родината на древните дравиди. Това е народът, който по-късно полага основите на Варненската и Хонорска, и редица други човешки култури и цивилизации.

Най-южният пристанищен град на полуостров Индостан е с име Кания Кумари и фиксиращо не само библейското име на Каин, но и камирите (кимврите, кимерийци), записано като кумари. Това название ни връща далеч назад във времето, в епохата на легендарния континент Кумари Наду, наричан още по името на населението, дошло от Рум (Румелия), Лемурия и Гондвана. Този потънал континент дал името на планината Меру, останки от която има и сега на територията на остров Цейлон.

Библейската земя над Тамхнаду е родина на мъдреците сидхи (синди). Един от тях - Бахнатор, известен в Китай като Боян, напомня за родоначалника на хонорите Боян Имен, за народа на Библейския Вениамин, за народа на Бан и неговия владетел Лугал Загизи - българския мизиец Зиези (Миези). **За хора исполини се говори и в шумерските легенди. Такъв е Българмез, Българмиз. В санскритския и шумерски език гигант означава голям, едър, мощен. Според легендите такива хора като Българмиз (Българина мизиец) от Шумер с изключителни физически качества са обитавали нашата планета.**

Според едно древно, исландско произведение по Старата Еда великан на име Бергелмир (Бългевир) бил положен в кован сандък (ковчег) "*Много зими преди създаването на Земята ... Той се качил с жена си и децата си в един ковчег и така ги спасил ...*" Това са повторения на текстове от Библията. В по-старата Еда се разказва, че владетелят на великаните, наричани там скрежни великани, се родил от "*топящия сняг*".

От тези текстове личи, че тези великани са силни, устойчиви хора, живеещи в полузаледена Европа. Така както според Елена Блаватска остров Пасха е бил "*люлка на древната раса на гигантите, наследници на които станали атлантите, живеещи в Атлантида, наричана преди това Лемурия. Те са носили имената лапити*".

Древните ети, аги и опи са с прединдоевропейски произход от Балканите, разселили се към Азия, а част от тях се върнали в земите на днешна България след Потопа от 9570 г. пр.н.е., където съществуват като снажни траки чак до античността. Според волжкия изследовател Ф. Нурутдинов това преселение е станало в 10 хил. пр.н.е. Това показва, че тези хора гиганти са дошли от родината на етите (атите), малоазийските хети - Тибет след Потопа от 9570 г. пр.н.е.

Най-широко коментирана, с убедителни доказателства за съществуването си, макар и досега неизяснена в териториален обхват, е великата **Атлантическа цивилизация, производна на именската и лемурийска цивилизации. Тази цивилизация затвърдила своето възходящо развитие през късния първолит (40-10 хил. пр.н.е.).**

През 54 хил. пр.н.е. е разпокъсан Южният континент Лемурия на две части - Му и Слънчевия остров, а част от Атлантида е потънала. Предизвиканото разселване на племената от севера и юга води до изменение на начина им на живот, не само поради завладяването на други площи на планетата, но и поради изменените природно-климатични условия на живот.

Успоредно развиващите се Именска, Лемурийска и Атлантическа цивилизации са в непрекъснато съревнование и взаимодействие. Настъпилите нови катастрофични природни и космически катаклизми в последващите хилядолетия довели до по-нататъшно териториално обособяване, засилване на защитните отбранителни функции на овладените територии и съвсем естествено се достигнало до периодите на противодействие и противопоставяне. Така се положило началото на изграждането на структури (първи в човешката предистория) с

отбранителен, а малко по-късно и с нападателен характер. Настъпва за първи път период на бойни действия между племената с военен характер. Този период се засилва особено след 25 хил. пр.н.е.

Не отдавана руски и други учени откриха, че **през 23 хил. г. пр.н.е. в битката на цивилизациите е употребено ядрено оръжие, което довежда човечеството до крупен природен катаклизъм.** Атлантида е голямата конкуренция на всички зародили се тогава цивилизации. Постепенното и потъване не е дало възможност на отделните племена и народи първо по устен път, а после и чрез писмени материали - митове, легенди, да увеличават но не и да дадат пълна представа за териториален обхват, взаимодействие и сблъсъци на тази с другите цивилизации.

Австрийският художник и издател Рудолф Щайнер сочи, че най-ранните ѝ жители са съставлявали една от корѐнните раси на земята и, че те първи дават смисъл на дуалистичната единица - добро и зло. По този начин в Атлантида е поставено началото на всички етични философии на правораздавателната система. Царете - жреци на атлантите са владеели силите на природата посредством контрола си над жизнената енергия и разработването на етеричната технология. Според доктор Антъни Авени един от водещите астроархеолози в света, всички главни мегалитни комплекси в Мезоамерика са ориентирани малко на изток от северната точка.

Свещените митове, текстове и легенди, като най-стари източници за историята на човечеството, са дошли до нас от древността. Все повече доказателства сочат, че те отразяват реални събития, съхранени в народната памет и във фолклора, пречупени през призмата на въображението, светогледа и душевността на народите от различни епохи, за да достигнат до нас във вида, в който ги познаваме. Те сочат категорично за съществувала цивилизация, унищожена от природни катаклизми. Най-широко отразени са събитията, свързани с Космическата катастрофа от 11650-11642 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е. Дългогодишните интердисциплинарни проучвания сочат, че след катастрофите се обръщали земните полюси и това превръщало Атлантида в необитаем остров до потъването през 20 хил. пр.н.е. на отделни групи острови, прилежащи към Лемурия. Големи части на континенталния шелф на Европа, Америка и Африка се превърнали в желано място за обитаване. Значителна част от именското и лемурийско-синдийско население, заедно с атланти, се заселили в земите на Централна Америка, където по-късно развили широко известните цивилизации на предшествениците на древните маи, олмеки и толтеки. Въпреки че е вече малък континент, Атлантида бързо възстановила своята мощ и в условията на почти липсващата конкуренция на Лемурия вече съсредоточила усилията от срещу нейната наследница Рама - древноиндийска цивилизация и хиперборейците от Слънчевия остров. Природните и други условия дали възможност за бързото развитие на обитаващите тези земи след поредния катаклизъм. На полето на противопоставянето се изявява и древноегипетската цивилизация Озирис, основана от древните фризийци. Силното изостряне на конкуренцията на Атлантида с тези цивилизации довело до бурно развитие на производителните сили и на научните достижения на древните народи и до включването им в гигантската битка за териториално пространство и могъщество. **Настъпил периодът на военните сблъсъци с оръжия, по-модерни и от оръжията в нашата съвременност.**

Първоначално оръжията били използвани за защита от хищниците, а по-късно от човека за въдворяване на ред във взаимоотношенията с други племена и народи и поставя за първи път в човешката история стремежа за поставяне на по-изостаналите в техническо и технологично отношение племена и народи в подчинено положение и завладяване на земите, обитавани от тях. Тази необходимост възниква при появата на стремеж за частна собственост на земите и природните богатства от напредналите племена и народи с ярко изразен стремеж към създаване на съвременна цивилизация от предисторически тип. Въвеждането на типа икономически взаимоотношения в частен интерес, чрез търговия, довежда като жизнена необходимост за древните хора от нов тип преразпределение на природните богатства и стоки от първа необходимост.

Не само в **Именската, Атлантическата, но и в другите древни цивилизации след 16 хил. пр.н.е., разделението на труда, размяната чрез търговия и стоковото производство и особено на оръжейното производство, придобиват висока степен на развитие. В този период се преминава към нова форма на създаване на обществено икономически формации и човешки цивилизации. Те вече са със собствена територия и местоположение, расова принадлежност и самосъзнание, норми на общуване и закони, държавност и армия от нов тип, принципи на управление, нрави, религия, обичаи, стоково производство, търговия, строителство. Те са с уседнал начин на живот в селища и градове с развита духовна култура - наука, култура, технологии, имущество, фолклор и медицина.**

Първородината на човешката цивилизация е онази територия, на която природно-климатичните условия са дали възможност да се развиват уседналите начини на живот и уникалните способности на предисторическите ни предци. Предисторически цивилизации е съвременен термин за прикриване на кръга на познанията на хората, продължили да съществуват и развиват своята цивилизация на земята след последния природен катаклизъм, станал в резултат на въздействието на човека и известен в източниците като Библейски потоп.

Забравяйки за изначалните Именска и Лемурийска цивилизации в хода на своето възраждане, чрез събуждане паметта за своето единство, в периода на зрялата си възраст, обществото е достигнало до проявяване на любознателността си и силно разширяване на познанията до Атлантическата и от части на Хайборейската (Хиперборейската) епоха. Това е ясно от стотиците томове литература по проблеми за развитието на тези цивилизации, тръгнали от единния им общ именски корен и обособили се през следващите хилядолетия в най-напредналите могъщи цивилизации на своето време.

Особено широко е тяхното могъщество в периода след 16 хил. пр.н.е. - период на гигантското строително, технологично, научно, духовно и военно противопоставяне на тези цивилизации, племена и общности на народа от различни етноси и раси. **Достига се до открит военно-технологически сблъсък между цивилизациите. Най-широко отражение в историческите източници има сблъсъкът между атлантическата, синдийска и хайборейска цивилизации.**

От времето на така наречения праисторически човек до сега има огромен научно-технически напредък, достигнал до невероятна висота и отново след природен или изкуствено предизвикан от човека катаклизъм застой, но няма промяна в психиката на човека. Човекът си е такъв, какъвто е бил при появата си на Земята. **Праисторията не е чужд свят. Тя поставя големи и важни въпроси: заплаха от убийство, необходимост от закон, жизнена потребност от предаване на знания, красота от изкуството, разширяване хоризонта на познанията.**

Чрез техническото си развитие човечеството от застрашен вид се превръща в заплаха, включително за околната среда. Като войни праотците ни са участвували във военни конфликти по територията на цялото Северно земно полукълбо. Откритието на учените от Русия и други страни от 2006 г. за предизвикания чрез военни действия природен катаклизъм през 23000 г. пр.н.е. с раз-

мествана на земните полюси, е убедително доказателство за достиженията на човешките цивилизации от предисторията. То е още едно потвърждение, защо в този период от време изчезват на дъното на морето части от Атлантида и Лемурия. До тези сблъсъци се достига след невероятните технически достижения на всичка древни цивилизация през този период.

В периода 23 хил. пр.н.е. - 16 хил. г. пр.н.е. изтласкани след битки с араби и тюркмени, а по-късно и от синдийците - мурдаси, именците от Мала Азия преминават през Балканите и Волго-Уралието и достигат до Алтай и Манджурия до Имеон (Памир и Тян-Шан) и до Одрос. По-конкретно, след катастрофата, предизвикана в резултат и на върховите технически достижения и ядрен сблъсък, придвижването на оцелелите лемурийци и румци (дакомизийци и сапеи) води и до сблъсъците в Мала Азия, Балканите, и Волго-Уралието. Разделилите се на две синдийци от Волго-Уралието - ура (урци) и синдийци - мурдаси, също воюват помежду си. Следват битки на предците на тюркмените, победа на мурдасите над урците с помощта на тюркмените и придвижване на именците през тяхна територия до Далечния изток, под напора на арабите и тюркмените. Всички тези събития се развиват 2-3 хилядолетия след катастрофата, предизвикана в резултат на военния сблъсък на атлантите с лемурийци и именци.

След като още през 55 хил. г. пр.н.е. големи части от Гондвана - суперконтинентът, включващ Южна Африка и Южна Америка, Индия, Австралия и Антарктида са потънали и останалата, свързваща част на Индия с Мадагаскар - **Лемурия и архипелага от острови към него, потъва в следствие на тази катастрофа. Тя предизвиква разместване на племена и народи далеч на север и на югозапад, голяма част от които са били принудени от природните условия да преминат през пещерния начин на живот. В този момент, когато преобладаващата част от именците достигат Китай, една част от тях остават да живеят заедно с хиперборейците на Слънчевия остров, а трета част от тях на Балканите.**

Тези размествания дават възможност за разнасяна на тяхната култура и познанията им на обширни територии от Балканите до Манджурия. Същевременно част от лемурийците се придвижват в Близкия изток, където се отправят и иделците-синдийци, част от които остават да живеят в Самар (Мустанг) край Индия.

Частта от именците, преминала през Волго-Уралието и достигнала Манджурия, приела наименованието манджурци, а именците, живеещи в планината Хон на север от Китай, се нарекли хо-

нори. Кимерийците, настанили се да живеят също на север от Китай, приели името дин-лин, според китайски източници.

Настъпва **периодът на окончателно формиране на бялата прединдоевропейска раса (16 хил. г. пр.н.е.-11 хил. г. пр.н.е.). Създадена е единна българска общност на именци и синди. Тяхната култура и цивилизация край двата крупни водни басейна на реките Дунав и Волга, около които възникват техни постоянни селища и формират целокупния начин на живот на предците ни балагурите (българите - българи). Това е епохата на формиране на цивилизацията на атлантите - фризийци - озирианци в Близкия изток и на хонорите - дин-лините в Далечния изток, както и на фризийците в Тибет, пряко продължение и доразвитие на дако-мизийската култура и цивилизация в тези територии. Успоредно с това продължава да се развива тази култура и цивилизация и в останалите територии от Северното полукълбо, където живеят дако-мизийци и синди-етиопи.**

В резултат на нови тласъци тези култури и цивилизации работят в обстановка на небивало съперничество и противопоставяне, влияние и взаимодействие с Атлантическата, Хайборейска и Озирианската цивилизации, както и със сродната им цивилизация на синдите в територията на древна Индия - Рама. **След обособяване на единна балагурска, древнобългарска общност на нашите предци в Самара (Мустанг) и край Такламакан, вече има условия за създаване на най-древните в предисторията на човечеството родовоплеменни съюзи с предисторически държавностен характер Шамбала - 16 хил. г. пр.н.е. на територията на Сирия, Йордания, Ливан, Иран, Ирак и Палестина, а по-късно, в 11 хил. г. пр.н.е. - Идел във Волго-Уралието.**

Тези съюзи са по-висока степен от развитие на етнокултурата на българската общност, с конфедеративен характер. В тези съюзи племената от синдийския клон имат вече равностоен характер с този на именците, развиващи своята дейност по нов начин. В тези условия били направени първите стъпки за създаване на земеделско и друг вид производства. Със създаването на тези конфедеративни съюзи - държави от предисторически тип като по-висок етап от човешкото развитие и по-висша форма на цивилизация, култура и държавност се навлиза в нова епоха от развитието на именско-синдийското общество.

Теорията за изместването на земната кора постулира,че приблизително преди 41 хиляди години в земните недра са се натрупали сили, чиято концентрация постепенно достига кулминационната си точка. За този период от време, поради масивното акумулиране, наред с нарушаване на баланса на земната кора и наклонът на земната ос се измества с повече от 3 градуса.

Богатите климатични, палеонтоложки и антроположки доказателства показват периодично приплъзване на външната обвивка на Земята над вътрешните й пластове. Тогава настъпват драстични климатични промени. Климатичните зони - полярна, умерена и тропическа, остават със същия ъгъл спрямо небето, но земната кора с движението си се мести през тези зони. Когато някои материци се придвижват към тропиците, други отиват към полюсите. Трети материци избягват съществени промени в своята географска ширина.

Последиците от тези размествания са катастрофални - силни земетресения, приливни вълни. Те са причина за покачване нивото на моретата и океаните. Хората търсят убежище на по-високи места, за да избегнат гнева на водите. Имайки предвид известните ни крупни природни катаклизми и съответните доказателства, можем определено, базирайки се на тези научни данни, да заявим, че крупните катастрофи от 54 хил. г. пр.н.е. и от 11650-11542 г. пр.н.е., наречени Космически, са именно в резултат на тези природни закономерности в развитието на Вселената.

С промяната на географската си ширина материците влизат и излизат от ледниковата епоха. Приклещването на част от тях в леден капан допринася за скоростно замразяване на други, какъвто е случаят със Сибир, когато в южната част от Северна Америка ледовете се разтопяват. Това се получава със западната част на Антарктида.

Разказът за битките на атланти и атиняни (фризийци) на Платон и особено за постиженията на атлантите, би следвало да се приемат дословно. **Културното и цивилизационно развитие на човечеството не е било праволинейно и перманентно еволюционно и прогресивно, а периодично, с прагове на възход и катастрофичност едновременно в различни краища на света в Северното и Южното полукълбо на планетата Земя.**

Тези условия водят до върхови достижения в развитието на езика, познанията, мисълта и дейностите в техниката и технологиите, водещи до измененията на начина на живот като уседналост, строителство, развитие на животновъдството и земеделието. Населението все повече ползвало природните ресурси - въздух, земя и вода в свой интерес.

Ето защо **в историята се сочи, че през 3 хил. г. пр.н.е. човекът опитомява коня в Далечния изток и същевременно, че**

преди Космическата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е. неговите предци в същия ареал са предимно конни народи.

Така можем да си обясним и наличието на земеделски продукти още през времето на ранната дако-мизийска (именска) култура и цивилизация. При различните климатични условия най-много познания за тях са имали хората от Балканите, и въобще от умерените климатични пояси. Тези климатични условия предпазват човешките индивиди от умерените пояси от вторично подивяване при природни катаклизми, а онези от тях, които попадат при по-сурови условия остават, сравнително устойчиви спрямо тях. Това е тайната на дългогодишното хилядолетно съществуване без прекъсване на дакомизийци и особено на сапеите (шопи) от именския изначален родов корен, които с основание можем да наречем прото. Това наименование означава първенство, първобитност или първичност. Това убедително ни води до заключението, че предците ни са изначалните родове и племена на бялата човешка раса. Устойчивостта им се дължи преди всичко на хилядолетното им еволюционно развитие с перманентно разширяване и развитие на познанията, с малки циклични прекъсвания, но и с бързото им възстановяване и развитие. Поради това истинската земеделска, строителна и производствена изначална култура и цивилизация е най-древната в човешката история на Северното полукълбо.

Периодът след крупните военни сблъсъци на именската и лемурийска с атлантическата цивилизация довежда до по-голяма концентрация на племената от единния древен български корен на територията на Евразия главно във Волго-Уралието и Далечния изток. Достига се до ариано-кимерийския етап от развитието на именската цивилизация. Тя вече е навлязла в етапа на имено-синдийската култура и цивилизация (балагурска) предисторическа, прединдоевропейска. За разлика от предхождащата я именска Бал (Пан, Бан) гурска, тя е обединителна за всички племена и съюзи от единния ни древен родов корен. Наравно с дако-мизийците, своето развитие по ускорен начин получават и синдийците.

Отличителната черта и на двете ни първолитни култури и цивилизации е обединителната, конфедеративна форма на съществуване на родовете, племената и родово-племенните съюзи от общността на древните ни предци.

Характерно за този период на развитие на древните ни предци е, че по това време се полага началото на държавността на конфедеративен принцип, на светогледното развитие на древните, първолитни, български цивилизации, с избистрена система за Върховното единство, на единния култ към природата и Вселената, известен в литературата като Тангра. Наново се възстановява високо технологичното развитие, като се преминава към усъвършенствани методи на строителство и начин на живот.

Този период е характерен за нашите древни праотци като преходен - период на бурни противоречия между оцелелите от природните катаклизми племена и народи, които формирали бялата човешка раса успоредно с формиралата се жълта раса на територията на Северното полукълбо. За именци и синдийци това е периодът на първата им величава, далекоизточна азиатска епоха. По-късно именците ще видим край река Амур като хони, с родоначалник Боян Имен, а синдийците като арии край Алтай и в Сибир. Това е периодът на окончателно утвърждаване на българското ни име на основата на дотогавашното-балагури и пелгари, белгари. Възниква днешното ни име, появяват се първите синдоименци (синдоевропейци, индоевропейци) обединените синди, етиопи (гети и шопи) и дакомизийци. Тази епоха е синдоевропейска (пра-, прото-, пред-) индоевропейска.

Първите култури и цивилизации се развиват главно около водните басейни - край реките Итил (Дунав), Болга (Волга), Инд, Ганг, Тигър и Ефрат, Нил и край Черно море. Поради различните климатични условия и борбата за ползване на природните богатства, храни и особено водата, в различни периоди от човешкото развитие и в различни региони на света се появяват номади и с уседнал начин на живот, конници и пешеходци, ловци на дивеч и земеделци, високо и ниско развити племена, народи и страни така, както е и сега, в настоящия XXI век.

Въпреки липсата на достатъчно археологически доказателства за строителството, земеделието и други достиженията, бита и жилищата на предците ни от хилядолетията на първолитната епоха, нека не забравяме, че всяко по-древно археологическо откритие може да се намери в по долен пласт на земната кора. Известно е, че когато археолозите намират находка, особено на селище, те не продължават да разкопават по-долните земни пластове по различни причини.

Ако се извършат такива археологически разкопки в по-дълбоките земни пластове, както при Троя, Шумер и на други места, непременно ще се достигне до така необходимите до-

казателства, с които е свикнала да борави съвременната, консервативна, държавна наука. Тези доказателства непременно ще покажат историческата истина за най-древните човешки цивилизации - именската и имено-синдийската.

Природните катастрофи, последица от въздействия на човека върху природата от 20-12 хил. г. пр.н.е. и особено Голямата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е. довели до изчезването на Слънчевия остров и до промени в Кения, Етиопия и цяла Източна Африка, до големия разлом в Югоизтока. На-стъпват масови преселения на етиопо-кушити и хиперборейци, изтласкани от другите народи, включително и от атлантите. По това време те водят непосредствена битка за територии в Африка, Америка, Европа и достигат и завладяват територии около Либия и река Нил. Под напора на други племена и народи, търсейки ново пространство, хиперборейци и етиопо-кушити достигат до крайния Север.

Силното развитие на науката и техниката, и особено на технологиите, довеждат северните народи до високо равнище на материална и духовна култура. Най-бързо се развива Хиперборея, която става непосредствен обединител на племената в крупната Северозападна териториална Арктикогея, обхващаща Евразия. Настъпват сериозни расови трансформации, като от северните райони излизат народите на Туат. Тази протоиндоевропейска общност се разселва на югоизток и по суша, и по море, конфронтирайки се с южните атланти. Разселването на северната раса и нейното установяване на нови евроазийски територии, е съпроводено от расово смесване с всички предходни наслоения, в една или друга степен "*атлантизирани*" или въобще "*неатлантизирани*" автохтонни жители. Разсейва се окончателно единството на нордическото (западно) човечество, съхранено до последния етап от историята на племената "*Туат*" - хайборейците.

Територията на Евразия е населена от северни и южни народи - потомци на най-древните племена - кимерийци, атланти, хиперборейци, етиопо-кушити и ари.

Започнала гигантска битка на юг и на север за разпределение на пространство и за постигане на върхови научни и технически достижения. **Войната между Атлантида и Рама, подпомагана от хиперборейци и етиопо-кушити (лелеги), довела до катастрофа.**

Всяка световна култура има свои легенди за златни епохи преди нашата.

Исторически доказано е съществуването на високоразвити в технологично отношение древни цивилизации във времето между

Космическата катастрофа (11650-11642 г. пр. н. е.) и Потопа от 9570 г. пр. н. е. По това време има наличие на агресивна експанзия на Атлантида, която води последователно войни с Озирианската цивилизация, империята Рама в Индия и Хиперборея. Заражда се мегалитна култура. Гигантската битка между индийската империя Рама и Атлантида, описана в запазените, неунищожени и до сега индийски исторически съчинения от древността - последните исторически сведения от древните библиотеки, е битка на крупни цивилизации. Събитията в Рамаяна и Махабхарата са станали не само в Индийския субконтинент, но и в Персия и в Афганистан, което е още едно доказателство за традиционните връзки между Източното Средиземноморие, Персия и Индия.

В първа глава на Рамаяна от Валмики е записано:

"11 000 години Рама управлява Земята.
И направил празник, продължил цяла година,
именно в гората Ноимиша.
Царството му покривало цялата Земя,
то било преди една световна епоха,
много отдавна, в далечното минало.
Рама царувал от центъра на Земята
до бреговете на Четирите океана."

По нататък следва описание на въздушни битки в Древна Индия в ранната епоха преди Потопа, в условията на възникнало въздухоплаване с прочутите въздушни летателни апарати вимана. Учени от цял свят, базирайки се на откритията на застинало зелено стъкло и други доказателства, вадят заключения, че в сблъсъка на суперсилите е използвано атомно оръжие.

Нюйоркският вестник "*Хералд трибюн*" в броя си от 16 февруари 1947 г. пише: "*Когато в Ню Мексико избухнала първата атомна бомба, пустинният пясък се превърнал в разтопена стъклена маса със зелен цвят*". Според списанието "*Free wold*" този факт дава на някои археолози нови насоки на търсене. При разкопки в долината на Ефрат те разкрили хоризонт на древна цивилизация отпреди 8000 години и още по-древен пласт от номадска култура. Под него пък лежал пласт на предшестващата ги пещерна култура. Съвсем скоро те достигнали до следващ пласт, съставен от застинало зелено стъкло.

Застиналото зелено стъкло, наличието на "*разтопени*" крепости в Шотландия и описанието в Махабхарата говорят за атомна катастрофа. Използуваните оръжия в Атлантида "*огромни огнени топки и летящи копия, които можели да унищожат цели градове*" (описани в древноиндийските източници), говорят ясно за това.

Изправената срещу Индия добре екипирана армия, снабдена с "*невероятен арсенал от оръжия*", имала за цел да подчини империята и да й наложи господството на Атлантида. На отправения призив към царя - жрец на главния град на империята да предаде града, последният отговаря гордо:

"Ние индийците нямаме спор с вас от Атлантида.
Единственото, което искаме, е да ни позволите,
да спазваме собственият си начин на живот."

Нападението на атлантите над империята довело до големи техни загуби. Това ги подтикнало и те използували най-разрушителното си оръжие - вероятно атомна бомба. За тази битка в стиховете на Махабхарата е казано:

"... непознато бе това оръжие,
мълния от желязо,
гигантски пратеник на смъртта,
и превърна той в пепел целите народи на
вригините и андхаките."

В някои градове на Индия археолозите са намерили доказателства, че същите са били разрушени от ядрен взрив. Империята Рама и нейният главен град Мохенджо Даро били разрушени и в края на Х хилядолетие пр. н. е. тя престанала да съществува.

В края на първата половина на Х хилядолетие пр.н.е. Атлантида навлиза в заключителната фаза на битката си срещу Хиперборея. Хиперборея, използувайки своето геофизическо оръжие, възползвайки се и от падналото на Земята космическо тяло, потапя колонията си Атлантида.

В резултат на тази битка настъпва големият катаклизъм през 9570 г. пр. н. е., при който освен Атлантида потъват и голяма част от земите, върху които се развива Озирианската цивилизация, известна като "*Преддинастичен Египет*" и на тяхно място възниква днешното Средиземно море. С това се слага последователно край на продължилите хилядолетия Атлантическа, Озирианска, а няколко столетия по-късно и на самата Хиперборейска цивилизация. Завършва и Хиперборейската технологична епоха.

Същевременно народите от Север по време на Хайборейската епоха изминали своя дълъг и лелеян път на развитие, усъвършенстване начина си на живот и борба с природните условия.

Потомци на племето Туат - фризи и ингвеони са по-следните носители на езиците на Северната земя. През неолита хората от Туат се спускали от север в района на Ирландия и Северна Атлантида, и в региона на Северно море - Шотландия, Долен Рейн, Западна Скандинавия.

Островът в Северно море се наричал "страната на Форсети" (Палсети). Гърците го отъждествявали с Хиперборея, а жителите му като хиперборейци. Тази страна се намирала на мястото на днешната крайбрежна плитчина Дегер. Тя граничела с Кимерия и Хайборея.

В края на 12 хилядолетие пр.н.е., непосредствено след голямата космическа катастрофа, племената на арите и голяма част от племената на асите се заселват в планините на Урал. Друга част от тях, заедно с техните кръвни братя именци, лелеги и кари, живеят в Кавказ, Близкия Изток и на Балканите, а фризите (бриги) в земите на днешните Египет и Гърция. По-късно ще настъпят крупни разместввания и преселения на народите, в които тези наши предци ще играят все по- нарастваща роля.

Последиците от Космическата катастрофа (11650 - 11542 г. пр.н.е) са трагични за човешкия род. Нашата планета променя своята орбита. Северното полукълбо се превръща в Южно, а последното в Северно. Джунглите се превръщат в пустини, а пустините в джунгли. Изменя се съотношението между суша и вода. Дивечът се премества в други райони, а с него и голяма част от хората. Настъпва и преселението на племена и народи.

Но има и по-слабо засегнати райони от тази катастрофа (природното бедствие носи името си, поради мащаба на въздействието му), като например Балканският полуостров. И след катастрофата неговият климат се запазил топъл. Планинският му релеф подсигурявал необходимите за флората и фауната водни ресурси и възможност за ползване на полезните изкопаеми.

В земите на Балканския полуостров са живеели хора от дълбока древност. Историческите хроники сочат, че полуостровът е бил населен и по онова време от европеидни племена.

Науката доказва ролята на ледниковата епоха чрез вкаменелостите от, животински и растителни форми, открити в наносите, положили основите на камъните с името морени - смесица от пясък и смоли. Когато дълбоко в пещерите намерили планини от кости и растения, нарекли това аномалия и тези доказателства скрили дълбоко в архивите.

По-късно са намерени потвърждения за обитаване от цивилизован свят в Тихия океан от бреговете на Азия да Южна Америка. Разказът на Платон в диалозите "*Критий*" и "*Тимей*" не могат да бъдат както физическите доказателства, пръснати по Земята. С откриването на градовете от древността в Тихия океан, Централна и Южна Америка, не може да се обяснят начинът на произхода и

съществуването от дълбока древност буквално невъзможните като строителство пирамиди от съвременна гледна точка.

В това отношение **неяснотата и обяснението умело се обявява от науката като мистерии, нещата реално и видимо съществуващи**. Вярно е, че човешките същества и техните сетива са така устроени, че приемат за действително само видимото и не могат да вникнат в същността на невидимото от тях. **Човекът приема само това, което е видимо за него. Така стои и въпросът за историческата истина.**

Корифеите на науката четат задълбочено източниците, но не възприемат нищо от това, което не са видели и не са се досегнали до него, включително и писмените извори.

Според съвременната научна мисъл предисторическият период от развитието човечеството е период от развитието на хора с ниско ниво на култура и изостанало равнище на материалната и духовна култура, и ниска степен на производството, както и с липса на държавност и цивилизованост. По категоричен, консервативен начин се отхвърлят всички нови доказателства, неизвестни до сега на научните работници, поради загубената историческа памет. Безкрайно трудно, но неизбежно в напреднала фаза от развитието на човечеството, в неговото съзнание възникват спомени и се възражда периодът на неговото детство.

През XIX век в Северна Америка са открити доказателства не само за европейското присъствие, но и за съществуването на праисторическа цивилизация предимно в могилите, изпъстрящи местностите на изток.

Настъпва периодът на майор Джон Уесли Пауъл, който успешно изтрива цялата история на континента Северна Америка със светкавично унищожаване на всички могили и доказателства за произхода им. Фанатизмът му, заедно със закона за културната дифузия са трансформирани в основно правило - независимо къде са открити мегалитните структури, автоматично трябва да се приписват на местните жители, обитаващи района в момента на откриването им. Така се отнемат от картата достоверните свидетелствала за предисторическата първоцивилизация и нейните последващи клонове и самостоятелни цивилизации и култури.

Строителството на мегалити като пирамидите било извършвано от древните хора, които развили селскостопанска дейност в долината на р. Итил, на територията на двата континента Америка строяли масивни мегалитни комплекси. Монументалните паметници по всички острови на Тихия океан са строени от предшествени-

ците на туземците, оставили ловните си харпуни за достатъчно дълго време, за да изградят градове от 50-тонни каменни плочи. **Според съвременната наука в миналото нямало мегалитно общество, а само първобитни хора, ликвидирани от Потопа, благодарение на което всичко древно е построено във времето след Потопа.** Мащабните съоръжения и градове, огромните мегалити, за които и днешната съвременна наука не може да даде обяснение как са били построени, съществуват реално и са датирани като построени в хилядолетията на късния палеолит - първолита. **Пирамидите са строени в периода между Космическата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е. и 9570 г. пр.н.е. от тогавашните "*първобитни хора*". Така "*наукообразните*" теории на съвременните държавни историци и тези от други научни дисциплини със догмите си за липса на цивилизации, предхождащи библейския потоп и за по-ниско духовно и материално развитие на хората от предисторията, напълно рухва.**

Фрапиращ е фактът, че новото, зашеметяващо откритие на потънал град в Индийския залив Камбей, подтиква харвардския археолог Ричард Медоус и приближени до него учени, да поискат формиране на международна комисия, която да преценява кои находки да бъдат обявявани публично и кои не. Днес, в Р. България, учени на държавни постове се опитват да бъдат последна инстанция на научната истина и отричайки напълно съществуването на човешката и особено на древнобългарската предистория, по официален път, с помощта на държавната телевизия, искат "*контролни функции*" по отношение откритията в тази област, които обявяват за мистерии, а откривателите им за хора с психични отклонения. **Тези примери сочат дълбоката криза в съвременната наука, в резултат на бурните широко мащабни открития за древността на човечеството, появяващи се непрекъснато в последно време, поради отключване паметта на обществото за неговото детство. Става дума за онова негово детство, достигнало апогей на своето развитие с високите си достижения във всички области в епохата на първолита, достижения, които съвременното човечество не само че все още не може да достигне, но и не може все още да изучи и напълно осмисли.**

Борещите се в съвременното общество различни парадигми за Библейския потоп, тези свързани с внезапно възникващите, а не постепенни обрати в хода на еволюционното ни развитие, поставя вече наяве невежеството на съвременното човечество, относно своята общопланетарна предистория.

Новите отрития сочат крайната необходимост от премахване "*филтъра на познанията*" и други средства за формулиране на научната истина. Тези средства най-точно са формулирани в книгата "*Забранената археология*" на Майкъл Кремо.

Откритията, за които става дума, са впечатляващи. В Мексико - Хуетлано, са открити сложни каменни оръдия на труда, достойни да съперничат на най-добрите образци на европейския кроманьонец на около 200-250 хиляди години, доказателства в подкрепа на древните санскритски писания в Индия, разкриващи периоди от човешката история отпреди десетки хилядолетия, изгубения град в Карибско море, два града в Гуджурат с колони, разположени на разстояние по-голямо от 8 км една от други на 9500 години. Никак не са за подценяване откритията за древни познания в областта на астрономията, математиката, астрологията, за цивилизацията на маите, за огромните арки и портали на град във водите на остров Окинава край Япония, за постиженията на инките в Андите, за Тиахуанако - церемониален град в Библейските Анди и на други места - плод на дейностите на цивилизациите от първолита.

На територията на България бяха открити древното палеолитно селище при с. Искра, Първомайско, природно-историческият некропол с гробница и светилище Бакаджика, "Големите гробове" при с. Люлин, Ямболско, на хората великани - исполините от предпотопната първолитна Именско-синдийска цивилизация. Ярки доказателства за тази цивилизация са градовете и селищата във Волжка България от този период, сред които се откроява величественият Аркаим - град на именци, арии и кари от Волжко-камската държавна иделска общност.

Аргументите в защита на тезите за съществуването на първолитните древни цивилизации, като първооснова за разгръщане на по-нататъшни, в различни периоди от време цивилизации, на отделни клонове на тази единна общност, нарастват лавинообразно и доказват неоспоримо историческата истина. Тази истина е ярка и необорима, базираща се на високото, недостигнато още от съвременна цивилизация равнище на духовно и материално развитие на тези древни цивилизации.

Най-много от историческите сведения са свързани със строителството, извършвано от предисторическите хора, което по-късно е първооснова за развитието на съвременността, на хората от следпотопната епоха, не само от 9570 г. пр.н.е., но и от 5508 г. пр.н.е. Събраните устни предания за народите от тихоокеанските страни говорят, че те непрекъснато слушали за предците си - създатели на културата от изчезналата империя Му.

Сведенията на тези народи за гибелен потоп показват, че е унищожен целият свят. Единствено оцелелият от този потоп е техният хавайски вожд Куаму. Не е открито много за изчезналия континент. Разкритите неотдавна две порти с ритуален характер - (Портата на Слънцето в Тихуанако) в Божествените Анди и каменната порта на остров Тонга в Полинезия, символизират и доказват присъствието на лемурийската цивилизация. Такива порти са разкрити на японските острови и на други места. Най-забележителна е портата от масивни каменни блокове на Окинава.

В Рим всяка година през май празнували празника на Лемурия (фестивал), украсявали в цялата си империя с такива церемониални порти. Всичко това сочи наличието на своеобразна култура в Тихия океан разпростряла влиянието си и от двете му страни. Тази закономерност се потвърждава от откритите наскоро острови Ракю с архитектурни особености на потъналите постройки с многозначителни прилики с тези от Перу от преди времето на инките, както и от погребалните ниши на предците ни на остров Окинава.

Откритите находки в Япония са изключително древни. През 1994 г. на остров Йонги в Япония, на дълбочина 24 м под вълните на океана, е открита 48 метрова пирамидална платформа, построена в регион, който е бил под вода в продължение най-малко 11500 години.

Научната новина, че водата, а не пясъкът ерозирали Големия Сфинкс в Египет доказва, че той е с хиляди години по-древен отколкото се предполагаше до сега.

Всичко това са безспорни доказателства за широкомащабно строителство по време на първолита, дело на предисторическите цивилизации.

Находките от полуостров Юкатан, древен Цейлон (Шри Ланка), архипелага Мергуи край Южна Бирма (Южен Мианмар), край Инд и Ганг, говорят за древните лемурийска и индийска (Рама) цивилизации и за тяхното широкомащабно строително дело.

Не по-малко са доказателствата за такова дело и на жителите от Атлантическата, Хиперборейска и Озиранска цивилизации. Според Едгар Кейси жителите на Атлантида са управлявали самолети и подводници, притежавали са технологии, превъзхождащи съвременните. Те били специалисти по "*фотографирането от разстояние*" и в "*разчитането на надписи през стените*", дори и от голяма дистанция. Тези древни атлантически жители имали електрически нож с форма, позволяваща да се ползва като средство за безкръвни хирургия. Тези от жителите на потъналия континент, които достигнали Египет, донесли "*електронната музика,*

при която хармонията се постига чрез цвят, вибрации и действия, така че да звучи в синхрон с емоциите на индивидите или да допринесе за промяна темперамента на масите".

В онези далечни предисторически времена хората от Атлантида, включително северните кимерийци (фризийците), са ползвали при строеж на красиви сгради с всички необходими удобства за живеене електрически уреди и електроенергия.

Многобройни са достиженията на древните хора, свързани с електричеството и електроенергията, металургията и астрономията. За тези достижения недвусмислени доказателства има в музеите на Ирак, Египет и други страни.

Самолети "*виемани*" от Индия, 14-те модела на летящи машини, намерени при разкопки в Египет и други, говорят ясно за напреднали древни цивилизации. Успехи бележи и именската (дакомизийска) и сапейска цивилизация, главно в поселищата на ариите във великолепните градове и селища в Южна Русия.

Културната еволюция на тези цивилизации е плод на натрупан хилядолетен опит, разработване и усъвършенстване на научни умения и непрекъснато разширяване на хоризонта на познанията за природата и обществото. За съвременните хора описаният в историческите извори материален прогрес в Атлантида и другите цивилизации от предисторическия период, са непонятни и почти абсурдни, главно поради все още слабата степен на възраждана на историческата ни памет, т.е. на стеснения хоризонт на познанията ни за древността.

Тези все още недостатъчно познати ни цивилизации са достигнали високи технологични пробиви, които са забравени наскоро след упадъка им, за да бъдат преоткривани и развити на друго качествено равнище хилядолетия по-късно. Застоят в съвременната консервативна, държавна, историческа наука е основната пречка за бързо преодоляване на този пропуск.

Най-голям е бил напредъкът в областта на строителството на мегалити, включително и на първите пирамиди, за които чак сега, в днешно време започваме да придобиваме малко по-голяма информация, относно начина на строителството им, за машините и съоръженията, с помощта на които се осъществявало то и редица други подробности.

Особено голям интерес представлява строителството на египетските пирамиди по технология и способи, които не съществуват в съвременния свят. Голямата пирамида в Гиза е върха на строителните достижения на древните от първолита. Най-голям и интерес представлява тя по отношение на

последните разкрития за предназначението й като ядрена централа.

В книгата на Кристофър Дън "*Ядрената централа в Гиза - технологията на древен Египет*" според Джон Дъглас Кенийън той представя зашеметяващо количество информация като доказателства, обясняващи доскоро необясними неща, наречени аномалии. Основната теза, която той разработва в книгата си е, че **пирамидата в Гиза е машина, която улавя акустичната енергия на Земята и произвежда страшна сила.**

Не е необходимо да се счита, че древните енергийни източници са били дори и на пръв поглед сходни с настоящите. От древността и особено от времето на първолита и мизолита (мезолита) не са останали никакви постройки, които днес да отчетем като ядрени реактори или водни турбини. Съществуващите предисторически цивилизации са имали своя енергийна система и е логично при построяването сградите й да са били най-величествените, с възможности да оцеляват при природни катаклизми. **Пирамидите са онези съоръжения, които отговарят на всички тези условия. Те са действително най-внушителните постройки, дело на древните ни предци.**

Построени в близост до големия водоизточник р. Нил, пирамидите са действителни енергийни източници за жителите на предисторическите хора. Съвременното общество започва да ползва атомната енергия едва в XX век, но все още пренебрегва ползването на сеизмичната енергия, която е в резултат на разместването на тектоничните плочи, предизвикано от неспокойствието на горещата лава в земните недра.

Известните ни видове земна енергия са механична, термична, магнетична, ядрена и химическа. Намиращата се в земята енергия генерира звукови вълни, свързани с конкретни вибрации на енергията. Материалите, които са в ядрото на планетата, когато са подложени на натиск, могат да излъчат ултразвукова вълна, от което следва, че при разработка на съответна технология, генерираща широк спектър от вибрационни вълни, могат да се използуват като източник на енергия.

Голямата пирамида в Гиза е математическо копие на Земята и е в състояние да вибрира в хармонични трептения на фундаменталната честота на Земята. От това следва, че **тя е безусловно енергийно съоръжение на древните ни предци.** Кристофър Дън в книгата си "*Ядрената централа в Гиза - технологията на древен Египет*" предлага факти и вади заключения от специално изследване на пирамидата и на почти всеки артефакт, открит в рамките на нейните граници.

На базата на тези артефакти се потвърждава, че **Голялата пирамида е енергийна централа с център, намиращ се в царската камера. Обединявайки енергията на Вселената и Земята, използувайки наличието на водорода разгарящ Слънцето, предисторическите хора са успели да превърнат вибрационната енергия в микровълнова.**

Технолозите и операторите на тази мощна централа, за да й дадат възможност да функционира, индуцирали вибрации в нея, които били в хармония с резонаторните вибрации на Земята. Веднъж започнала да вибрира с пулса на планетата, пирамидата вече е била в състояние да подържа трансформирана енергия от недрата на Земята нагоре, без никаква сила, само с незначителна обратна връзка.

В източната страна на пирамидата е имало три по-малки такива, които са подпомагали нейната задача по постигането на резонанса. Днес на този принцип използуваме по-малки бензинови двигатели, за да включим големи дизелови машини. Разгадана е цялата схема на действие на тази удивителна ядрена централа.

Дори днес съвременните учени от държавната академична наука да не проумяват прецизността и познанията на хората от края на първолита, вложени в създаването на Пирамидата, то те трябва да признаят, че модерните й са стандарти са истинско неоспоримо чудо. От систематичното изследване на артефактите се знае, че античните занаятчии са създали необходимите машини и инструменти с помощта на оръдия на труда и апаратура, задвижвана от електричество. Вероятно пътищата за разпределение на енергията от Голямата пирамида са били коренно различни от съвременните.

Въвеждането на интердисциплинарния подход при изследванията в областта на науката, до която са нямали достъп неспециалисти и за всички намиращи се извън пределите на археологията в египтологията е крайно необходимо, за да може да се покажат на светло достиженията на десетки хора, като плод от техния изследователски труд по тези проблеми.

Строежът на пирамиди и след 10500 г. пр.н.е., т.е. след Космическата катастрофа, говори, че в паметта на строителите им все още са запазени крупни познания и опит, натрупани още преди този катаклизъм. Следващата природна катастрофа - Потопът от 9570 г. пр.н.е. бележи обаче края на тази епоха и цивилизация, унищожава и нейната технология, без надежда за нейното възстановяване и възпроизводство. За съвременните хора не е оставено нищо друго, освен размишления за тази цивилизация, издигнала невероятната ядрена централа в Гиза.

Предисторическите древни цивилизации ни сочат своите изключително високи технологични нива на развитие. Така стоят нещата и с другите мегалитни съоръжения и пирамидите в Египет, Китай, Украйна, Мексико, Окинава, Великденските острови и по други краища на планетата Земя.

Главният извод е, че както и последващите я, така и първата цивилизация, е могла и е достигнала до високи технологични висоти, но и, че тя не е била безсмъртна. Всяка цивилизация следва да се стреми към запазване баланса в природата и от изкуствено предизвикване на катаклизми в нея.

Както показва предисторията на човечеството, едни от най-големите му древни цивилизации Лемурия, Атлантида, Рама, Озирианската и Хайборея загиват в резултат не само на природни, но и на изкуствено предизвикани от самите древни хора катаклизми, в резултат на въздействие върху природата с мощни, военно технологични средства, оръжия и сили за взаимно унищожаване. Макар и от скоро да знаем за достиженията на древните ни предци в строителството на пирамидите, човечеството все още не е наясно дали египтолози и други представители на историческата наука знаят кои са създателите на тези древни мегалити.

Всичко това ни показва, че много по-лесно за изследователите е да изучат необходимите доказателства за древните ни предци отколкото да променят консервативното познание на съвременния научен работник от държавни (научни) институции. И тук се достига до съзнанието като сила за развитие на човечеството и Вселената и самосъзнанието за всички норми на нравствено поведение и човешки добродетели, които се ползват във взаимоотношенията на научните среди с хората. **Проблемът е да се научим да не разглеждаме предисторическите хора и техните достижения от позициите и състоянието на съвременните материалнотехническа и културна база и добродетели.**

През последните десетилетия се изясни, че е съществувала цивилизация в земите на предшествениците на траките. Все повече доказателства се натрупват за съществуването на такава в земите на древните арии и аси (ази) край Волга и Кама. Археологическите разкопки допринасят за разкриването на нови доказателства в тази насока. Пренебрегват се обаче очевидни факти и не се полагат достатъчно усилия за разкриването на напълно обективната историческа истина, а се проявява с нищо необясним стремеж да се покаже преди всичко влиянията на древна Елада. **Противно на този уклон**

в историческата ни наука все повече доказателства от всички видове науки сочат дълбоката древност на именската (дако-мизийската) цивилизация на територията на Балканите. Въпреки че въпросът за изследванията на археолозите в Северна България - този древен исторически некропол, все още се пренебрегва. Колкото и невероятно да звучи за всички нас, историческата истина е ясна - първолитната (палеолитна) епоха от историята на човечеството в Северното полукълбо е епоха на културата и цивилизацията на древните, прединдоевропейски и индоевропейски български племена и общности.

Мегалитните съоръжения са строени от предците ни от първолита по своеобразни астрономически планове, в които са залагани уникални астрономични, математически и астрологични знания. От тези монументи личи защо, според най-древния човешки светоглед, звездите оказват значително влияние върху всичко земно. Именно уникалните познания за Вселената и уникалните закони, по които е създадена тя, както и за хармонията й, позволили на предците ни имена-балагури и синдо-ариите, още в края на първолита да потвърдят че звездният небосклон е огромна книга, в която пишат звездите. **От тази непозната за нас книга наречена астрология, отречена в съвременността като псевдонаука, древните черпели познания за времето на настъпването на природни катаклизми и цикличните изменения в определен период в различни краища на Земята.**

Като цивилизация с най-продължителен период на съществуване, с натрупан богат положителен опит, живущите на Балканите и във Волго-Уралието най-добре изградили механизма си за изучаване и оценяване на природните стихии, а от друга страна, проявявали стремеж към отбягвана на военни конфликти и други изкуствени фактори, предизвикващи природните катаклизми. Ето защо тя успяла да просъществува няколко десетки хилядолетия през палеолита (първолита) и надживяла следващите я други цивилизации в тази епоха. Спазен бил природният закон като многото натрупани количествени изменения довели до по-високо ниво на качествени изменения, което било достигнато не само в материалната, но и в духовната култура на имено-синдийската цивилизация.

Най-ярко изражение на ползването на богатия исторически опит са достиженията на родствениците ни от Мизоамерика - маите. Достиженията на древните ни предци и равнището на разпространение на тяхната култура и цивилизация са апотеоз на върховите достижения на първата човешка цивилизация в Северното полукълбо.

При разглеждане историческото развитие на древните ни предци не бива да подминаваме и историята и величието на древните българи, достигнали и развили богата култура на континента Америка. Потомците на древните арии достига този континент, преминавайки през Беринговия пролив. Потомците им - маите, са древен народ, строил величествени пирамиди преди 1000 и повече години и създал висока култура, за който научаваме едва преди 150 години. Още преди Потопа от 9570 г. пр.н.е. те достигат бреговете на Америка. Понеже писмеността и културата на маите са унищожени, научаваме само за част от тяхната история. Развитата от тях култура на континента Америка няма равна на себе си.

Високата култура на това население се е развивала по времето, когато в Месопотамия и Египет се създава и развива древна цивилизация. Някои от древните прародители на маите са известни с имената запотеки и олмеки. Впечатляващи доказателства и свидетелства за тяхната дейност са прочутите паметници в Монте Алто, олмекските глави от Ла Демокрация в Гватемала и особено грамадните пирамиди от Теотихуакан, близо до Мексико сити - днешната столица на Мексико. Архитектурният стил на тези огромни пирамиди, митологията, познаването на календара, изчисляването на огромните цикли от време, пророчествата, както и определянето на земни свързочни линии, показват тайнствените зависимости между високата египетска култура и развитието на същата при маите и техните предци. Те смятали себе си като участници в голямата игра на Вселената. Те могли да изчислят всичко, което става в могъщата Вселена и на Земята и за малките игри между хора, животни и другите живи същества. Наблюдавайки небесните явления, те добре показват тяхното дълбоко значение и знаят, че е опасно да не се познават и прилагат правилата на природата. Човек трябва да участва майсторски в процесите, които се развиват в нея. За да обяснят всичко това на хората, те прилагали хилядолетен ритуал - прочутата игра на топка, с която играели орбитите на планетите и процесите в съзвездията, както и ежедневното пробуждане и смърт на Слънцето. При това то трябвало да бъде непрекъснато в движението, защото играта на светлина и тъмнина не познава покой. Според маите кръвта е носител на жизнено важна енергия в Космоса, имаща свръхестествена сила, както за боговете, така и за хората.

Чрез кръвната жертва, този кръговрат се привеждал в движение и те принасяли в жертва победителите, защото за тях ще е висша чест да отидат при висшия дух, където мракът и светлината са едно цяло.

За маите времето се движело по спирала и за пресмятанията на времевите цикли, за измерване на времето са използвали два вида календари - Цолкин, състоящ се от 13 числа и 20 символа и Хааб, съответстващ приблизително на нашата слънчева година с 18 месеца от по 20 дни и един кратък месец от 5 дни, служещ за преход и подготовка за Нова година. Двата календара били свързани един с друг и една и съща дата се повтаряла на всеки 52 години. Маите познавали цикли от по 104000 години, обхващащи по 4 епохи от по 26000 години, разпределени на 13 бактуна - т.е. на 13 пъти по 400 години, като последните се състоят от 20 катуна от по 20 години. Накрая, според тях, ще настъпи преходът към 2012-2013 г. н.е. Това са циклите, които предците на маите отразявали в тяхната класическа епоха от 1300 години, които трябвало да останат за дълго в тайна.

Последният цикъл от 26000 години е представлявал етап от епохата на маите и човешката цивилизация в края на последния ледников период, когато древните народи, между които и ариите, населявали Америка. Около 3500 години преди Новата ера тези народи започнали да водят уседнал живот, да отглеждат царевица и боб, по същия начин, както и в Европа.

Според изчисленията на маите, напрегнатите времена настъпили с началото на последните 5200 години (от 13.08.3013 г. пр.н.е.) от 26000 години. Тогава на хоризонта се появила Венера, която на 31.12.2012 г. ще изчезне и в полезрението ни ще се появи звездната система на Плеядите, като начало за нова епоха. Съвременните физици и астрономи също потвърждават измененията, които ще настъпят във всички сфери - в изменение на времето, магнитното поле и ротацията на Земята, енергийното поле на Слънцето или пък изменения на полюсите. Тези промени сега протичат все по-бързо.

В началото на този период - 3200 г. пр.н.е. според маите се появили първите високо развити култури, възникнала писменост и навсякъде по света се основавали селища.

А предшествениците им олмеките - цивилизацията от палеолита (първолита) показва, че все още не можем да разчетем техния цивилизационен модел на развитие. Това общество е издигнало могила - величествена на вид, довличайки базалтови от 5 до 25-тонни глави от каменоломната, намираща се на стотина километра от мястото на заравянето им. Фигурите и главите са гравирани върху стелите. Разполагаме с артефактите, които говорят за своите строители. Трудността в изясняването на техния произход и прародина, тяхната природа, светоглед, познания идва от това,

че нито една от съвременните ацтекски култури не съдържа препратки към олмеките. Тази трудност произлиза и от липсата на период от време, предшестващ издигането на могилата и изработването на негроидните глави, каквито на друго място освен в Мексико няма открити. Тези факти не съответстват на сега изградения модел за съществуването на древните народи и цивилизации.

Убедителни са доказателствата за "*галактическата космосология*" на древните народи от първолита (палеолита). Същевременно човечеството е изправено пред вдъхване на живот на системата от древността на свързаност с галактическия фокус, поради по-напредналата и по-модерна наука, отколкото съвременната такава е в състояние да я оцени. Ето защо до разкриване на тайните на духовното развитие на древните цивилизации може да се стигне само чрез синтез на астрономията, астрологията, иконография, етнография и други науки.

Според известния писател - изследовател Джон Мейджър Джейнкинс *"става напълно ясно, че първообразната традиция е галактична по природа - галактическият център е както точката на нейната ориентация, така и трансцедентапният източник на мъдростта, която е закодирана в нея, онова, което сега се готви да се появи драматично на сцената на човешката история ..."*

Тази система и нейните послания са дълбоко закодирани в древните строежи, станали достояние до наши дни. **Всичко това отново потвърждава върховите духовни, технологични и научнопознавателни достижения на хората от най-древните човешки цивилизации.**

Мъдреците на Мизоамерика, втъкнали в едно цяло иматология, политическа организация, религия и астрономия, наистина са искали техните послания да достигнат до наследниците им и да бъде възвишено величието им. Така са постъпили и шаманите от древен Тибет, Шамбала и Аркаим, Мизия (Голям и Малък Рум) в дълбоката първолитна древност, защото са знаели, че рано или късно с разкрития ще се достигне до изясняване на циклите от древността на човешкото духовно развитие.

Археологическите и други разкрития през последните няколко години и запазените артефакти, а така също и познанията, добити чрез редица други съвременни науки, по категоричен начин потвърждават историческата истина, че първобългарите именци-кимерийци и синдите ари (етиопо-кушити, лелеги) са с прародина, обхващаща териториите на Кавказки-

те планини и Урал, и около водните басейни на Дунав, Черно море, Волга и Кама.

В зависимост от природно климатичните и други условия на историческото развитие, именците-кимерийци по-нататък се разгръщат дълбоко на север - Скандинавия, Волго-Уралието, Далечния изток, Китай, Манджурия, а лелегите-кари, пелазги и бъдещи траки ще заемат южните части на същото полукълбо - Северното, в което протича и цялостното историческо развитие на двата клона на първобългарите и древните българи. **Те са в основата на културно-историческото развитие на Близкия изток, част от Северна и Южна Америка, Тибет, Индия и са творци и създатели на най-ранните родово племенни държавни формирования - Шам в Близкия изток, Идел във Волго-Уралието, Самар в областта Мустанг в Хималаите, Варненската и Тракийско-Маришката цивилизации, последващите култури и цивилизации в Ел Обейд, Шумер, Египет Индия, Мохенджо Даро и Харапа.** На север кимерийците създават широко известните в древността култури на динлините, на гурите в Такламакан и са в основата на великите Хонорска (Хунорска) и по-късно Хунска държави и империи, на цялостното им държавно устройство в западните им крила в Тарим и Турфан, на държавата в Одрос. Същевременно ариите достигат Америка и Индия, Тибет и Алтай.

Заедно с кимерийците, те участват в създаването на Бактрия и Троя, на древнобългарските държави Стара Велика България на Авитохол, Ирник и похода в Западна Европа, а същевременно в Шумер, Крит и Микена в Елада и на Балканския полуостров, включително Странджа, Сакар и Мала Азия, в Идел.

Разбира се не винаги могат да бъдат разграничавани поселенията на древните български племена от двата клона на общия им родов корен и разглеждани поотделно, тъй като те винаги са били в неразривно териториално и духовно съседство и единение, като често са участвували заедно в по-крупните държави, империи, култури и цивилизации. **Цялостният исторически процес на развитие на Европа, Азия и отчасти на Америка и Северна Африка е изпълнен с артефакти и други доказателства за културно и държавно строителство и влияние на първобългарите и на древните български племена и народи. Първобългарите, чийто родов корен води началото си от изначалния общочовешки родов корен, както всички най-древни човешки индивиди, преминава през най-древната обществено-икономическа формация - първобитно общинния строй, известна като старокаменната епоха.** През ранната старокаменна епоха, като всич-

ки човешки същества от изначалния общочовешки родов корен, за тях е характерен живота на първобитното човешко стадо, а по-късно преминават през родово-общинния строй с добиване на огън по изкуствен начин, в който виждали жизнена и могъща сила. Тази тяхна вяра в последствие дава началото на почитането му. Главно тяхно занимание за препитанието им е било ловът на едри животни и ползването, наред с месото, и на растенията за храна.

Родът бил производствена и потребителна организация - съюз на кръвно свързани помежду си собственици, отначало по женска, а по-късно и по бащина, мъжка линия. В рода съществувала обществена собственост, придобита с колективния труд на всички негови членове.

През късната старокаменна епоха 40-10 хил. г. пр.н.е. Балканският полуостров е едно от най-благоприятните места за съществуването на човешкото общество.

През този период оръдията все още са от камък, но с измененията в техниката на производството се подменят. Изследванията на биолозите, които не са тайна, но не са запазени всичките, недвусмислено говорят, **че нашите предци, наричани тогава етиопци са носители на най-древната генетична линия на Земята.** Какво по-голямо доказателство от това за изначалния ни родов корен?

Появяват се изменения в начина на ловуване и началото на риболова.

Преминавайки през различни етапи от среднокаменната епоха на развитието си, те са вече владетели на лъка и стрелата, най- характерните елементи на тяхната материална култура. Дивечът става редовна храна, а ловът един от нормалните отрасли на труда.

За предците ни лъкът и стрелата са били това, което в по-късни етапи от развитието са железният меч и огнестрелното оръжие. В края на епохата започва отглеждането на растения, предпоставка за развитие по-късно на земеделието. Започват да отглеждат и домашни животни.

Най-неопровержимото доказателство за древната ни цивилизация спокойно расте в нашите градини и обработваеми земи. Това са продуктите на земеделието, доказващи най-интересните аспекти от историческото ни развитие.

Според съвременната наука най-неочаквано след последната ледникова епоха, през IX хил. пр.н.е. няколко племена си избират нов начин на живот - уседналия. Изоставяйки началното си битие, те започнали да отглеждат някои видове култури. **Многобройни описания на тази цивилизация не правят анализ и не дават обяснение на трудния въпрос защо променят начина си на**

живот някои от следпотопните жители на планетата. Те не отговарят и на въпроса защо хората от първолита (палеолита), които не са консумирали зърнени храни полагат в основата на земеделието зърнени култури като базисна храна за цивилизацията. Тяхната храна била от крехко дивечово месо и пресни диви плодове и зеленчуци. Така според нашата консервативна историческа наука няма никаква връзка между характеристиката на консумираната храна от предците ни преди 8300 г. пр.н.е. и тази, която са консумирали след това.

Човешкият геном е бил най-добре адаптиран към храните от предземеделската епоха, а съвременните тревни семена, служещи за посеви и след придобиване на реколтата от тях - за приготвяне на храни, са станали на разположение на хората от всички континенти след продължителното им култивиране. Възниква въпросът - **как така, зърнените култури, ползвани в онази далечна епоха са: били така бързо усвоени от шумерската и египетската цивилизации. Не е възможно това да стане за такъв кратък период от време, за какъвто се опитват да ни го представят историците. Още повече, че има редица доказателства за ползването на земеделските култури още по времето на първолита.**

Рисунките от знаменитата Башкирска пещера Шулгенташ или Коновая сочат, че още **преди 33 хил. г. пр.н.е. наред с мамутите и носорозите, конят е бил широко известен на древните предци арии и именци, населявали тогава тези земи. Тези рисунки ни сочат и единната цялост на именската (дако-мизийска) и синдоарийска древна цивилизация в земите около Итил (Дунав) и Болга (Волга), край Урал и в Кавказките планини, простиращи се от Стара планина до Памир и Хиндукуш. Тази цивилизация обхващала и земите на сегашната Таримска котловина и на сегашните Татарска република, Чувашия, Башкорстан и други земи на Волжка България. Според източниците, тези земи са били населени с племена и народи, развили в по-късен етап Именковската култура - продължението във времето на именската.** В същия период от време според "*Джагфар тарихъ*" предците ни са познавали вълка, когото са почитали като свещено животно. А съвременната ни наука сочи, че те почнали да отглеждат кучето в Шумер.

Така се очертават два периода от развитието на човешкото общество. Дълготрайният първолитен период на развитие на обществото го довел до технологични върхови постижения във всички области на материалната и духовната култура, до създаването

на високотехнологични оръдия на труда, ползването на нови храни и общностно и държавностно устройство. Странното е, че и сега ние ползваме зърнените култури, ползвани още в Шумер, поради невъзможността им за бързо култивиране.

Сегашната антропология, археология и история не могат да дадат обяснение на много от проблемите и въпросите, които са били решавани успешно в древността. Излиза, че има липсваща брънка в човешкото развитие. И тази брънка е вярването само във видимото, само в материалния свят на Земята. Не се познава невидимата част на материята около нас. Разчита се само на сетивното познание, а не и на паметта и съзнанието, не се изучава опитът на древните за опознаване на материята в нейната цялост - видимата и невидимата части.

Сега науката - главно историята, археологията и антропологията казва, че не са виждали доказателствата и следователно те не могат да бъдат приети. **След като тези доказателства не са виждани от държавните служители - научни дейци, следователно те не съществуват.**

Археолозите разкопават един - два културни пласта и безцеремонно, в зависимост от резултатите, намерени в тези пластове обявяват, че човечеството води началото си от този период, за който те са намерили доказателства в горните земни пластове. Тях не ги интересуват данните от други научни източници, свързани с изследването на културата и цивилизацията на човечеството в подълбока древност. За тях такива данни няма. **Така постъпват, когато определят периоди в човешкото развитие с уседнал начин на живот, на развитие на строителството, земеделието, животновъдството.**

Поради това съвременната наука обявява за люлка на човешката култура и цивилизация територии, в които древните култури и цивилизации са се развили хилядолетия по-късно, въпреки непрекъснато изменящите се изследователски данни за протородина на живеещото в тези територии население. Откритията за по-ранни предци се обявяват за "*мистерии*", за "*ненаучни факти*".

Колкото по-успешно и своевременно в последните години човечеството се отърсва от догмите на Библията и главно от нейния преправен вариант, не уповаващ се на оригиналния вариант - арамейския, толкова по-успешно ще се преодолее и догмата на консервативната ни наука за предисторическото развитие и за първите човешки култури и цивилизации. Хоризонтът на познанията на съвременника трябва да се разширя-

ва с парадигмата на по-задълбоченото изучаване на древното историческо минало на човека, като се започне от изначалието му, а не хаотично и непоследователно.

Човечество, което е в състояние да извършва генни проекти, не бива повече чрез забрани да прикрива открития на хиляди изследователи за неговото реално изначалие. Забравената и забранена история на предците ни от първолитната каменна епоха следва да е известна на цялото човешко общество.

Това, че българският родов корен е изначален, не са само факти на думи, а и потвърдени доказателства чрез геномни и други видове съвременни изследвания и данни от редица други науки освен историята. Всички те категорично сочат, че родовият ни корен е най-дълго съществуващият в човешка та история, от преди 55 хиляди години. Именците са първи не само поради името си (в превод - първи), но и поради гена, културата, общностите с държавностен характер и цивилизации, създадени от тях най-далеч назад във времето от всички известни на съвременния човек. Тези първи цивилизатори на света, първите прединдоевропейци и индоевропейци, дават началото на славяни, траки и много други племена, народи и общности -клонове на единния им индоевропейски, предисторически, първолитен корен.

Тяхната цивилизация е цивилизация на духа, на силата и могъществото на човешкия интелект и съзнание, на мисълта и познанието му, на културния му и творчески гений.

Не случайно нейните най-преки наследници българите, са от страната и държавата на духа, както неведнъж заявяваха известните руски академици Н. Державин, Д. Лихачов и редица други учени от целия свят.

Най-отличителната черта на предисторическата първолитна цивилизация, е духовната й същност и величие, въпреки и благодарение на която достиженията й са недостигнати и до наши дни. Колкото по-близък е периода на съответната човешка цивилизация до съвременността, толкова повече е отслабен елементът на духовната, за сметка на материалната култура. Това е основната пречка за сегашното и бъдещо извисяване нивото на духовното развитие на човешката цивилизация и за достигане от съвременното човечество на върховите технологични достижения на предците от най-древните цивилизации и култури.

В своето историческо развитие съвременните народи и наука са достигнали онзи момент, в който в живота им найстойностното и първостепенното е материално видимото, а на

заден план стои духовното в целокупната му стойност в общовселенския живот, невидимото дори се отрича, че съществува.

Сега се оперира с понятието "*разумна логика*", определящо част от човешко познание, което стои в основата на съвременната научна мисъл. Колкото и да се отрича, реален е фактът, че на Земята и във Вселената съществува и невидим живот на взаимно свързаните частици, атоми, електрони и йони. Човешкият род е частица от общовселенския живот и както ние сме в него, така и той е в нас. В това отношение голяма стойност има по своята същност мисълта на нашият велик Апостол на свободата Васил Левски: "*Ние сме във времето и времето е в нас*".

Нищо във Вселената и в природата не изчезва и не се губи, а само се трансформира от една форма на съществуване и развитие в друга. Така стои въпросът и с народите, техните общества, култури и цивилизации. Няма буквално изчезнали народи и цивилизации, но те в хода на еволюционното си развитие и въздействие - техните култури и цивилизации преминават в друга видоизменена форма на съществуване, която понякога е толкова различна, че губят своята идентичност.

Като живеещи в съвременната епоха, най-малко познаваме себе си, недостатъчни са познанията ни за Космоса и Космическите закони, благодарение на които съществува хармонията във Вселената. **Ние имаме бегли познания за древния човешки светоглед, безразсъдно, в името на собствения си просперитет, грубо нарушаваме природните дадености и закони, нарушаваме екоравновесието и целия баланс на взаимоотношенията с природата.**

Тъй като прогресът съответства на степента на човешките познания и разширения кръгозор, и светоглед за духовното и материално развитие на общностите, населяващи Земята, цялостната ни дейност трябва да се преосмисля на базата на дълбок анализ на сложните планове на подредбата на свещените за древните ни предци монументални обекти, строени от тях перманентно още от епохата на първолита (палеолита). От високата степен на развитие в тях на астрономическите, астрологически, строителни, архитектурни, математически, технологически и други познания, правим извода за развитието на притежаваните от древните ни предци изключително добре развити психически и други способности.

Всичко това древните дължат на разширения кръг от духовни познания, съзнателно подредени и развивани ценности и нагласи.

В исторически аспект именската първолитна цивилизация започва своето развитие преди 35 хиляди години в своята прото-родина Балканите, край р. Итил (Дунав) и постепенно обхваща Причерноморието и Волго-Уралието. **Наред със създадените нови човешки цивилизации изначалната - златна за целия човешки род, от която се роят останалите, продължава да се развива през целия предисторически първолитен период. Нейните производни произлезли от общия единен център или под негово въздействие Лемурийска, Атлантическа, Предегипетска - Озирианска и Синдийска - Рама цивилизации загиват пред или по време на Потопа от 9570 г. пр.н.е. във епохата на Великата Хайборейска цивилизация. Хайборейската и Именската - имено-синдийска от 16 хил. пр.н.е. и по-късно, по време на мизолита (мезолита) достигат нови високи върхове в своето развитие.**

Както е известно, оцелялата цивилизация на имено-синдийците е с най-дълбок, назад в хилядолетията преди Новата ера, геном на развитие - българският. **Най-древните му предци са от Пангея (Балгея) - бангури, балгури, пангури, палгури, пелгари, белгари - изначалният род, от който водят началото си през различни периоди от своето възникване и съществуване всички прединдоевропейци и индоевропейците - съвременните народи на Европа и Азия от бялата човешка раса. Доказателствата за всичко това са безбройни и неопровержими.** Те се потвърждават с методите на всички съвременни научни дисциплини и са от различно естество. Видими са монументалните мегалитни съоръжения и пирамиди, обсерватории, светилища и гробници - некрополи на древните хора исполини по нашите земи, произведенията на изобразителното изкуство - пещерни и скални рисунки, и изображения на символи и знаци от времето на най-древния светоглед, долмени, археологически находки на древни селища и некрополи. Наред тях за тази цивилизация говорят митове, легенди, предания, знаци и символи. Съществуват и дълбоко закодирани от древните познания и представи за невидимото, духовното, които постепенно, поетапно се възстановяват в съзнанието на съвременниците и говорят за изтритата памет от далечното ни "*детство*".

Разгаданите досега послания от арамейската (древнобългарска) изначална книга - Библията, ясно говорят за Балканите и Волго-Уралието като люлка на човешката цивилизация, а за земите в района на Черноморието като Рая на земята и за живота на древните хора през мизолита (мезолита) и първите столетия на неолита.

Всички тези познания се пазят в града на науките Шамбала - град - държава на балагурите, големите шамани, жреците от първолита. **За предисторическото минало на древните ни предци в Тибет се пазят познания от наблюдения върху живота на човечеството от преди повече от 30 хиляди години.**

Редица видни личности от Европа, Азия и Америка неколкократно заявяват, че България е страната на духа, а българите са изначалните корени на европейската и човешка цивилизация. **Всичко това е признание за изначалният бангейски (пангейски), балагурски - именски (дако-мизийски) корен. Кимери, фризи и мизи, сапеи (шопи) и драки (даки, траки) - това са изначалните племена, поставили основите на първолитния ни родов корен и на първата човешка цивилизация на предците ни от бялата раса. Това е епопеята на достолепието и величието на единния ни прединдоевропейски родов корен, произход, култура и цивилизация. Това е историята на праотците на човешката цивилизация**, за която съвременното човечество следва да знае и да търси дълбоко в историческата си памет.

Всичко това е реално и разбираемо само от онези, които се стремят към по-дълбоко осмисляне и по-изчерпателно разбиране на общочовешките и общовселенски закони и закономерности.

Един от учениците на Айнщайн - известният физик Дейвид Бам, отричайки възможността на човешкия интелект напълно да признае реалността, ни предлага предизвикателството да приемем, че тя има много по-тайнствени за нас природни аспекти при подлагане на диференциране чрез линейното човешко мислене. В крайна сметка безсмислено е да възприемаме Вселената като съставена от частици, като куп от несвързани неща. **Времето и пространството имат същото съдържание, както и материята. Да се отрича повече в нашия век взаимодействието между земните и извънземни реалности и евентуални цивилизации, е абсурд на нашия стеснен кръгозор от познания, в резултат на самоограниченията в рамките на ортодоксалната историческа наука и "*разумна логика*".**

Според авангардната физика материята не може да бъде отделяна от онова, което изглежда като празно пространство. **Невидимата съзнателна същност на реалността изблика като материята, после отново се връща в невидимото. Следователно пространството не е празно, а е пълно със силни концептуални съзнателни енергии, като източник на всичко съществуващо.**

Модерната съвременна наука едва сега започва да възприема познатите от хилядолетия от човешките цивилизации принципи за

вродения интелект на нашата Вселена. Сега езикът на йогите се възприема като единение с върховното съзнание, с върховното същество. А нима човечеството няма да се заинтересува от древния светоглед на именците. **Тангра е учение за духовното единство във Вселената, което, както и сега, в погледа на съвременника Вселената отвъд материята, се приема като неописуема, неуловима светлина.** При това положение трудно за обяснение е защо част от съвременниците ни отхвърлят дирениятa на покойната Людмила Живкова за огъня и светлината и за движението "*Единство, творчество, красота*", за ученията на Рьорихови за живата етика и всичко дълбоко свързано с духовната същност на човека и неговите исторически истини.

Неминуемо и крайно необходимо е да се знае и помни откритието на древните ни предци, че "***Мисълта е миниатюрна Вселена, а Вселената е еманация на мисълта***".

Крайно време е в историческата памет на човечеството да заеме полагащото й се място историческата истина за първите цивилизатори на Земята и Вселената, за носителите на върховното съзнание и мисълта като фундаментални за природата на реалността на предисторическата ни действителност, както и за историческото ни следбиблейско и следпотопно развитие. Време е при оценяване културата и цивилизациите на древните да престанем със сравняването им с такава като на първобитно мислещи, недостатъчно интелигенти, мистериозни хора, а дадем реална оценка на историческата реалност.

Това се налага поради необходимост от израстване на съвременната култура и цивилизация на човечеството на нивото поне на предците му.

Съвременната научна мисъл не може и все още не е в състояние да обясни произхода на човешката цивилизация и "*забравената*" история. Тази история днес е със статут на забранена за проучване и ползване от човечеството. Даже и днес в информационното пространство не се дава възможност светът да узнае за достиженията на малките народи и страни. Тази борба за надмощие в човешката история съществува непрекъсната в хилядолетната му история.

Древната цивилизация е продължила да съществува много повече, отколкото можем днес да си представим. Това се дължи на особеното разбиране на хармонията в древното общество на природата и човека. При нарушаване на този баланс се предизвиква, катаклизъм. Когато хората нямали начин за разумно решение на проблема, се достигало до пагубни последици за човечеството. Всичко това довежда до постепенно изчезване на приспособеността и отдалечеността от паметта за предците и познанията им, и до по-нататъшно засилване на усилията за оцеляване в новите условия. Тази борба за оцеляване преминавала през етап на първобитен начин на живот в сложните природни условия, а по-късно до развитие на материалната и духовна култура на новата човешка цивилизация

Когато главният летописец на Римската империя Страбон приема разказа за Атлантида за действителен епизод от човешката история и признава описания от Платон град, разположен в океана, разбира че древните гърци и техните предшественици пеласгите (пелгари, белгари) напълно са познавали историята на Атлантида. Техните предци са познавали историята на Лемурия, Итил и Волго-Уралието (Идел), на Самар и Ат-Аталан, на Шамбала - дело на нашите древни предци - именците (фризийци, мизи, шопи).

С настъпването на християнството се унищожава всичко, свързано с историята и дейността на "*езическите*" цивилизации и култури, в това число и фактите и доказателствата за историческото развитие на древните именски (дако-мизийски) и синдийски (ариано-етиопски) племена и народи от бангурски, балагурски, български произход.

Разказите за тези племена и народи са обявени за ерес, защото с подправения вариант на сборника "*Библия*" се споменава малко за тях, защото те предхождат библейските дати за Божието съвремие - 5508 г. пр.н.е. - датата, до която християнските теолози са достигнали по неизвестни хронологически принципи.

Не случайно първоначалният арамейски вариант на Библията е бил подменен с еврейския му вариант. Днес на научната мисъл този фалшификат е известен, благодарение на хилядите доказателства чрез изследванията на базата на интердисциплинарния подход и използвани от учени и изследователи от цял свят. **Съвременният критик на "*Диалозите*" на Платон Зденек Кукал сочи: "*Дори и Платон да не беше написал и думица за Атлантида, много е вероятно всички археологически, етнографски и лингвистични мистерии, като не се поддават на обяснение в рамките на общоприетия модел, накрая съвсем сами да ни доведат до някаква праисторическа цивилизация, намираща се някъде между резултатните традиции на Стария и Новия свят.*"**

Тази мисъл днес неколкократно е потвърждавана. Тази цивилизация не само, че съществува, но и достига върхови

постижения в технологиите, води войни с използване на ядрено оръжие, довели до катаклизми и катастрофи в 23 хил. г. пр.н.е. и периода 16-12 хил. г. пр.н.е. Лемурия, Озириада, Рама, Хайборея - главно Хиперборея, цивилизации родствени на племената на синдите-арии и кимерийците (кимери) често са разрушавани от тях. В крайна сметка и тя е разрушена окончателно от цивилизацията на племената от бялата раса от древнобългарски родов корен - Хайборея, достигнала върховите си технологични постижения в края на първолита и началото на мизолита. **Битката е пренесена далеч на север. Атлантида, първоначално е колония на Хиперборея, а по късно е потопена от хиперборейците - главните жители на земите в Далечния Север.**

Според жреца - събеседник на гръцкия мъдрец Солон, гърците са млад народ без опит. Преди Потопа от 9570 г. пр.н.е., когато потъва Атлантида, град Атина, носещ името на египетската богиня Нейт, е имал държавна уредба е бил изграден най-добре във военно отношение. Този град е по-стар от египетския град Саис с 1000 години. **Според този жрец в земите на днешна Гърция се е развивала цивилизация, предхождаща египетската. Известно е, че родствениците на атлантите - древните северни фризи (фриги/ бриги) са атиняните - потомци на богинята Нейт . Тази богиня е Ниоба, внучката на Атлас от управляващата династия в Атлантида.**

От този източник на Солон личи, че в Атлантида се води битка между близки по кръв племена. Според легендата Фороней - първият човек Ной - сина на Ниоба, имал двама сина, които пренесли културата и достиженията на атлантите (южните фризийци) след Потопа на територията на Мала Азия и в Егейско море. По-възрастният му син е известният Пеласг - родоначалник на автохтонното население след Потопа на Балканите и древна Елада от синдийския клон на белгарите (българи) . Всичко това говори, че древните ни предци не само, че са първите заселници по земите на днешните гърци, но са и строители на града -държава Атина още преди потъването на Атлантида. Наречени атиняни, те често са побеждавали атлантите (южни фризийци) във военните сблъсъци. Те владеят Египет и са основатели на древния град Сайс.

Думите на жреца от Сайс говорят, че **около времето на Космическата катастрофа - 11560-11542 г. южните фризийци - пелгарите (белгари, пеласги) са имали своята държава - град Атина, а египтяните - своя първи ном - Сайс. Разказът на Солон ни говори, че Атлантида била населена от племена от дако-**

мизийски, сапейски и драко-пеласгически произход. Преобладаващата част от това население са древните бригийци (северните фригийци) - атиняните.

Днес безспорно е доказана връзката на хиперборейците с етиопите-синдийци (ети и опи/ гети и шопи), дако-мизийците - именци по произход, раса, култура и цивилизационно развитие. Възходът на тези наши предци по време на Хайборейската епоха е все още недостатъчно известен и недотам изяснен и обясним за съзнанието на нашите съвременници. Създаването от тях на изкуственото обръщане на водите в морето и предизвикването на стопяването на огромните маси от ледниците по изкуствен начин, принуждава хората от онези далечни времена, за да оцелеят, да преминат отново през пещерния и номадски начин на живот.

Не случайно периодът между Космическата катастрофа - 11650-11542 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е. е най-тежкият период от развитието на човечеството, въпреки големия разцвет на хайборейската наука, техника и познания, и високите технологични достижения.

МИЗОЛИТНИ (МЕЗОЛИТНИ) КУЛТУРИ НА ДРЕВНИТЕ НИ ПРЕДЦИ

Оцелелите след най-мащабното природно бедствие - Космическата катастрофа (11650 г. пр.н.е. - 11542 г. пр.н.е.) и Потопа от 9570 г. пр.н.е. древнобългарски племена, поставят основите на индоевропейската подраса на бялата раса от общочовешкия род. С това се поставя началото на Среднокаменната мизолитна (мезолитна) епоха. До тези природни бедствия древните българи - прединдоевропейци , са разположени териториално както следва:

- между Волга и Урал - неконни племена - именци (северни фризийци - кимерийци) и синди (фризийци - атланти) - неконни и конни племена;
- на Балканите - от Стара планина, покрай Черно море до Урал - именците мизи (кимерийци) - неконни племена;
- между горните течения на р. Енисей и р. Лена в Средното сибирско плато - конни племена - синди (фризийци - атланти);
- в Тибет и джунглата Гури в Такламакан - конни племена на синди - лелеги (пелеги - пелгари - пелазги) - предците на карите, по-късно известни в историческите извори като траки;
- между р. Енисей и р. Ангара в Източен Сибир - конни племена на именците - кимерийци (гети - по-късните славяни) и между Яблановия хребет, езерото Байкал, р. Лена до р. Олейма и Станов хребет в Източен Сибир - неконни гети - по-късните славяни;
- между Станов хребет, р. Аладин и хребет Джуг Джур в Източен Сибир - конни племена на маджарите (съседи, по-късните унгарци).

По време на Космическата катастрофа южните части на днешните Индия, Пакистан и Китай са залети от водите на Индийския и Тихия океан. Оцелелите племена се заселили в планинските райони на Пакистан, Афганистан и земите на североизток от тях. Земите около Северно море - на запад от Урал и на изток до р. Енисей били залети със солена вода от Северния Ледовит океан. Силна вулканична дейност породила големи изменения в съотношението между суша и вода. Много от митичните за съвременника континенти, включително преобладаващата част от Атлантида, потънали. Започнала крайната фаза на първолитната именска цивилизация и разделянето на бялата раса на подраси - индоевропейци, хамити, семити и фини.

След Космическата катастрофа до Потопа от 9570 г. пр.н.е., поради рязкото застудяване в Североизточна Азия, горепосочените племена напускат тези земи, превърнали се в ледени пустини и се преселват на юг.

В този период конните синди - арии трайно се настаняват в планинските масиви между горните течения на р. Сърдаря и Амударя, а конните племена на именците - кимерийци (северни фризи) се установяват в Тян Шан и Таримската котловина. Те стават съседи на заселилите се в Такламакан още преди Космическата катастрофа именци - балагури.

На североизток, в Алтай, се заселват конните племена масагети (гети - бъдещи славяни и южни фризийци), а неконните гетски племена заселват планинските масиви на изток, на територията на днешна Монголия.

Предците на траките - лелеги (пелеги, пелгари, пелазги) продължават да обитават Тибет.

В X хил. пр.н.е. синдите се разделили на две след битки за власт и засилен стремеж към обожествяване. След като преминали през укрепената обетована земя Туран в 9100 г. пр.н.е. правоверните се заселили в областта Мустанг - земите между Тибет, Непал, Индия и Пакистан и основали държавата Самар, а себе си нарекли самарци. Останалите синди били наречени масгути, масагети, даки.

Изгряващото зад блестящите върхове на небесните планини слънце наричали Самар, а към Бог се обръщали с думата ас и били наречени аси. След конфликт между аси и другите синди, част от асите се заселили в подножието на планината Каф (Кавказ) в Азербайджан, където били поробени от масгутите. По-късно приели името армани и вдигнали въстание срещу масгутите, което било потушено. Част от въстаниците преминали Кавказките планини и се установили в степите и северно от тях, като били наречени "коли" (роби) и "асколи" (покланящи се пред изгрева).

Друга част от синдите аси - армани, достигнали Междуречието и в VIII хил. пр.н.е. създали своя държава Самар (Шумер), където построили голяма, изкуствена планина в чест на Тангра и се нарекли булгари (българи) в превод "черноглави".

В VII хил. пр.н.е. на територията на Шумер те развиват земеделие и скотовъдство.

В същото време (VIII хил. пр.н.е.) именците - хор от север, начело с Минерва - Мис Евра, вече са основали Египет. Така синдите - ари основават Самар (Шумер), а мизите именци - хор Кем (Мис-Ра) - Черната земя - Египет.

В периода след края на Ледниковата ера - 8300 г. пр.н.е. до 6200 г. пр.н.е., след края на Хайборейската (Камбрийска) епоха, в днешните земи на България - около североизточното крайбрежие на Черно море, от Дунав до Волга (рая на Земята), където живеят

мизи, окончателно се формирала индоевропейската (древнобългарската) подраса. На Арабския полуостров се обособила подрасата на семитите, в Египет (континента Африка) - подрасата на хамитите, в северния горски пояс в Европа - на фините, всички с произход от бялата прединдоевропейска раса.

Около Волга, в предпланините на Урал и в земите на Нов Туран продължават да живеят синди - арии в страната си, наречена Идел (Ария). Едновременно на тези територии се разгръща мизолитната преходна предисторическа култура и цивилизация на именци и синди.

В този преходен период има движения на индоевропейските племена и народи главно от север на юг и от изток на запад. На Балканите откъм Урал и Волга са нахлули и живеят оцелелите исполини фризийци - атланти и синди - арии (в Егея - фризийците - кимерийци, атиняни), заедно със северните фризийци - кимерийци.

Както през първолита изначалните хора - древните българи "Именците - Хор", формират бялата раса на прединдоевропейците и тяхната първолитна култура и цивилизация, така и техните потомци през мизолита формират индоевропейската подраса и мизолитната култура и цивилизация на първите индоевропейци.

В тези епохи и периоди няма движения на други племена и народи, защото такива все още не са се формирали.

Мизолита (мезолита) в днешните български земи протича в периода от X-VII хил. пр.н.е., а в Европа - през IX-VI хил. пр.н.е. През IX хилядолетие (8300 г. пр.н.е.) ледниците са разтопени и климатът вече бил влажен и топъл. Настъпва среднокаменната епоха - мизолита (по името на носителите на културата и цивилизацията от периода - древните мизи) - мезолит в превод.

Ранномизолитните култури продължили традициите на предците от късната старокаменна епоха първолита - по името на първите носители и създатели на древната праисторическа именска (първа) цивилизация - да създават нови култури и цивилизации.

По-късно опитът им се прилага при създаването на цивилизацията на мизолита - сега известна като Варненската. Главните открити досега поселения от тази ера са намерени край Черно море - мястото на Потопа от 5508 г. пр.н.е. Такива поселения и селища са открити край днешните Девня, Белослав, Баново, Слънчево, Страшимирово и Новаково.

От събиране на плодове, корени и треви се преминало към уседнал начин на живот с развитие на земеделие и животновъдство. Патриархално-родовият строй преминава на ново, по-високо

равнище. Родовете вече са превърнати в племена и в родово-племенни и племенни съюзи. На територията на Волго-Уралието продължава да съществува създадената в края на първолита ариано-кимерийска култура. Налице са и големите строителни постижения като например Аркаим. От друга страна оръдията на труда от камък, кост и дърво са изработвани със специална техника, обикновено в геометрична форма на трапец (трапецоид) или сегмент. Изработвани са брадви и други оръдия, подобни на мотика от рог и други материали.

Растежът на производителните сили довежда до производство на постоянни, а не на случайни запаси от храни, което говори за уседнал начин на живот. Откритата находка - къща в кв. Слатина и други места в и край София, във Врачанско и Варненско, говорят за производство на зърно, неговото съхранение и преработка за консумация на хляб. Поселенията на древните ни предци били главно край бреговете на морето и големите реки, като изграждали жилища от леки постройки. През този период особено важни са поселенията край реките Дунав, Искър, Марица и Вит, Янтра, Тунджа, Лом, Днепър, Днестър, Волга, Кама и други места.

Предизвиканото от Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е поредно **принудително преминаване през пещерния начин на живот на преобладаващата част от оцелелите племена, появата на лъка, стрелата, огъня, консервирането на храните, риболова и достигане на експлоатацията на природните богатства и ресурси, бележи бързия поетапен процес на възстановяване и развитие на културата и цивилизацията на предците ни през мизолита.**

Извършването на проучванията на Варненско-Дунавската цивилизация на мизите е недостатъчно. **Цялата Северна България и земите в Софийско, край Перник и Кюстендил (Сапарево и Бобов дол) са един огромен мезолитен некропол на културно-историческото ни наследство, който очаква задълбоченото му проучване и изучаване. Мизолитните селища край Варна и Пловдив, в Ясъ тепе и Мулдава са неоспорими доказателства за Мизолитната култура и цивилизация, наследена по-късно от траките, дошли от североизток след преселенията през IV хил. пр.н.е.** Новооткритите селища при с. Искра - Първомайско, с. Оходен - Врачанско, Големите гробове при с. Люлин - Ямболско, Могила, Дражево и край Кабиле, целият Бакаджик са от един цялостен мизолитен период на развитие на територията на днешна България. Този период започнал още в края на първолита и се

развил успешно в следващите го хилядолетия, благодарение на благоприятния климат на Балканите. **Мизолитната култура и цивилизация по нашите земи прераства след VIII хил. пр.н.е. (периода на новата епоха) в така наречената Златна предевропейска цивилизация по нашите земи.**

Характерното за мизолитната цивилизация е, че се достига до пълно развитие на родовата община, прераснала в родово-племенни и племенни, на конфедеративен принцип, съюзи и общности. През този период има наличие на градове и селища, а така също общности с развита държавност от мизолитен тип, като предпоставка за бъдещото им развитие през историческите епохи.

Когато анализираме периодизацията на Л. Морган и Фр. Енгелс и отчитаме характерните елементи на културата на предците ни през тази епоха, би следвало да отчитаме, че лъкът и стрелата през предисторическия период на развитието на предците ни са били онова, което железният меч и огнестрелното оръжие са за "*варварството*" и съответно през времето до новата цивилизация. Интересно е как може да се характеризира наличието на атомно оръжие в предците ни от първолита и мизолита. Излизането от тази обширна периодизация може да се постигне, ако се отчете природно-историческия закон за неустойчивото развитие на обществото, който може да се формулира така:

Нарушаването на баланса във взаимоотношенията: природа - човек - общество неминуемо води до нарушаване на нормалния перманентен начин на прогреса на историята на обществото. Достига се до неустойчиво, не еволюционно, а революционно - принудително историческо развитие.

При силно нарушаване на баланса: природа - човек - общество, в резултат на катаклизми в природата и резки изменения в природно-климатичните условия, се достига до глобални катастрофи. Тези катастрофи водят до дисбаланс в съществуването на човека и в начина му на живот. Тези изменения се постигат и в резултат на неразумна намеса на човека. При нарушаване на баланса рязко се променят условията за живот на всички живи същества, включително и на човека, което ги довежда до резки промени в начина им на живот и борба за оцеляване, преминавайки наново, поетапно историческия път на развитие от първобитност до съвършенство. Решителна по този път на развитие е ролята на борбата за разширяване хоризонта на познанията на хората за предхождащите ги епохи и етапи и възстановяване на историческата им памет за човешкото

съществуване и развитие през предшестващите епохи.

Природно-икономическите условия и свързаното с тях социално-историческо развитие (прогрес) на човека и човешкото общество е в пряка зависимост от състоянието на баланса: природа - човек - общество. Колкото по-дълго човечеството запази този разумен баланс, толкова по-голям е шансът за превръщането на процеса на развитието му в устойчив. От това произтича и устойчивото, прогресивно, историческо, обществено - икономическо състояние на човешката общност. Не само развитието на производителните сили влияе върху развитието на производствените отношения, а главно влиянието на природно - икономическите условия (ресурси, средства за производство).

Натрупването на негативни и позитивни въздействия и резултати във взаимовръзката "*природа - човек - общество*" води до нови качествени изменения в развитието на човека, човешкото общество и неговото обществено-икономическо и социално общество. ***"Основната решаваща база за преминаване към (качествени изменения в икономическото и социално развитие на обществото и неговите обществено - икономически формации е балансът "природа - човек - общество***".

Така достигаме до извода, че: ***"В своето историческо развитие човечеството върви не перманентно еволюционно, а скокообразно, в зависимост от взаимоотношението му с природата, природните сили и производствените им ресурсни условия на бит и живот".*** Развитието на човека и човешкото общество и неговата култура и цивилизация не бива да се разглежда като поетапно устойчиво, еволюционно развитие, а с неговите възходи и спадове. Това ни дава основание за извода, че **основните икономически закони за развитие на обществото са в пряка зависимост от развитието на основните природно- общовселенски закони за развитието на Земята, нейните природни дадености и предпоставки за живот и развитие на човека.** Това доказва защо в някои от по-предишните периоди от историческото си развитие човечеството е имало по-високи познания и достижения - технически, технологични, строителни, културни, социални, икономически и е постигало по-висока степен на развитие на обществено-икономическите си формации.

Налага се необходимостта да се разграничим от някои части на наложилата се периодизация на обществено-икономическото развитие, като я пригодим към доказаните периоди на възход и спадове в неустойчивото ни историческо развитие.

Неминуемо човечеството винаги е достигало до тези изводи в определени периоди от своето развитие в резултат на задълбочената му изследователска дейност и натрупания опит в хилядолетния му път на взаимодействие с природата и нейните общовселенски закони, но не винаги докрай запазени в паметта му.

Тези изводи на настоящия етап са плод на дългогодишен научно-изследователски труд върху опита в работата на древните ни предци и праотци в техния съзидателен път на развитие. **Те дават широта на широкомащабното мислене и действие на съвременното ни общество в глобалното му взаимодействие с природните сили, в строго съответствие с наложените му необходими ограничителни мерки от тях.**

В своето историческо развитие след Космическата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е. и Потопа от 9570 г. пр.н.е. нашите предци, поставени в извънредни условия на живот и поведение, малко поблагосклонни за тях на Балканите, край Черноморието, Волга и Урал и край р. Дунав (раят на Земята според Библията), **бързо възстановяват главните си предишни достижения, спазвайки ограниченията, наложени им от природата и свързаните с нея климатични и битови условия на живот. Те възстановили паметта за живота на своите предци от първолита и бързо възстановили природосъобразния си начин на живот край моретата (Черно, Мраморно, Егейско, Азовско) и край големите реки.**

Хиперборейците били със завидни знания по астрономия. Освен за видимите с невъоръжено око 5 планети Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн, те са знаели и за Уран, Нептун и Плутон, и за още 3 планети. Те извършват опити за удължаване на живота чрез зазиждане в каменни "*Чували*".

В легендите не се сочат сериозни военни конфликти, които да са довели до гибел хиперборейската цивилизация. В санскритския текст "*Самхара Сутрат Хорас*" са описани химически и биологически средства за водене на война. "*Самхара*" е ракета разпръскваща химически и биологически вещества, довеждащи до уродства сред живите същества. В текста се съобщава и за оръжие "*Моха*", чиято употреба води до пълна парализа. Предполага се, че атлантите оставили на своите наследници, от конфликта с който потънали, смъртоносно оръжие, което довело до трагедия от голям мащаб -ликвидирането на хиперборейската цивилизация. По този начин две от най-древните човешки цивилизации прекратяват една след друга съществуването си, в резултат на взаимното си унищожение чрез внедряване на върховите си технологични достижения във военната област и удар от

космическо тяло върху Земята. Те оставят на потомците си поука и задължение за всеобщо въздържане и внимание при действия и технологии, нарушаващи без повод екологичния баланс на природната среда, с оглед по-нататъшно успешно съществуване и по-нататъшно историческо развитие на общочовешката цивилизация и култура.

Последните проучвания (геологически) по безспорен начин посочват, че Потопът от 5508 г. пр.н.е. е бил в района на Черно море, и че цивилизациите на Стария свят - Месопотамия, Египет, Микена, Крит, Гърция, Индия и Китай водят началото си от един център и този център тръгва от Балканите при Черно море. Откритията за най-древната писменост в света - плочките от Тартария от 5300 г. пр.н.е., неолитните некрополи край Варна и Дуранкулак и найстарото обработено злато в света, са безспорни доказателства за единен център на древните исторически цивилизации, намиращ се при Варна, край бреговете на Черно море.

Основополагащ елемент на българската историческа цивилизация са кимерите - праотците и на голяма част от келтите и гетите. Иранците - аси (ази - арии), са другият клон на кимерийското ядро със значителното им културно и езиково наследство за съвременните българи. От тези два рода - кимери - болги и иранци - арии вадим народностното име на българите. С това се слага край на спекулациите, че траките и българите в рамките на Хонорската (Хунорска) и Хунската империи са съвсем различни народи, като последните са изцяло асимилирани от славяните. Траки и кимерийци са от два клона на един и същи родов корен на първобългарите и без преувеличение днес можем да потвърдим тезата на нашите възрожденци Георги С. Раковски, Цани Гинчев, д-р Ганчо Ценов и Найден Шейтанов, че траките са българи.

Когато разглеждаме иранския народ аси, виждаме, че културното им наследство ни отвежда и към културното наследство на древните германи. Не случайно най-ранното название Германия е дадено на селище край днешна Сапарева баня, област Кюстендил. Въпреки, че името аси не е вписано в историческите документи за произхода на българите, в наследството си сме открили много следи за принадлежността им към нашата историческа и културна самоличност.

Асите живеели заедно с древните българи в Памир. Те са масагетско, сродно на древните българи племе, с владетел на име Аслан. Името на владетеля им е сходно с това на древния български владетел Заберган (Забер кан). Следи от тях намираме и в Кавказ, и в Мала Азия.

Летописецът разказва за старите земи на мизийците край Бурса - днешна Турция и Малоазиатския Олимп, в близост до който е разположена Троя. От "*Илиада*" е известно, че мизи, като съседи на съюзниците на троянците и тяхното преселение напомня за одиновите аси, притиснати от Александър Велики към Черно море - царството на асите. Това напомня и за кимерите - клон от древнобългарския род, установил се на полуостров Дания. Не случайно Стайн Ярвкит ги определя като трако-кимерийци, които след напускането на Троя строят град Асгард - "*Железният град*" на "*Железния народ*".

Плод на постоянната им активна дейност са широко известните родово-племенни поселения на предците ни край Варна, Волга и Урал, Самар (Мустанг) р. Амур и Манджурия, Сувар (Шумеристан), Ат-Аталан в Палестина, край Тибет. Накратко можем да кажем, че в Х хил. пр.н.е. и след това са формирани следните древнобългарски мизолитни общности:

Х хил. пр.н.е. Самар - единна родово-племенна общност на древнобългарските племена хонори - кимерийци - балагури, на територията на Манджурия, край р. Амур в Сибир и областта Одрос в днешен Китай. Тук живее източно-азиатският им родоначалник Боян Имен.

IХ хил. пр.н.е. Самара (Мустанг) - единна родово-племенна общност на древнобългарските племена на балагурите - именци и пелгурите - белгари (карийци) на територията на днешен Мустанг (земите между Тибет, Индия, Непал и Бутан). Съществува близо хилядолетие в тези земи.

IХ хил. пр.н.е. Родово-племенна, духовно-конфедеративна общност на предците на траките - лелеги, пелеги, пелгари, белгари (кари). Известна е в източниците като **Тибетската Шамбала** (тайнствената Шамбала, духовният център на света в хилядолетната общочовешка история). Тази общност обхваща пространствата на Тибет и днешната пустиня Такламакан. Съществува няколко хилядолетия.

IХ хил. пр.н.е. (8200 г. пр.н.е.) Край на Хайборейската цивилизация и на Хиперборея.

VIII хил. пр.н.е. Самар (Сувар, Шумеристан) на територията на Ирак (Месопотамия) - най-ранното образувание на арии и кимерийци в историята на Стария свят. Тя се разраства и обхваща изцяло Мала Азия, Балканите, Северен Египет, Закавказието, Палестина, Западен Иран, Сирия и Ливан.

VIII хил. пр.н.е. Ат Аталан (Атлантида) - държава на древнобългарите етиопи на територията на днешна Палестина. През VII хил. пр.н.е. тя се слива със Самар и става нейна столица.

Както е видно, тези формирования са дело на именци и синдийци, с преобладаващо изначално участие на кимерийци, мизи, фризийци, сапеи/ сапи, сопи и масагети, шопи, хони, хонори, от чиито действия и под давлението им, дават широк простор на действие и на синдийския клон на общия ни родов корен, т.е. племената на арии (аси и ази, кари, мурдаси), етиопи и други.

Постигната е широка степен на взаимодействие, плод и на създаването на единната общобългарска балагурска общност в Далечния изток, с участието на племена от двата клона на единия ни родов корен - индоевропейския. Започнала е Втората, общобългарска, далекоизточна Азиатска епопея на древните ни предци.

Налице са племена и народи - синдоевропейци, известни в литературните източници като индоевропейци. Те още говорят на един същ език, имат един календар, обща писменост и история. **Индоевропейското развитие на древните ни предци през мизолита е период на преход от предисторическото към историческото развитие на индоевропейците.**

Краят на мизолита по българските земи съвпада с началото на така наречената златна историческа цивилизация, която е дело на същите наши древни предци в новокаменната епоха от човешкото развитие.

Очертаните накратко процеси и **етапи на развитие на мизолитната цивилизация на древните българи** ни дава основание да направим по-успешно **главната й характеристика**:

1. Древнобългарска култура и цивилизация обхваща региони от Балканите, през Волго-Уралието до Далечния изток, като развитието й в Близкия изток и Мала Азия е нов, качествено по-висок етап от тяхното развитие, след принудителните спадове в развитието им след Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е.

2. Тя е поредната устойчива общност на древни племена от индоевропейската общност.

3. Налице е по-висока степен на общностно развитие на племената от древнобългарски произход - родово-племенни съюзи с конфедеративен държавностен характер.

4. Налице е единна календарна, писмена, езикова, военностратегическа, строителна система на организация на управление на общобългарската общност в отделните региони на Евразия.

5. Налице е древнобългарското троене в управлението на племената от древния ни родов корен от Варненско-Черноморския - Мизийски, Волго-Уралски, Близкоизточен и Далекоизточен район на Северното полукълбо. **Тук са трите съставки на единната**

общобългарска мизийска култура и цивилизация, с пълна самостоятелност една от друга и видима наличност на взаимодействие и съгласуваност.

6. Налице е патриархалното развитие на древнобългарската общност.

7. Завършва праисторията от развитието на древнобългарските племена и общности.

"*Праисторическа*" не е същностна оценка, а технически термин, с който се обозначава от съответната наука името на съответното племе, за което на съвременната наука е известно, че има писменост, с която са си служели през съответната епоха. Така например за съвременната наука американските индианци и всички други "*първични народи*" са праисторически хора.

8. Българските племена са с конкретни исторически достижения и на територията на континента Америка. Те са предците прадедите на толтеки и олмеки на този континент.

9. Налице са конкретни исторически достижения на изобразителното и други видове изкуство и култура, като първооснова на съвременната култура и изкуство на човечеството, на общоевропейската и общочовешка цивилизация.

10. Племената, формиращи древнобългарската общност, са сложни общества с първостепенна роля на възпитанието, предвид на опита и ритуалите за излизане от младенческата възраст, за встъпване в зрелостта, за посвещаваме на момчетата и момичетата.

11. Древномизийската общност, нейната култура и цивилизация, са с достигнато високо строително и войнско майсторство.

12. Родово-плененият съюз е изграждан и разгръщащ се със селища, градове, мегалитни съоръжения, като преобладаващата част от племената водят уседнал начин на живот.

В зависимост от условията на живот, вследствие променящите се климатични и други условия в търсенето на подходящо място за заселване и прехрана, древните племена и народи винаги са извършвали преселвания от едно място на друго. Това е видно от известните ни досега придвижвания на същите, които сочат разположението им в отделни периоди от тяхното историческо развитие.

Ако проследим местоположението им около и след Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е. и след това, до края на мизолитната епоха, неминуемо ще придобием представа за тази епоха от развитието на древните ни предци и техните култури и цивилизации. Всичко това е едно ярко потвърждение на закона за прякото въздействие на природните условия и на природата върху

развитието на условията за живот и бит на човека, и на въздействието на природните условия за развитие на човешките способности, материална и духовна култура. Това е доказателство за формиране на адекватна на обективните природни и свързаните с тях икономически и социални предпоставки за изграждане на съответната човешка общност и цивилизация. **Взаимодействието човек - природа е централният въпрос от цялостното развитие на човешките общества и на техните обществено-икономически системи.** От това взаимодействие силно зависи взаимодействието: човек - човек - общество. Цялостното развитие на древните българи - един от изначалните родове на човешкото общество, като прединдоевропейци, е едно ярко потвърждение на всичко това.

Създадените от тях древни култури и цивилизации са пряко свързани с продължаващия хилядолетия баланс във Вселената и във взаимоотношенията на природата и човека.

Тази култури и цивилизации довеждат до усъвършенствуване на човешкото, междуличностно, междуродово, междуплеменно и междуобщностно общуване и взаимодействие. В резултат на демографски бум, при наличието на баланса между природата и човека, се достига до ново качествено равнище на развитието на човека и обществото. Така в епохата на мизолита се изграждат групите на езиците, като се оформят човешките общностни групи, продължаващи да говорят на индоевропейски, а по-късно и на сходни ирански и индийски езици. **В края на мизолита започва формирането и отделянето на отделните клонове на единната балагурска (дако-мизийска), сапейска и синдийска общност. Настъпва нова, качествено различна епоха от развитието на древнобългарската култура цивилизация - тази на неолита.**

Тази епоха настъпва и в земите на Волго-Уралието, и Далечния изток, успоредно със земите на Балканите и Черноморието. Извървява се преходът от най-далечните периоди на древните български предци, общности и държавни формирования до новата историческа епоха.

В ход е един нов кръговрат на племена и народи, отделили се от древните български предци прединдоевропейци и следпотопните индоевропейци, културата и цивилизацията на които **служи за първооснова не само на отделните езици и култури, но и на раждането на техните отечества, прародина, праистория, предисторическа култура и цивилизации.**

Сега на дневен ред е разгръщането на творческия гений на съвременните българи от цял свят да се проявят в цялостната

си същност на наследници на великите си предци и да се направи цялостна историческа, духовна и чрез произведенията на изкуството и културата им възстановка на културно-историческото наследство, на познанието за изначалния човешки род от Северното полукълбо Това е моментът за очертаването на приноса на древните ни предци в общочовешката и европейска културна съкровищница.

Въпрос на патриотизъм, интер-културна национална доблест, достолепие и на върховен дълг е решаването на тази задача от съвременните българи. Това е въпрос на глобално мислене, локално действие и духовни приноси към човечеството, за разширяване хоризонта на познанията му за изначалните му предци.

Тези племена и хора са живеели в хилядолетна отдалеченост от нас във времето назад, когато човешкият род е бил с единен езически светоглед. Но те не са били невежи диваци и варвари, а са притежавали уникални познания за Вселената, Космоса и природните закони, с решаващо значение за общовселенския живот. Варвари към паметта на тези човешки предци, техния живот и дело, светоглед за Върховното единство на взаимоотношенията във Вселената, са именно по-съвременните народи, които поради своята дълбока "*амнезия*", не признават или обявяват за свое културно-историческото наследство на древните ни предци. Това се дължи главно на по-ниската им степен на култура и цивилизация, която са достигнали в процеса на своето по-късно зараждане и развитие.

Това е плод на Закона за баланса във взаимоотношенията природа - човек, от който произтича - народи и общества в определен етап от своето развитие да достигнат един по-висок етап в своето културно, материално и духовно развитие, спрямо останалите, съседни племена и народи, които са все още на по-ниска степен на своето развитие от древните си предшественици. За тези свои предшественици, те са загубили спомени за тяхното съществуване и качествено по-високата им степен на достижения в цивилизационното им развитие. **Изхождайки от достигнатото, те са склонни да представят себе си за единствените, първите, цивилизованите, а предците си за диваци и варвари.**

Това е научното обяснение за подхода на съставителите на втория вариант на Библията и на техните по-късни последователи на Балканите и главно от Елада - древните елини, отричащи съществуването на автохтонното население и неговата култура и цивилизация, обявявайки ги за "*варварски*". По този път вървят и римляните, по-късните завоеватели на света.

Диваци и варвари не са автохтонните племена и народи, които създават изначалните култури и цивилизации, а тези, които им лепват тези етикети, поради ограничената степен на познание за природата, човека, обществото, за Земята и нейните жители, и далечната им и по-близка история и култура. Това те правят поради егоистични подбуди, свързани с неизживяна младост (древност), с липса на норми на морал и поведение, идващо от извора на вековечния живот, поради мания за величие, единственост и непогрешимост. Неслучайно в историята те налагат тези свои виждания, определения и етикети чрез груба сила, диктати, определени кражби на достиженията на техните предци и съседи, като се самообявяват за цивилизатори и единствените създатели на демократичност и цивилизованост. Цивилизация и демокрация в глобален аспект, налагани с оръжие, диктат на капитала, низките страсти и разделение на хората, това е толкова известно и в съвременността, в настоящия XXI век. Нищо лошо не е забравено. **Историята се повтаря с възходи и спадове, което е още един аргумент, развиващ се непосредствено пред нас, в защита на развитата теза за общовселенския закон за пропорционалната зависимост във взаимоотношенията: природа - човек - общество. Разбирайки тези закони, сме призвани да сменим парадигмата на отношението си към историята, културата и цивилизациите на древните племена и народи, да отхвърлим определенията за тях като диваци и варвари, както и тезата за единствените носители на култура и цивилизация. Това ще ни доведе до идеята за единен свят с еднакви потребности, права и отговорности във взаимоотношенията между отделните народи и за отношението на всички към природата и Вселената. Това е единственият модел на работа за понататъшно устойчиво развитие на съвременното общество. Човечеството се нуждае от бърза промяна на парадигмата към осъществяването на тези идеал, изкристализирал и дълбоко осъзнат още от най-древните ни предци с космически светоглед - дако-мизийци, фризийци, кимери, сапеи, синдийци - арии (ази и аси) и етиопи (гети и шопи).**

Детето на природата - човекът, е създал своя светоглед, култ към създадения от самия човек - Бог, цар и господар. Липсата на достатъчно познание за природните закони и закономерности са го държали в неведение и заблуди, а често пъти в страх пред природните сили, в резултат на което в него се е развил силно инстинктът за съхранение, за оцеляване. По пътя си на развитие той е опознавал Небесния свод, Слънцето, Луната, звездите, Земята,

реда във Вселената, опознавал е себеподобните си с по-широк кръг на познания, умения и опит, заложби и способности. Постепенно човекът е търсел утеха и закрила в тях и в течение на хилядолетното си развитие е съставил своята вяра, издигайки ги в култ и ги е обожествил. Самият древен човек създава своите идоли - богове, а по-късно и цялостната религиозно-нравствена система, водеща го до преклонение към тях. Стига се до момента, когато по-извисените духовно властелини се издигат в култ, като казаното от тях се счита за изречено от свръхидолите на човека - небесни и земни богове и богочовеци - исполини. Често за това е спомагал грамадният за онова време ръст на част от хората от човешкия род - атланти, хайборейци, пелгари, балагури, ариани (ази и аси). Преклонението към тях и техните възможности се е засилвало особено много след преживени катаклизми, предизвикани от природните или човешки сили.

Сега на преден план излиза въпросът за древните атланти, техния произход и историческо развитие. Посейдон - родоначалникът на атлантите, е брат на Зевс - мизиеца Зиези. Това не са хипотези, а доказателства, че произходът им е от най-древния дако-мизийски (фризийски) и сапейски изначален родов корен на балагурите - именци. Генетичните изследвания ще дадат още по-точно определение на тези въпроси за най-широко популяризираната в световната литература култура и цивилизации от древността - атлантическата.

Историческите извори сочат, че **заедно със зараждането на бялата раса на дако-мизийците се зараждат и черната, и жълтата (на аргийците) раси**. Разселилите се през 33 хил. г. пр.н.е. дако-мизийци и сапеи в далечна Лемурия и Индия ще приемат името синдийци - етиопи и хиперборейци,а по-късно, след Космическата катастрофа от 11650-11542 г. пр.н.е., след война между Хиперборейската и Атлантическата цивилизации, окончателно се формират и подрасите, включително и първолитната прединдоевропейска, по-късна индоевропейска бяла раса. Нейните подраси са на хамитите, семитите и фините, а към индоевропейската бяла подраса преминават автохтонните западносредиземноморска и кавказка подраси.

Част оцелелите след Космическата катастрофа и Потопа от 9570 г. пр.н.е. атланти, а по-късно и от хайборейците, се смесват с племената и народите от дако-мизийската и етиопо-кушитска единна именско-синдийска (мизолитна) общност. Не случайно именци и синди наричат най-голямата си родово-племенна общност Ат-Аталан.

По време на мизолита, особено след края на ледниковия период (8300 г. пр.н.е) до началото на Малката ледникова епоха (6200 г. пр.н.е.-5800 г. пр.н.е.) от индоевропейската подраса се формират трако-фригийският, балто-славянският, тевтонски, келто-лигурски, а малко по-късно ирански, илирийски и славянски клонове. От трако-фригийския клон през неолита се отделят като подклонове предците на хетите и гърците (гетите и елините). Всичко това са поетапни разклонения на големия индоевропейски общобългарски родов корен и пан- (бан-) гурска и бал (пал-, бел-, пел-) гурска и гарска общност. Тези клонове на индоевропейския евроазиатски български родов корен са в основата на по-нататъшната историческа съдба и културно-историческо наследство на бъдещите азиатци и европейци и техните клонове и формирования. Двата катаклизма - Космическата катастрофа от 11650-10542 г. пр.н.е. и Потопът от 9570 г. пр.н.е., корено променят изначалния човешки род и особено племената и народите от формиралата се индоевропейска общност.

Съвременният човек, наследник на древните индоевропейци и на другите подраси и раси, счита че е достигнал апогея на своето развитие и продължава да игнорира най-древния човешки светоглед -Космическия. За съжаление и съвременната историческа и други науки игнорират уникалните познания на древните ни предци, според тях "*незнайно откъде дошли*". Не е далеч времето обаче, когато изучавайки културно-историческото наследство на изначалните човешки родове, племена и съюзи, култури и цивилизации, излизайки от "*амнезията*", тези познания ще заемат полагащото им се място в живота на съвременниците, и в решаване проблема за баланса на взаимоотношението природа - човек - общество.

На духовните и физически исполини от древността съвременното човечество е на път да издигне подобаващ се пантеон, отразяващ почитта и уважението си към тях за приноса им в световната културна съкровищница.

Цивилизациите в Стария свят са дело на древните общности, носители и разпространители на познания и умения. Тези култури и цивилизации, разпространили се по цялото Северно полукълбо се зараждат в земите на Балканите. **В Странджа - Сакар, Мизия и Тракия, край Черно море, по поречията на реките Марица, Дунав, Искър, Тунджа, Лом и в други региони на сегашната ни територия като страна, са открити запазени реликтни растения и аборигенни животни, което показва още веднъж, че тези зе-**

ми още в дълбока древност са били населявани от представители на изначалния човешки род. Това са доказателства и за това, че нашите земи са световен център, в които е поставена основата на общочовешката материална и духовна култура. Те са и ярки, безспорни доказателства, че първолитните и мизолитни общества, култури и цивилизация са с център Балканите, включително земите на днешната Република България. Не случайно по нашите български земи има над 40 хиляди паметници на културата и културно историческото наследство.

На страниците на Библията се повтаря многократно българското етническо име. Многобройните варианти на това име свидетелстват, че то се използва от различни племена и народи, говорещи на различни езици и диалекти. Това доказва голямото разслояване на единната индоевропейска общност още в края на мизолитната епоха. Българското име е значително по-древно от това на израелтяните, дори и от името на Аврам. Неговите следи ни довеждат до люлката на човешката култура и цивилизация. Появата му на страниците на "*Книга на книгите*", макар и в изопачения и вариант, е обективен процес, произтичащ от широкото му застъпване в летописите на израелтяни, на широк кръг от народи от Акадо-шумерската цивилизация и още по-далеч във времето преди Космическата катастрофа от 11650-1154 г. пр.н.е.

Отричането от библейското и предбиблейско родоначалие на българите от византийските летописи и историография е опит да ни отделят от библейската генеалогия и от същностната ни древност на изначален човешки род от бялата раса. Багдатският историк Ал-Масуди от X век е определил, че българите произхождат от дядото на Ной - Матусала. За този древен произход на българите има редица мюсюлмански, френски, китайски, чешки, полски, руски, арабски, хазарски и еврейски летописи.

Енох - основателят на писмеността и стратегията, религиозният наставник на човечеството, е баща на Мутасала, от който според библейските текстове произхождат българите. Той е реална историческа личност, автор на 30 тома научна литература, станали основа на Стария и Новия Завет.

Анализирайки ролята и мястото на казаното в Библията редица наши изследователи и преди всичко Светлозар Попов сочат естественото място на рая на Земята - райската градина Едем. Наводненото крайбрежие на някогашното сладководно Черноморско езеро (неговите северни и западни части) - това е райската градина.

В края на мизолита, в така наречената мини-ледникова епоха (6200-5800 г. пр.н.е.) имало големи студове и хората се преселили на Балканите, в земите около Долни и Среден Дунав, там където е открита богатата, неолитна Варненска цивилизация. Гръцката митология, която е сбор от летописите на гръцко-егейските и балкански народи: автохтонни - пелазги, белгари (българи) - пределини, елини (предгръци), траки, критяни, гърци и други егейски и малоазиатски народи, не дава своята подкрепа за древния произход на българите.

Анализът на митологиите и съществуващите редица други, включително и археологически доказателства явно сочат, че пелазгите са онова население, което е автохтонното на Балканите и че перманентната хилядолетна взаимообвързаност и последователност в етапите на развитието на човешкото общество на Балканите, Егейския и Малоазийски район, са основа на люлката и пулсатора на единния световен център за развитие на култури и цивилизации по цялото Северно полукълбо.

Изхождайки от определянето на Балканите от съвременната наука като прародина на индоевропейците, достигаме до логичния извод, че предшествениците им са пелгарите на мизиеца Зиези. Не случайно е и това, че първото деление на индоевропейците е на говорещи пелазгийски и анатолийски езици. Според летописеца на "Гази Бардж" в най-ранните култури на Балканите, в Анатолия, Северното Черноморие и Месопотамия, както и сред древните индийци, не случайно думите са изграждани на основата на Ур и Ар и са били с еднакво смислово значение - "*владетел*", "*господар*", "*цар*", "*храбър*", "*издигнат*", "*велик*". Безспорно в думите, които са изграждани на основата "-ар" са със същото смислово значение. Тя е белязала най-ранните индоевропейци - ариите, появили се в земите на Балканите след Потопа от 9570 г. пр.н.е. Това се потвърждава не само то легендите в митологиите, но и археологическите, антропологически, генни и други проучвания, представящи ни като народ на гиганти, титани и великани - създатели на първите култури и цивилизации в предисторията и историческата епоха от развитието на човешкия род.

Праисторията е толкова обширен хилядолетен период, колкото са широки хоризонтите на познанията на съвременниците и паметта човешка. Ето защо върховен дълг на всеки човек е разширяване хоризонта на познанията за този изначален период на развитие на човешкото общество, на първите родоначалници на общочовешкия род, култура и цивилизация.

ЛИТЕРАТУРА

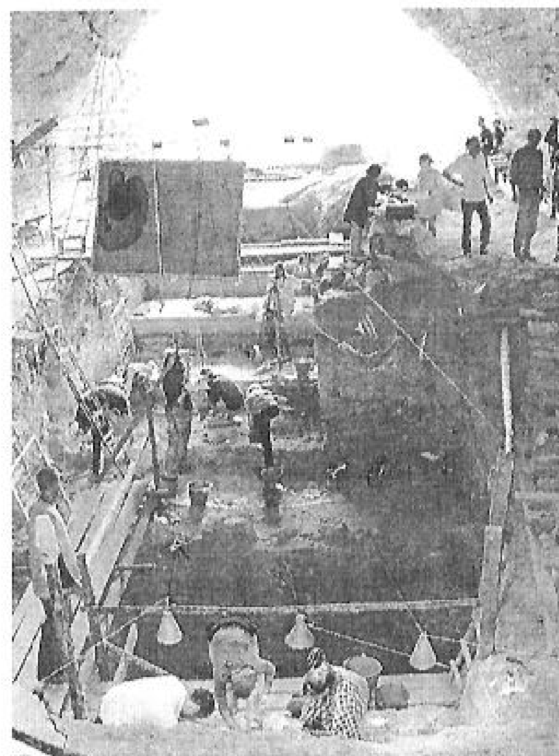
1. История на България. т. I. БАН. С., 1979.
2. ABC на етнологията. Сборник. т. I. С., 1992.
3. Флинт, Р. Ледники и палеография плейстоцена. М., 1963.
4. Ископаемые гоминиды и происхождение человека. М., 1966.
5. Авдеев, В. История на Древния изток. С., 1950.
6. Библия. Вехтия и Новия завет. Светият синод на Българската Православна църква. С., 1925.
7. Бейлс, В. Библейская генеалогия булгар, руских и словян во версии Ал-Масуди. М., 1993.
8. Мочуров, А. Сломер., Книга за българския народ. С., 2002.
9. Мутафчиев, К. Древна история на Балканския полуостров, т. I. С., 1997.
10. Иванова, И. К. Геология и фауна нижнего и среднего плейстоцена Европы. М., 1972.
11. Джамбазов, Н. Раннопалеолитни находки при гр. Свищов. С., 1967.
12. Бешелиев, В. Писма и документи на папирус. С., 1985.
13. Никитов, Ст. Древните цивилизации. С., 1996.
14. Елиаде, М. История на религиозните вярвания и идеи. С., 1997.
15. Омир. Илиада. С., 1971.
16. Шопов, Й. За появата на човека в нашите земи. С., 1965.
17. Джамбазов, Н. Проучвания на палеолитната и мезолитна култура на България. С., 1971.
18. Змеев, Р. Палеолитни находки по Долни Дунав от Силистренски окръг. С., 1972.
19. Penk, A. et E. Brükner. Die Alpen im Ejszeitalter. Leipzig, 1901-1909.
20. Омир. Одисея. С., 1971.
21. История на българите. т. I. От древността до края на XVI в. Научен център за българска национална стратегия. С., 2003.
22. Гумилев, Л. Ритмы Евразии; Эпохи и цивилизации. М., 1993.
23. Гумилев, Л. Санкт Петербург., 1993.
24. Упадок древних обществ. М., 1982.
25. Pritsak, O. The Distinctive Features of the Pax Nomadika. in. Popoli delle steppe ...
26. Кляшторны, С., История древного мира. Гунская держава на Востоке (III в. пр. н. е. - IV в. н. е.).
27. Генинг, В., Халиков, А. Ранние болгары на Волге. М., 1964.
28. Цонев, В. Древните българи и пирамидите. С., 2002.

29. Цонев, В. Загадките на Земята и древните българи. С., 2003.
30. Фехер, Г. Ролята и културата на прабългарите. С., 1997.
31. Ravennas Anonimus. Латински извори на българската история, т.I. С., 1958.
32. Флек, Р., К. Уилсън. Записки от Атлантида. С., 2001.
33. Клайнер, Бл. История на България. С., 2001.
34. Мостич, А. Ние от Космоса. Пд., 1990.
35. Бренън, Х. Великите загадки. С., 2001.
36. Горбовски, Ал. Загадки на най-старата история. С., 1979.
37. Кондратов, Ал. Изчезнали цивилизации. С., 1976.
38. Цветков, Ил. Предговор към книга I. Древните митологии - С. Крамер. Шумер и Акад. С., 1999.
39. Кременски, Иво. Гените сочат, че ние сме дали цивилизацията на Европа, в. Монитор, 29.01.2005.
40. Мулдашев, Ер. От кого сме произлезли. С., 2003.
41. Добрев, П. Името българи. Ключ към древнобългарската история. С., 2002.
42. Овчаров, Д. Въведение в Прабългарската култура. С., 2002.
43. Нурутдинов, Ф., Г. Българите и световната цивилизация. С., 1999, 2001.
44. Княжевич, В., Т. Произходът на българите от два нови извора. Вн., 1998.
45. Маджаров, Хр. Големият заговор срещу българите. ч.II. Вн., 2001.
46. Маджаров, Хр., Колева, Г., Юхма, М. Златна България. Вн., 2002.
47. Антес, Р. Египет. Древните митологии. С., 1999.
48. Мутафчиев, Кр. За произхода на хомо сапиенс. С., 1998.
49. Вимер, М. Маите - тайни и предсказания. С., 2001.
50. Зографова, А. Манова, Т. Боянският маг Йордан Иванов, кн.I., С., 2004.
51. Потанин, Г., Н. Путешествие 1884—1886 Тенгутско-Тибетская окраина Китая и Центральная Монголия импер. Русок, Геогр. сб.,I, Петербург. 1983.
52. Хеордот. История - I част. С., 1986.
53. Хеордот. История - II част. С., 1990.
54. Хронологична енциклопедия на света. т. I и т. II. С., 1994.
55. Попов, Св. Българското име в библейски времена. Вн., 2005.
56. Брахма - сутра. Пл., 1992.
57. Аполодор. Митологична библиотека. С., 1990.
58. Арнаудов, М. Студии върху българските обреди и легенди. т. I и т. II. С., 1972.

59. Тукидит. Избрани страници. С., 1972.
60. Древние цивилизации востойа. Сборник. Ташкент, 1986.
61. Цангер, Е. Наводнение от небето. С., 1994.
62. Ксенофонт. Исторически съчинения. С., 1994.
63. Прокопий. Тайната история. С., 1983.
64. Махабхарата. Рамаяна. С., 1972.
65. Керам, К. Богове, гробници, учени. С., 1988.
66. Керам, К. Книга на мъртвите. С., 1994.
67. Нопърт, Дж. Индийска митология. С., 1994.
68. Венедиков, Ив. Митове на българската земя. кн. 2. Пд., 1995.
69. Виктор, Робер - Жан. Бог и боговете са били хора. С., 1982.
70. Багот, А. Таините на келтите. С., 2000.
71. Танев, Т. Българското везмо и Изтокът. С., 1941.
72. Петров. П. Древната Ка Ба Ра и Алгоритъмът на Бог Тот. С., 2001.
73. Уепс, Х., Дж. Очерк по история. т. I. Ню Йорк, 1961.
74. Христоматия по история на България. Съст. П. Петров, В. Гюзелев. т. I. С., 1978.
75. Денев, Д. Неизвестното в българската история. С., 2004.
76. Вълков, Д. Кой, кой е в Илиада и Одисея. С., 1999.
77. Папст, В. Дървото на боговете. С., 1996.
78. Съсълов, Д. Учение за върховното единство. Ави-Тохол, кн. 10, С., 1999.
79. Макивиди, К. Атлас по история на Стария свят. С., 1996.
80. Томов, В. Тангра знак на българите. С., 2004.
81. Петишка, Е. Митове и легенди от древен Египет. С., 1988.
82. Хронологична енциклопедия на света, т.I, II. В. Т.
83. Дугин, Ал. Гиперборейская теория. М., 1992.
84. Кремо, М., Р. Томпсън. Тайната история на човешката цивилизация. С., 2002.
85. Бонгард - Левин, Г. М., Г. Ф. Ильин Индия в древността. М., 1985.
86. Цилмер, Х. И. Грешките в историята на Земята. С., 2002.
87. Хапгуд, Ч., Х., Карти на древни морски крале. Доказателства за съществуването на развита цивилизация от Ледниковата епоха. С., 1996.
88. Хоуп, М. Древната мъдрост на Атлантида. С., 2000.
89. Детев, П., Детев, Й. Тракийска Атлантида. кн.1. Прародината на траките. С., 2002
90. Мутафчиев, Кр. Древна история на Балканския полуостров. т.II. С., 1988.
91. Всемирная история. т. I и т. II. М., 1956.

92. Антонов, Е. Война на расите, културите и антикултурите. С., 2002.
93. Киндер, Х., В., Хилгеман. Световна история - атлас. Пд., 1999.
94. Хилендарски, Паисий. Славяноболгарская история. С., 1999.
95. Табаков, Д. Хоризонтът на познанията. С., 1999.
96. Табов, Й. Падането на Стара България. С., 1997.
97. Каменов, К. Небето помни. Вн., 2000.
98. Симеонов сборник. С., 1991.
99. Сидеров, М. Блъгарианството. С., 1997.
100. Спиридон йеросхимонах. История во кратце о болгарском народе словенским. С., 1992.
101. Раковски, Г. С. Съчинения, т. IV. С., 1988.
102. Тойнби, А. Употреба на термините общество, култура, цивилизация. Идеи в културологията. С., 1993.
103. Тубелович, Й. Митология на Япония. С., 1986.
104. Кениън, Дж. Д. Забранената история. С., 2005.
105. Сабах, М. и Р. Тайната история на Библията. С., 2005.
106. България в световната история и цивилизация - дух и култура (сб. доклади от Международна научна конференция - Варна - 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002 г.), Вн., 1998-2003.
107. Ангелов, Д. Образуване на българската народност. С., 1971.
108. Чайлдрес, Д. Х., Изгубените градове на древна Лемурия и Тихия океан. С., 2003.
109. Харбова, М. Живи остават знаците, изсечени върху камък. Български векове, бр. 1, С., 1999.
110. Бешевлиев, В. Първобългари. С., 1981.
111. Шкодоров, Б. Писмени знаци на старите българи и връзката им с древните цивилизации. Ави-Тохол, кн. 14-15, С., 2001.
112. Колева, Г. Сакрални символи в българската везбена украса. България в световната история и цивилизации - дух и култура (сб. с доклади от Международна научна конференция - Варна'99). Вн., 2000
113. История на България. т. II, III. С., 1979-1982.
114. Дончев, Сл. Булгари и богомили в епохата, предшествала Ренесанса (Ренесансът в България - симпозиум, 1994).С., 1995.
115. Фол, Ал. Българите: една историческа мисия. Български векове, бр. 2, С., 2000.
116. Велев, Г. Българският народен календар - основи и същност. С., 2000.
117. История на света в дати: 38 000 г. пр. н. е. - 1994 г. С., 1995.

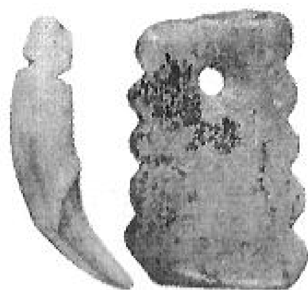
118. Оландер, М. Езиците на рая. С., 2002.
119. Индийски санскритски първоизточници - Веди, Упанишади
120. Бхагават - Гита. С., 1995.
121. История на арменския народ. С., 1995.
122. Николов, Н., В. Хараламлиев. Звездобройците на древността. С., 1986.
123. Цонев, Вл. Тайните на Евразия и древните българи. С., 2005.
124. Раковски, Г. Съчинения, т.III. С., 1984.
125. Сверисон, А., Кой съм Аз или житие Рода болгаского. сп. Авитохол, бр.27. С., 2004.
126. Станишев, Н. Кратка история на българите от най-стари времена до днес. С., 1994.
127. Фрейзър, Дж. Фолклорът в стария завет. С., 1989.
128. Ценов, Г. Произходът на българите и начало на Българската държава и българската църква. С., 2002.
129. Юхма, М. Древните българочуваши. Вн., 2003.
130. Цилмер, Х. Й. Грешките в историята на земята. С., 2002.
131. Корени на Българската цивилизация. Академична интердисциплинарна конференция. С., 2005.
132. Готи и гети. Изследвания по история на културата. С., 2005.
133. Геродот. История в девяти томах. Превод и коментарии на Г. А. Стратановски. М., 1999.
134. Дяконов. Н. М. Пути истории. От древнейшего человека до наших дней. М., 1999.
135. Енциклопедия на България. БАН. т. I-III. С., 1978/ 1997.
136. Българите в света от древността до наши дни. т. I. БИД. С., 1979.
137. Бешелиев, В. Гръцки извори за българската история. т. I и т. II. С., 1954 - 1958.
138. Латински извори за българската история. т. I и т. II. С., 1958.
139. Бахши, Иман. Джагфар Тарихы. Оренбург, 1997. С., 2001.

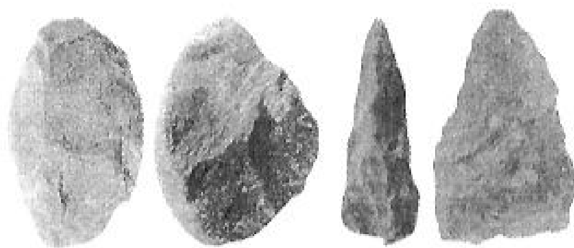
Пещерата Козарника - най-важният праволитен обект в България със следи от човешко присъствие от преди 1.4 млн. г.

Костен фрагмент от диво говедо - находка на възраст повече от 1 млн. години.

Украшения от кост

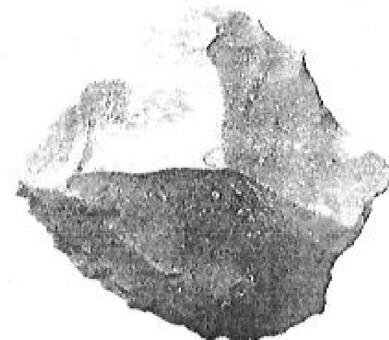
Кремъчни оръдия

Бог Посейдон - родоначалник на атлантите.

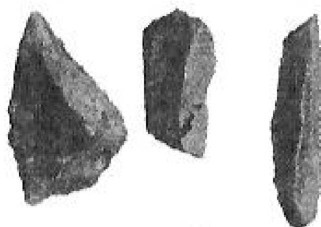
Атлант и Прометей
(изображение върху керамичен съд от 550 г. пр.н.е.

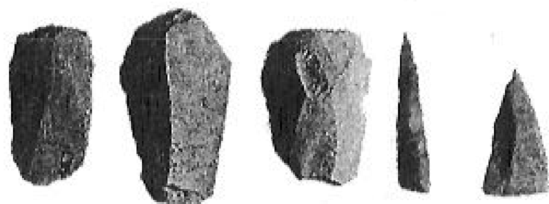
Кремъчно оръдие на труда от ранния първолит
- м. "Писаните камъни" при Свищов.

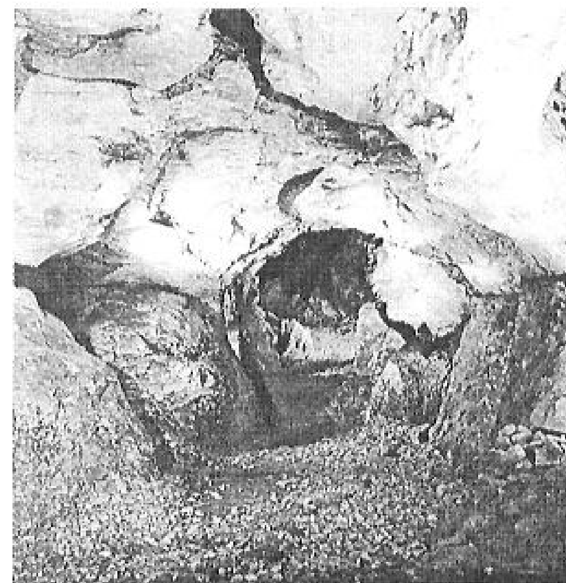
Пещерата Темната дупка - близо до с. Карлуково, Врачанско - обитавана от 180 хил. г. пр.н.е.

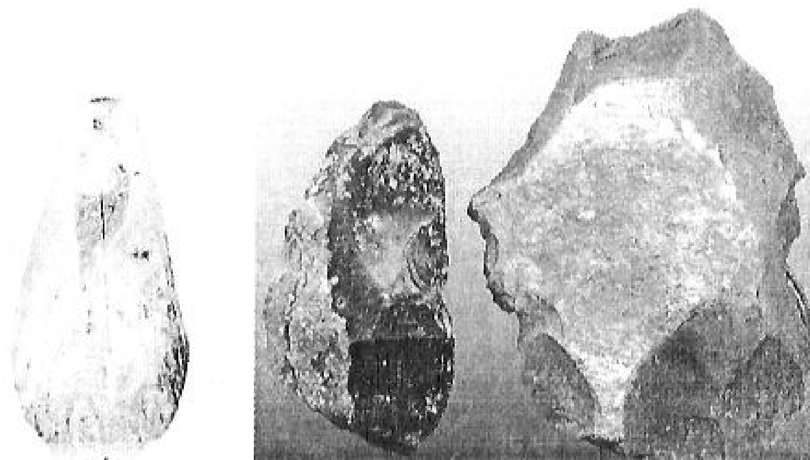
Каменни стъргалки за обработка на животински кожи.

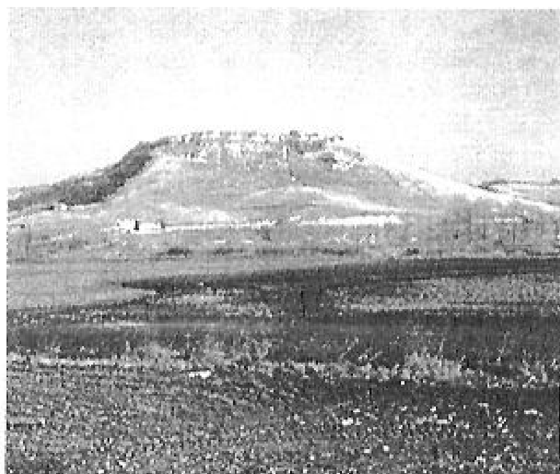
Кремъчни оръдия.

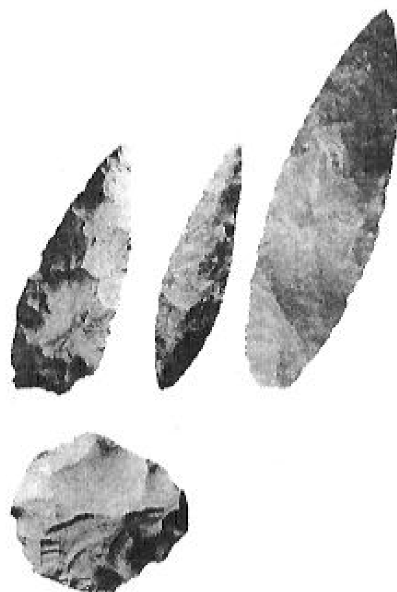
Пещерата Бачо Киро край Дряновския манастир, обитавана от 90-50 хил. г. пр.н.е.

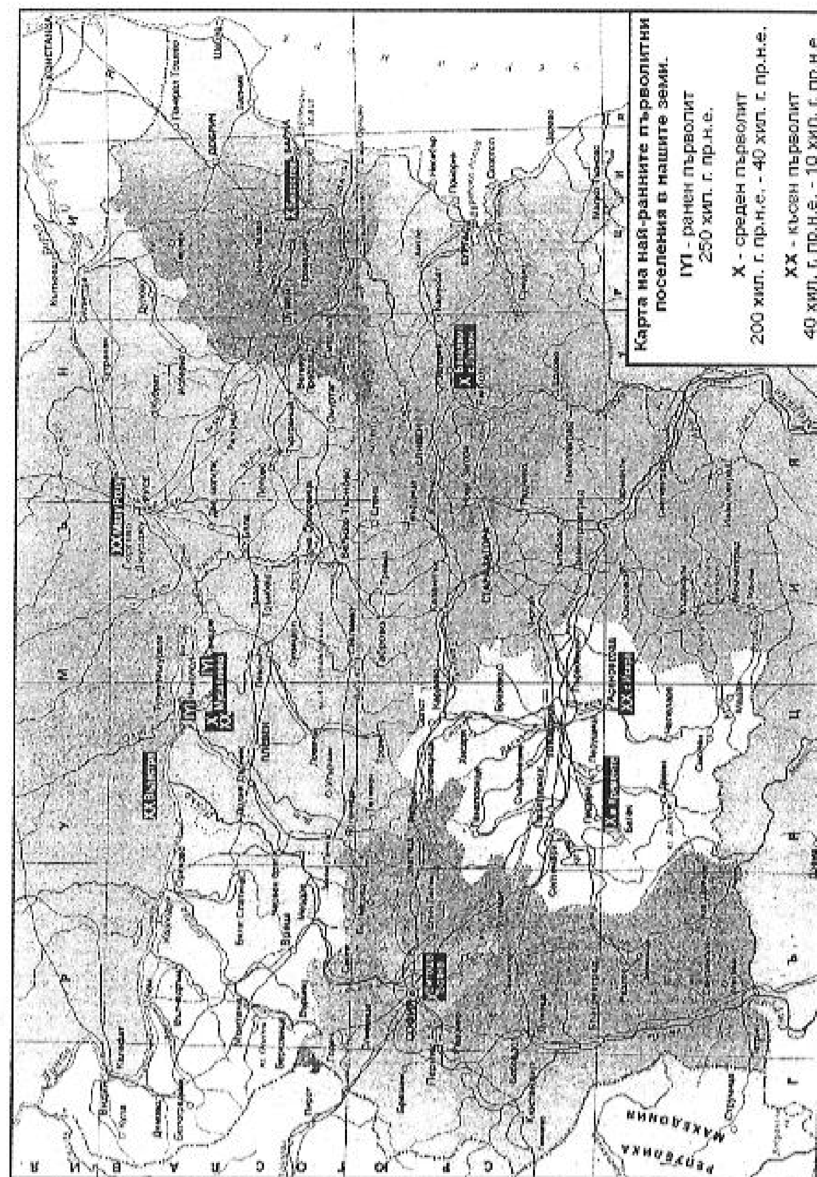
Зъб от пещерна мечка. *Кремъчни оръдия от средния първолит.*

Първолитно обиталище при с. Мусалиево, Плевенско.

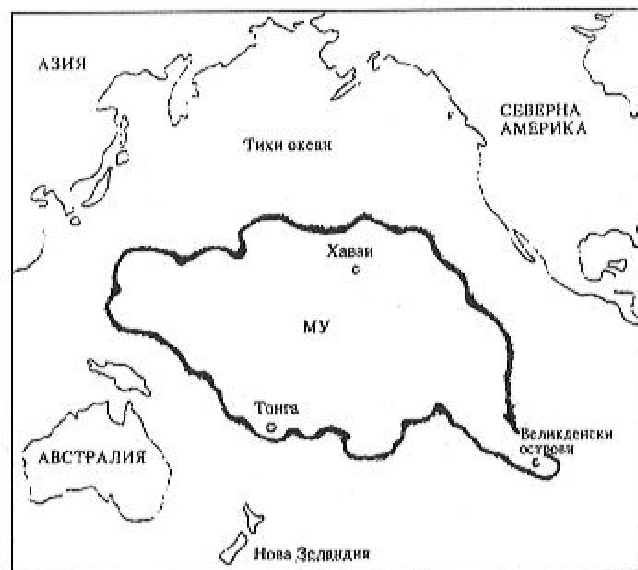

Кремъчно ядро с призматична, конусовидна или клиновидна форма.

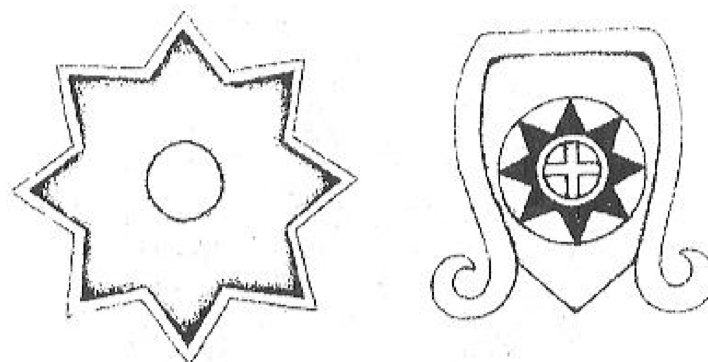

Континент Пан, потънал преди 24 хил. години, според д-р Джон Нюбру

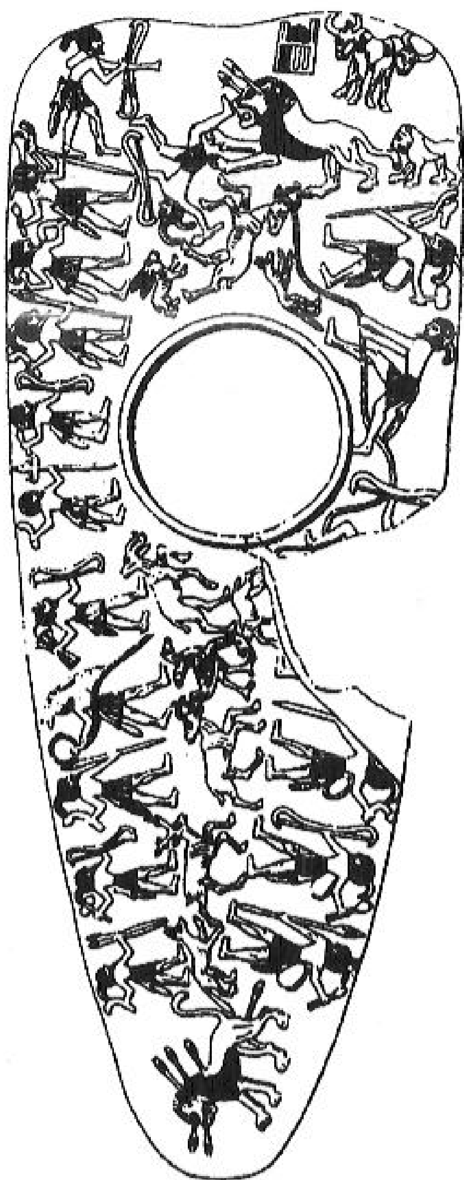
Геоложко разположение на Му според Чърчуорд.

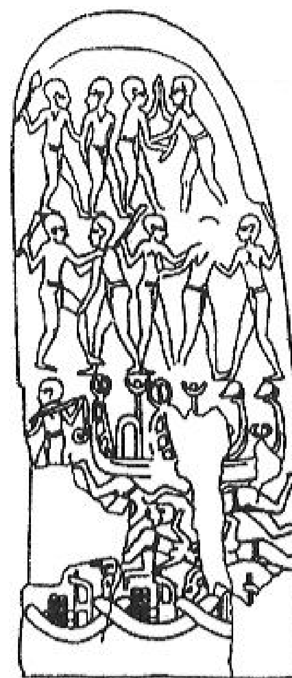
Най-ранните соларни символи от 35 хил. пр.н.е.

Антилия и Атлантида - разположение според Люис Сиен.

Праисторическа палитра от Йераконолис.

Дръжка на нож от Гебел-ал-Арам с изобразени фризийски кораби.

Ескимос от Лабрадор с нордическа европейска външност.

Нарастване на океаните в древността - Глобус на Клаус Фогелат от Вердау.

Разширяване на сушата и големите миграции на хора и животни. Хиперборейците от Туле след голямото застудяване се преселват в Северна Америка и Евразия. По-късно част от тях отиват далеч на север и са известни като ескимоси.

Зеленият диск Океан, свързан на север с Каспийско море, е населен със сродните на скитите кимерийци. На север и северозапад от тях живеели легендарните хиперборейци - "хората отвъд света".

